

မေတ္တာရင် (ရွှေပြည်သာ)

ရဟန်းဘဝစွန့်လွှတ်ခြင်း

အမေးအဖြေနှင့်

အရည်ပျော်သံခဲ

ညီမေတ္တာ

စုစည်းတင်ပြသည်

- မာတိကာ -

၁။ သတင်းတွေအမျိုးမျိုး	၆	၂၃။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင်	၈၉
၂။ စာမေးပွဲဆက်ကျင်းပမယ်	၈	၂၄။ အကုန်စွန့်ပစ်ခဲ့	၉၂
၃။ ရိုးသားတဲ့ပြယုဂ်	၉	၂၅။ ဆရာတော်ရဲ့ရိုးသားမှု	၉၈
၄။ လုပ်ဆောင်ချက်သာအရေးကြီး	၁၂	၂၆။ ရိုးသားခြင်းဂုဏ်	၁၀၃
၅။ အားကုန်အလုပ်လုပ်ခြင်း	၁၉	၂၇။ ရိုးသားသောစကားတစ်ခွန်း	၁၀၆
၆။ ကျည်ဆန်တွေအပြည့်	၂၂	၂၈။ ပြစ်မှားထိုက်သူနှင့်မပြစ်မှားထိုက်သူ	၁၁၀
၇။ လူထွက်သောရဟန်း	၂၇	၂၉။ ကျွန်တော်မှမသင်ဖူးဘဲ	၁၁၄
၈။ တစ်နေ့ကုန်ကျွဲနဲ့ရုန်းမလား	၂၈	၃၀။ ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလကအဖွဲ့၏	၁၂၁
၉။ လူထွက်သွားတတ်ကြတယ်	၃၄	သဘောထား ထုတ်ပြန်ကြေငြာချက်	
၁၀။ အစင်ကြယ်လုံးကုစားနည်း	၃၅	၃၁။ နှလုံးသားမှအသိပေးလွှာ	၁၂၅
၁၁။ သံသရာမှာလည်းအပြစ်မရှိ	၃၉	၃၂။ အပြတ်အတောက်ခံရ	၁၃၆
၁၂။ သိက္ခာချပြီးနေထိုင်သွား	၄၀	၃၃။ အကြည်ညိုမပျက်ပါ	၁၄၀
၁၃။ ဗုဒ္ဓကိုပဲရဟန်းခံပေတော့	၄၂	၃၄။ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထု	၁၄၆
၁၄။ ချစ်တာတစ်ခုတိုး	၄၉	၃၅။ ငွေပဒေသာပင်စိုက်ထား	၁၅၄
၁၅။ ငါသေရင်အပါယ်မကျဘူး	၅၀	၃၆။ အမြင့်ကခုန်ချတာပါ	၁၅၈
၁၆။ ပိဋကတ်မှော်	၅၇	၃၇။ ရိုးသားချင်လို့ပါ	၁၆၆
၁၇။ သူတို့ပါးစပ်ထဲရောက်အောင်	၆၂	၃၈။ ဆရာ့ကိုကြည်ညိုလေးစား	၁၇၃
၁၈။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ကလဲ့စား	၆၆	၃၉။ ငရဲကျအောင်အကြံပေးသူ	၁၇၇
၁၉။ စာပေနဲ့ပတ်သက်လာရင်	၇၁	၄၀။ လိပ်ပြာလုံပါတယ်	၁၈၁
၂၀။ တရားဟောခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေ	၈၀	၄၁။ သတိပြုကြပါ	၁၈၄
၂၁။ လူတောထဲကိုတိုးဝင်မယ်	၈၃	၄၂။ မစွဲလမ်းတဲ့ဘဝလွှဲအပ်ခဲ့ရ	၁၈၉
၂၂။ တရားကျေးဇူးရှိ	၈၆	၄၃။ တာဝန်ကျသူသုံးဦး	၁၉၆

“ရဟန်းဘဝရဲ့နောက်ဆုံးစကား”

ဘာကြောင့် စွန့်စားချင်တာလဲ ဘုရား

ကမ္ဘာကျော်ချင်တာထက် အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့လူမျိုးတွေကို ဆရာတော်လို့ သူတော်ကောင်းစိတ်တွေ ပိုရစေ၊ ပိုရှိစေချင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေက အများဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီအတွက် ဆရာတော် ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းဆိုင်ရင် လည်း ရင်းဖို့ဝန်မလေးပါဘူး။

ဆရာတော် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)
ဝေနေယျသုခဓမ္မရိပ်သာ(ကော့သောင်းမြို့)

၁၄.၅.၂၀၁၄

သူတော်ကောင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မလဲဘူး . . .

နည်းနည်းတော့ ယိုင်ချင်ယိုင်မှာပေါ့

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

မီးလျှံကိုမကြောက်တဲ့သံခဲ

အရည်ပျော်ပြီလား

ဇူလိုင်လ နှစ်ရက်နေ့ထုတ် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ တွင် “ကျန်းမာရေးနှင့် လှူဒါန်းမှု” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် လူဝတ်လဲသည့်အကြောင်း ကြော်ငြာပါလာသည်။

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားမှလှမ်းထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်ထားသောကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက် ကြို သိထားသည်။ ဆရာတော်၏ ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် စာဖတ် ပရိသတ်များအတွက် ဇူလိုင်လသည် နောက်ထပ် ဝမ်းနည်း ဖွယ်ရာနေ့တစ်နေ့ တိုးခဲ့ရလေပြီ။

အထူးအရိုက်ခံ မီးလျှံကို မကြောက်တဲ့ သံခဲ ပုံစံ ပြောင်းသွန်းလောင်းဖို့ အရည်ပျော်သွားပြီလို့ ဆိုရပါတော့ မည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဖုန်းတွေ တတီတီဝင်လာကြ တော့၏။ ထမင်းစားချိန်မရ စာရေးချိန်ပင် မရတော့။ နှုတ် တစ်ရာစာတစ်လုံးဆိုသည့်စကားအရ ဆရာတော် လူထွက် ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အကြောင်းအရင်းနှင့် အဖြစ်အပျက်

တို့ကို စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်လောက်တော့ ထုတ်မှုဖြစ်
တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။ ဒါမှသာ ဆရာတော်၏ စိတ်
ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်တွေကို ပြည့်စုံစွာဖော်ပြနိုင်မှာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် ဆရာထန်းတစ်ပင် စန်းလွင်၊
ကဗျာဆရာ ကိုလင်းသူတ၊ ဆရာမြတ်မင်းမောင်တို့က ပရိ
သတ် သိလိုသမျှ ကြိုးစား၍ တင်ပြလိုက်ရလေတော့၏။

- ◆ ရက်စက်ယုတ်မာဖို့အတွက် စိတ်က စတင်ဖြစ်ပေါ်
လာပါသည်။
- ◆ အများကောင်းကျိုးလုပ်ဖို့အတွက် စိတ်ကပင် စတင်
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
- ◆ အရှက်လုံရုံဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားက စိတ်ကိုဘာမှ
ပြောင်းလဲအောင် မလုပ်နိုင်ပါ။

‘မေတ္တာရှင်’ ၏ ပရဟိတစိတ်တို့သည်လည်း
ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်အရှင်ဇေယျာ၊ စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)
ရဟန်းဝတ်လဲခြင်းနှင့် မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေးရှင်းကို ဦးဆောင်သူ
စာရေးဆရာ ညီမေတ္တာပြောတဲ့

“ကြာပန်းဥပမာ”

သတင်းတွေအမျိုးမျိုး

ဆရာတော် အရှင်ဇေယျာ၊ စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) လူဝတ်လဲတဲ့သတင်းကို ကြားရချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဒကာ ဒကာမများနဲ့ ပရိသတ် အများစုဟာ အံ့ဩကြရသလို တချို့လည်း ဆရာတော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေဖြစ်ကြ၊ တချို့လည်း ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးနဲ့ ဝေဖန်ကြတဲ့ သတင်းတွေကို Facebook နဲ့ Internet သတင်းတွေမှာ အမျိုးမျိုးရေးလာတာတွေကြရတော့ ကျေနပ်သူတွေရှိသလို မကျေနပ်သူတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။ ဒီတော့ ဒကာ ဒကာမများနဲ့ ပရိသတ်တို့ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ဟာ တကယ့်ဖြစ်စဉ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိ/မရှိ၊ ဟုတ်/မဟုတ်နဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို လွဲမှားစွာ စွပ်စွဲမိရင်လည်း အစွပ်စွဲခံရသူက သိက္ခာကျရုံ ရှိပေမယ့် စော်ကားသူအဖို့တော့ အပြစ်ဖြစ်စရာတွေ ရှိလာနိုင်တာမို့

ပရဟိတလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ လျှောက်လှမ်းမယ့် လမ်းကြောင်းတွေကို သိရှိဖို့ရန်အတွက် ဆရာတော်၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ ဦးစိုးတင့် (စာရေးဆရာ ညီမေတ္တာ) နှင့် ခဏတာ တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

“ဆရာတော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူဝတ်လဲခဲ့တဲ့ သတင်းတွေကို အခု Internet မှာ သတင်းတွေ အများကြီး ဖတ်ကြရပါတယ် ဆရာ။ ဆရာတော်ရဲ့ လက်ရှိ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနဲ့၊ ပရဟိတတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ဆက်မယ့် လမ်းကြောင်းတွေကို သိပါရစေ”

“လက်ရှိ ဆရာတော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကတော့ ပြည်ပနိုင်ငံမှာ ဆေးကုသမှုခံယူနေပါတယ်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တာကတော့ ရဟန်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ချိန်မှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေကို လှူဒါန်းဖို့ “မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ” ထဲမှာ တရားဝင်ကြေငြာပြီးဖြစ်သလို ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလို့ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုလည်း ထည့်ထားပါတယ်”

စာမေးပွဲဆက်ကျင်းပမယ်

“နှလုံးသားဝယ် ဘုရားတည်ခြင်း စာမေးပွဲတွေကို ဆရာတော် စာအုပ်တွေထဲက မေးခွန်းထုတ်ပြီး မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးက စာဖတ်ပရိသတ်တွေ စိတ်ဝင်စားသူမှန်သမျှ ကို စာဖြေငှာနတွေခွဲပြီး တစ်ပြည်လုံး အတိုင်းအတာနီးပါး ဖြေဆိုစေခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ အခု ဆရာတော် ရဟန်းဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ဆရာတို့ အနေနဲ့ ‘နှလုံးသားဝယ် ဘုရားတည်ခြင်း’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထားပါသလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

နှလုံးသားဝယ်ဘုရားတည်ခြင်း စာမေးပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က စလုပ်ကတည်းကိုက ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသရွေ့ ပြုလုပ်သွားမှာပါ။ နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကလည်း အရင်ကတည်းက သူသက်ရှိထင်ရှား မရှိခဲ့ရင်တောင် ဆက်လက်လုပ်ဖို့ မိန့်ကြားထားပြီးသားပါ။ အခု လူ့ဘဝရောက်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါက ဆရာတော်ကို ကိုယ်စားပြုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက အလျင်းသင့်သလို မေးခွန်းထုတ်

ခွဲတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ စာအုပ်များစွာထဲက သင့်လျော်ရာကို ရွေးထုတ်ပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ် စာမေးပွဲပြုလုပ်သွားမှာပါ”

ရိုးသားတဲ့ပြယုဂ်

“ဆရာတော်ဟာ လူသားအကျိုးပြုဆောင်ရွက်ချက်တွေ၊ ဟောပြောချက်တွေ ပြုလုပ်နေတဲ့ကြားက အခု လူဝတ်လဲပြီဆိုတော့ ဆရာတော်ကို မကောင်းပြောနေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာ့အနေနဲ့ ဘာများပြောချင်ပါသလဲ”

“ဒီလို ဆရာရဲ့ ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့က ကားမောင်းရင်း ခေတ်ပေါ်စာပေဆန်ဆန်လေး တွေးခဲ့မိတယ်။ လူတွေဟာ ထမင်းထုပ်ကို သယ်သွားကြပေမယ့် ထမင်းစားပြီးသွားကြတဲ့အခါမှာ ထမင်းထုပ်တဲ့ ဖက်ကို ကျေးဇူးမတင်တတ်ကြဘူး။ ရေသောက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ရေသောက်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ရေကိုသယ်ဆောင်လာတဲ့ ရေပူးကို ကျေးဇူးမတင်တတ်ကြဘူး။ နောက်ပြီး ကြာပန်းပေါ့ ဆရာရယ်။ ကြာပန်းဟာသိပ်လှတော့ လူတွေနှစ်သက်မြတ်နိုးကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုစင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ ကြာပန်းဖြစ်လာဖို့ ကူညီပေး

ခဲတဲ ရွံ့ညွန်ကို ကျေးဇူးမတင်တတ်ကြပါလားလို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ပရဟိတလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်း အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ရဟန်းဘဝ ကနေ ထွက်သွားခဲ့တာကို တရားဝင်ကြေငြာခဲ့တယ်။ ဒါကို လည်း Facebook တွေ Internet တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းအောင် ရေးသားတာတွေကိုတွေ့ရတော့ ကူညီခြင်းနဲ့ စေတနာထားခြင်းကို ကျွန်တော်ဟာ ဝမ်းနည်း စွာနဲ့ပဲ သံသယဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ‘မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေးရှင်း’ ဆို တာကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ကူညီလှူဒါန်းမှုတွေကို ဆက်လက်ပြုလုပ်သွားမှာပါ။

ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခုဖြေ ရှင်းမှုတွေဟာ ရိုးသားတဲ့ ပြယုဂ်တွေပဲပေါ့။ ဒီတော့ အရိုး သားဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို နောက် ကွယ်က တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ရပ်တန့်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်

တော်တို့ အနေနဲ့ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်နေခြင်းကို အပြစ်ဖို့ ရေးသားခြင်းကြောင့် သူတို့မှာ အပြစ်မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ”

“ဒီတော့ ဆရာရယ်။ ဆရာတို့ ရွှေပြည်သာစာပေက လက်ရှိထုတ်ဝေနေတဲ့ စာအုပ်တွေအခြေအနေနဲ့ နောင်ကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေဦးမယ့် စာအုပ်အခြေအနေတွေ၊ ပြီးတော့ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ စာအုပ်အသစ် ထပ်မံ ထုတ်လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေရှိရင်လည်း ပြောလို့ရမလား”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ရွှေပြည်သာစာပေမှာ စာရေးဆရာအများစုရဲ့ စာအုပ်တွေကို ထုတ်နေတာဟာ ကျွန်တော့် ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်တာရှိသလို တခြားတိုက်တွေမှာ ခွဲရိုက်တာလည်းရှိတာပေါ့။ တချို့စာရေးဆရာတွေရဲ့ စာအုပ်တွေဆိုရင် စာအုပ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ စာရေးဆရာက တစ်ဝက်စိုက်ထုတ်ပြီး ရိုက်တာရှိသလို၊ တချို့ဟာတွေဆိုရင် ကျွန်တော်အရုံးခံပြီး ထုတ်ခဲ့တာတွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ပရဟိတငွေထဲက ထုတ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံနှိပ်တိုက်ငွေထဲကပဲ ထုတ်တာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကနေ အဲဒါငါ့အဖေ စာရေးဆရာစုံ (ရသဝတ္ထုတို့ပေါင်းချုပ်စာအုပ်)

စာစဉ် (၄) အထိ ထုတ်ဝေပြီးသလို ရန်ကုန်-မန္တလေးဝတ္ထုတိုများဆိုပြီး မကြာသေးခင်က ထုတ်ဝေထားပါတယ်။ ဆက်ပြီးတော့လည်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြသူများ (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်)၊ မေတ္တာရှင်နှင့်ကြယ်ပွင့်များ (ရသဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်) တွေကို စီစဉ်နေသလို မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ ဘဝကိုအသေသတ်သောစိတ် ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း မကြာခင် ပရိသတ်လက်ထဲ အရောက်ပို့တော့မှာပါ”

“အဓိကကတော့ ဆရာရယ်။ တချို့စာအုပ်တွေမှာ ဆိုရင် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) နာမည်ပါလို့ ရောင်းရတယ် ဆိုတာမျိုး တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ ပြောတာတွေလည်း ကြားခဲ့တာပဲလေ။ အခုတော့ ရွှေပြည်သာစာပေရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အစစ်အမှန်နဲ့ ပရိသတ်အင်အားကို သိရတော့မှာပေါ့နော်”

လုပ်ဆောင်ချက်သာအရေးကြီး

“ဆရာတော် ကြေငြာတဲ့ သတင်းစာကြော်ငြာမှာ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်သွားမယ်လို့ ရေး

ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လုပ်မယ် ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါသလား”

“ဒီလိုပါ။ ပရဟိတလုပ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ရဟန်း ဝတ် လူဝတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ အဝတ်တွေဟာ အရေးကြီးပါဘူး။ လုပ်ဆောင်ချက်က သာ အရေးကြီးတာပါ။ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် ကောင်း သော ပုံစံတစ်ခုနဲ့ ပြန်မြင်ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဆရာတော် ရဟန်းဘဝ စွန့်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြား တရားဟော ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်တွေကို တစ်စုံ တစ်ရာ ရိုက်ခတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါသလား”

“အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး ရဟန်း ဘဝကို စွန့်တိုင်းသာ တခြားတရားဟောဓမ္မကထိက ဆရာ တော်တွေကို ရိုက်ခတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဖြစ်စဉ်ဟာ အခုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုအရင် ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သာဓကတွေရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်း ကလည်း တခြားတရားဟောဓမ္မကထိကတွေအနေနဲ့ ဘာမှ

ထိခိုက်မှုရှိခဲ့တယ်လို့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခုကိစ္စ မှာလည်း ဘယ်ဓမ္မကထိကကိုမှ ရိုက်ခတ်လိမ့်မယ် မဟုတ် ဘူးလို့ မြင်ပါတယ်”

“မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) လူဝတ်လဲပြီး နောက်မှာ ဆရာတော်နာမည်သုံးပြီး တည်ထောင်ထားကြတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းတချို့ဟာ မေတ္တာရှင် နာမည်တွေကို ဖျက်ပစ်ကြတယ် လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ့မှာ ပြောပြချင် တာများ ရှိပါသလား”

“မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ဝင်ပြီးတော့ ပူးပေါင်းကြတဲ့သူတွေရယ်၊ အဖွဲ့ အစည်းတွေရယ်၊ ဆရာတော်နာမည်ကိုသုံးပြီး အလှူခံချင်တဲ့ သူတွေအတွက်တော့ အခက်တွေ့ကုန်တာပေါ့။ ဒီတော့လည်း ဖြုတ်ပစ်ကုန်ကြတာပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာတော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို မယုံကြည် သူတွေ လို့ပဲ မြင်ပါတယ်။ ကျော်ကြားမှုကို အသုံးချချင်တဲ့သူတွေလို့ပဲ မြင်ပါတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ပရဟိတစိတ် ဓာတ်ရှိတဲ့သူတွေလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုယုံ ကြည်လို့ရပါ မလဲ”

“အခုအချိန်မှာ ဆရာတော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောကြ ဆိုကြတာတွေကို ပြန်ကြားရတာရယ်၊ လက်ရှိကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတဲ့ကြားက ဒီလိုပြောသံတွေ ကြားရ တော့ ဆရာဘယ်လိုများ ခံစားရပါသလဲ”

“ဆရာတော်ဟာ အရင်ကတည်းက မရဏာနုသတိ တရားကို အမြဲပွားများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ခြင်းပျက် ခြင်းသဘောကို အသိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ လူဝတ်လဲလိုက်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမှလည်း နစ်နာမသွားပါ ဘူး။ ဒီပြောသံတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က မေတ္တာပို့ခြင်း နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ပါတယ်”

“ဆရာ့အနေနဲ့ လက်ရှိ အလှူရှင်တွေရှိနေတဲ့ အချိန် မှာ ဒီလိုအခြေအနေကြောင့် အလှူရှင်တွေရဲ့ လှူဒါန်းမှုတွေ တန့်သွားခဲ့မယ် ဆိုရင် ရှေ့ဆက်မယ့် ပရဟိတ ခရီးစဉ်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရင်ကတည်းက အလှူငွေတွေ ချည်း စောင့်မျှော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပရဟိတအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုလေးတွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အခု

တော့ လုပ်ငန်းတွေ ပိုပြီးချဲ့ရတော့မှာပေါ့။ အလှူရှင်တွေ အနေနဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ အချိန်ကပဲ စကားပြောပါလိမ့်မယ်”

“လက်ရှိ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သတင်းမီဒီယာအများစုနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်လိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိပါသလား ဆရာ”

“အခုဖြေကြားနေတာတွေနဲ့တင် ပြည့်စုံနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်ထပ် မေးလာသမျှ ဖြေနေရတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ရှင်းနေရမယ်ဆိုရင်တော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့က ရှုပ်ထွေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါတွေကိုပဲ ဒိုင်ခံ ရှင်းနေရမယ် ဆိုရင်လည်း ပရဟိတလုပ်ငန်းအတွက် ရှေ့ဆက်လုပ်စရာ အချိန်ဘယ်ရှိတော့မလဲ”

“ဆရာက စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီဖြစ်စဉ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ တွေးခေါ်မှုလေး တစ်ခုလောက် နောက်ဆုံးပြောပြလို့ရမလား”

“စောစောက ပြောသလိုပေါ့ ဆရာရယ်။ လောကမှာ ကျေးဇူးတင်တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ကြာပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ဖို့

ရွံ့ညွှန်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် မတင်ကြဘူး။ ဒီလိုပဲ ကြာပန်းလေး ညှိုးသွားရင်လည်း စွန့်ပစ်ပြီး မေ့ပစ်တတ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြွေသွားတဲ့ ကြာပန်းဟာလည်း မြေဆီ ဩဇာအဖြစ် ပြန်ပြီးအကျိုးပြုတာပါပဲ။

အခု ရဟန်းဘဝကို စွန့်သွားပေမယ့် ဆရာတော်က လည်း ရောက်တဲ့ဘဝမှာ အများကောင်းကျိုးကို ဆက်လုပ် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးပြော ချင်တာကတော့ ဆရာတော်ရေးခဲ့တဲ့စာလိုပေါ့။ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ စာရိတ္တသတ္တိကိုပြုလိုက်တာပါ” လို့ နောက် ဆုံးဖြေကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

မြတ်မင်းမောင်

အရည်ပျော်သံခဲ

ညီမေတ္တာ

ကျွန်တော် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ကျော်က ‘မေတ္တာရှင် သံခဲနှင့် ပန်းပဲဆရာ’ အမည်နဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ကို ဝိုင်းပြီးထုနှက်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို လောကဓံအဖြစ် ရေးသားတင်ပြခဲ့ခြင်းပါ။

ယခုအခါ ဆရာတော် ရဟန်းဘဝ စွန့်လွှတ်ပြီး လူ့လောကထဲ ရောက်သွားတော့ သံခဲအရည်ပျော်သွားပြီပေါ့။ အရည်ပျော်သွားလို့ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလိုချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်ဖို့ ပုံလောင်းချင်လို့အရည်ပျော်သွားရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း စိတ်ဓာတ်က ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရရင် ဘုရားအလောင်းစိတ်မျိုးပါ။ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝမှာ လူဖြစ်လည်း ဒီစိတ်၊ ဘုရင်ဖြစ်လည်း ဒီစိတ်၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်သွားရင်လည်း ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိတာကို ဇာတ်တော်တွေထဲမှာ သတ္တဝါဘဝမျိုးစုံသာ ပြောင်းသွားတယ်။ စိတ်ကတော့ အလောင်းတော်စိတ်ပါပဲ။ ဆရာတော်

ဟာလည်း လူ့ဘဝရောက်လည်း ယခင်စိတ်မျိုးပါပဲ။ ဘာမှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါ။

အားကုန်အလုပ်လုပ်ခြင်း

ဆရာတော်ဟာ ရဟန်းငယ်ဘဝကစပြီး စာရေးခြင်း၊ တရားဟောခြင်း အလုပ်တို့ကို အပြင်းအထန် မရပ်မနား အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

နံနက် အရုဏ်မှာ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟော၊ နေ့ဆွမ်းမှာလည်းဟော၊ ညနေဆည်းဆာမှာသြဝါဒတရားပွဲ ဟော၊ ညတရားပွဲက သုံးနေရာ၊ ဒီလို ဟောတာ နှစ် (၂၀) ကျော် ကြာလာတော့ လည်ချောင်းမှာ ရောဂါဖြစ်လာတော့ တာပေါ့။

ဆရာဝန်က နားခိုင်းတော့ ခဏသာ နားရတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို အားနာပြီး ဆက်ဟောဖြစ်သွားပြန် တယ်။ ဒီကြားထဲ နိုင်ငံခြားတရားပွဲ စီစဉ်သူက အင်တာနက် ကနေ လက်ခံထားလိုက်တာ၊ နိုင်ငံခြားတရားပွဲ မဟောချင်တဲ့ ဆရာတော် အားနာတာနဲ့ ဟောနေရတော့တာပေါ့။ စီစဉ်

သူက ဆရာတော် အားနည်းချက်ဖြစ်တဲ့ အားနာတတ်တာနဲ့ ယုံလွယ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆရာတော် ပင်ပန်းတာကို ထည့်မတွက်တော့ဘဲ အတင်းစွပ်နှိုင်ငံခြားကို ပင့်တော့တာပဲ။

ဘယ်အလုပ်မဆို အားကုန်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဘဝက ဆရာသမား တစ်ယောက်က ပြောဖူးပါတယ်။ အားကုန်အောင်လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီအလုပ်ကို ရေရှည်မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ အလုပ်အပေါ် စိတ်ကုန်သွားတတ်တယ်တဲ့။

ဆရာတော်ဟာ ဟောရင်း ပြောရင်းကနေ လည်ချောင်းထဲက သွေးစလေးတွေပါ ပါလာတယ်။ ဟောပြောချင်စိတ် ကုန်လာပုံရတယ်။ လှူဒါန်းပေးကမ်းချင်တဲ့ ပရဟိတစိတ်ကတော့ ကုန်ကုန်မလာဘဲ တိုးတိုးသာလာတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ ပေးချင်ကမ်းချင်တဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရသလောက် ပြောပြချင်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။

နို့စို့အရွယ်တုန်းကကိစ္စကို အမေ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ။ သားသမီးတွေ နို့ဖြတ်တဲ့အခါ စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေကို သားသမီးရှိတဲ့ မိဘတွေ သိကြပါလိမ့်မယ်။ နို့ဖြတ်တဲ့အခါ တစ်မိသားစုလုံး အိပ်ရေးတွေပျက်ကြ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ နားငြီးမှုဒဏ်ကို အနည်းဆုံး လေး-ငါးရက်တော့ ခံစားခဲ့ကြရတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကဆိုရင် နို့ဖြတ်တဲ့အချိန်မှာ မုန့်မျိုးစုံ ဝယ်ထားပေးရတယ်တဲ့။ ညရောက်တဲ့အခါ နို့တောင်းရင် မုန့်ကျွေးရ၊ မုန့်လည်းစား၊ နို့လည်းတောင်း၊ ငိုလည်းငို၊ တစ်ညလုံး ဆူညံနေတာပဲတဲ့။

ဆရာတော်ငယ်ငယ်က နို့ဖြတ်ပုံကတော့ အံ့ဩစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ တစ်နေ့ အမေက -

“ငါ့သား နို့မစို့နဲ့တော့နော်” ဆိုတော့

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ” လို့ ပြန်မေးတယ် တဲ့။

“ဪ . . သားကလည်း အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ညီလေး ရှိနေပြီလေ . . သားစို့လို့ ကုန်သွားရင် ညီလေးဖို့ မကျန်ဘဲ နေတော့မှာပေါ့”

အမေ အဲဒီလိုပြောပြီးကတည်းက တစ်နေ့ကုန် နို့စို့ဖို့ မပူဆာတော့ဘူးတဲ့။ ညရောက်လို့ အိပ်တဲ့အခါ အမေက မေ့ပြီး နို့လှန်တိုက်တော့ အမေ့နို့ကို လက်ကလေးနဲ့ကာပြီး

“အမေကလည်း၊ ညီလေး စို့ဖို့လေ။ သားမစို့တော့ ပါဘူး” လို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့။

အဲဒီတုန်းက အမေမျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးတယ်။ ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျွေးချင်ပေးချင်စိတ်ရှိတဲ့ သူ့သဒ္ဒါက အံ့စရာ ပါပဲ။ ငါးနှစ်သားအရွယ်တုန်းကလည်း အိမ်မှာ လူကြီးတွေ မရှိတုန်း သီလရှင်တွေကို နို့ဆီဗူးနဲ့အပြည့် ခပ်လောင်းလိုက် တာ အိမ်မှာထမင်းချက်ဖို့မကျန်ဘဲ ဆန်တွေကုန်သွားတယ်။

ကျည်ဆန်တွေအပြည့်

အခုလည်း ရဟန်းဘဝကနေပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘဲ အများအကျိုး အတွက်သာ တစိုက် မတ်မတ်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၃၀) တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ မျက်စိခွဲပေး ခဲ့တဲ့လူနာပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကူညီလှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ရဟန်းတွေ၊ လူတွေကို ရေးပြရရင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သွား

နိုင်တယ်။ သိန်းထောင်ချီပြီး ကုန်အောင် လှူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို လှူဒါန်းနေရင်းကနေ လှူပန်းစိတ်ပန်းဖြစ်ပြီး အစားအသောက်တွေ ပျက်လာခဲ့ပါတယ်။

တရားကလည်း မဟောနိုင်၊ ပရဟိတ အလှူတွေကလည်း လှူချင်၊ စာကိုသာ ဇောက်ချရေးမယ်ဆိုပြန်တော့လည်း မြန်မာပြည်သူတွေအတွက် ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ပေါင်း (၆၀) ကျော်ဟာ ပြည့်စုံသလောက်ရှိနေတာကို တွေးမိသွားပြန်တော့၊ နိုင်ငံတကာကလူတွေဖတ်နိုင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် နှစ်အုပ်လောက်သာ ရေးသားနိုင်မယ်ဆိုရင် လှူတွေလည်း အကျိုးရှိ၊ မြန်မာနိုင်ငံအတွက်လည်း ပရဟိတနေရာတွေမှာ လှူနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဒီလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလမ်းကိုသာ မရွေးဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဆရာတော်က တရားအားထုတ်မယ့် တောလမ်းကို ရွေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာတော်မှာ လောဘဒေါသတွေကို သတ်နိုင်တဲ့ လက်နက်တွေ၊ ကျည်ဆံတွေ အပြည့်ရှိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

အသုံးမချသေး၊ မပစ်သေးလို့သာပါ။ ဆရာတော်
 သိပြီးသားပါ။ မကျင့်သေး အားမထုတ်သေးခြင်းဘဲ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ ဆရာတော်ဟာ ရဟန်းဘဝနဲ့ တရားတွေအားထုတ်
 ပြီး ဘဝကိုအဆုံးသတ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုနဲ့ ဒကာ
 ဒကာမတွေကို ကတိပေးထားဖူးပါတယ်။ လက်ရှိဘဝထက်
 အကျိုးရှိမယ့် အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ့် အလုပ်ကို စွန့်စားကြိုးစား
 ကြည့်ချင်နေပုံရပါတယ်။ (မှတ်ချက် - လောကီအလုပ်ကို
 ဆိုလိုခြင်းသာ)

ဒီနေရာမှာ ပန်းချီဆရာကိုဝင်းမောင်မောင်ရဲ့ အတွေး
 အခေါ်လေးကို တင်ပြပါဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက အိမ်တစ်
 အိမ်မှာ မိသားစုလေးယောက်ရှိကြတယ်။ အဖေရယ် အမေ
 ရယ် သမီးကြီးနဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့။ မောင်လေးက
 ပန်းချီ ဝါသနာပါတယ်။ အဖေအမေကို ပန်းချီဆေးတွေနဲ့
 စုပ်တံဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာတာပေါ့။ အဖေနဲ့အမေက ဝယ်မပေး
 ဘူး။ ငိုပြီး တောင်းဆိုနေတဲ့ မောင်လေးကို အစ်မဖြစ်သူက
 သနားပြီး သူ့လက်စွပ်လေး ပေါင်လို့ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ စုတ်တံနဲ့
 ဆေးတွေ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်လေးဖြစ်သူက အားရ

ဝမ်းသာနဲ့ ပုံကူးရေးဖို့ ရှာလိုက်တာ နောက်ဆုံး နိုင်ငံခြား
စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲက ကြောင်မိသားစု ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်
ခြင်းထဲ အိပ်နေတဲ့ပုံကို သိပ်သဘောကျတာနဲ့ ပန်းချီကား
တစ်ခု ကူးရေးဆွဲလိုက်တယ်။

အစ်မဖြစ်သူက အားရဝမ်းသာနဲ့ သူ့မောင် ရေးတဲ့
ပန်းချီကားကို လာသမျှသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကိုလည်းပြ၊
မောင်လေးကိုလည်း ချီးကျူးပြီး ပီတိဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒီတော့ မောင်ဖြစ်သူကစဉ်းစားတယ်။ ငါဟာ ဒီထက်
ကောင်းတဲ့ပန်းချီကားတွေကို ရေးဆွဲနိုင်သေးတာပဲ၊ ဒီကြောင်
မိသားစုပုံကို အစ်မသိပ်သဘောကျတယ်။ လာသမျှလူတွေ
ကိုလည်းကြွားတယ်။ ဒီပုံဟာ အစ်မနဲ့ဧည့်သည်တွေအတွက်
ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ပေမယ့် အနုပညာရသအနေနဲ့ အစစ်အမှန်
မဟုတ်ဘူးလေ။ ကူးရေးထားတဲ့ပုံကြီးပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်တော့ ပန်းချီဆရာလေးဟာ သူ့ရဲ့
ပန်းချီကားကို ပန်းချီဆေးတွေနဲ့ စုတ်တံယူပြီး သုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။

ဒါကို မြင်သွားတဲ့ အစ်မကြီးက ဝမ်းနည်းပန်းနည်းနဲ့ ငိုတော့တာပေါ့။ အံ့ဩခြင်းနဲ့မြောခြင်းစတဲ့ ငိုသံကြီးနဲ့ သူ့ကို မေးတော့ ပန်းချီဆရာလေးက “အစ်မရယ် - မနှုမောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အခု ဒီပန်းချီကားကို ဖျက်လိုက်တာဟာ ဒီထက် ကောင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ပုံတွေကို ရေးတတ်လို့ ဖျက်ပစ် လိုက်တာပါ။ အစ်မအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တွေ့ခေါ်မှု လက်ရာတွေကို ရေးဆွဲပေးပါ့မယ်” လို့ နှစ်သိမ့်ခဲ့တယ်။

အခုလည်း ဆရာတော်ဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ့် လူသား အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ့် အရာတွေကို လုပ်ပြတော့ မယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဆရာတော်ရဲ့ အခုလုပ်ရပ်ကို သိကြတဲ့ တချို့မိတ်ဆွေများ၊ ရဟန်းများက ကျွန်တော်တို့ကို အားပေးကြပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖြေသိမ့်စေနိုင်တဲ့ “လူ မထွက်သောရဟန်း” ဆိုတဲ့ အင်တာနက်ထဲက ဆောင်းပါး လေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေပါတယ်။ စာဖတ်သူများလည်းကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်စေခြင်းငှာ ဒီဆောင်း

ပါးလေးကို မူရင်းအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

လူမထွက်သောရဟန်း

‘ပဗ္ဗဇ္ဇတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော’ ရဟန်းဘဝက ရခဲလှတဲ့ ဘဝမို့ အကြာကြီးမဝတ်နိုင်တောင် (၇) ရက်ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်လေ့ ရှိကြတယ်။ ရဟန်းဘဝမှာမြဲနေတဲ့ စာသင်ရဟန်းတစ်ပါးကို မိဘကအစ ဆွေမျိုး ဒကာဒကာမအားလုံး ဘယ်သူကမှ လူ မထွက်စေချင်ကြတာ ထုံးစံပါ။

ဒါကလည်း အေးချမ်းတဲ့ဘဝကနေ သောကတွေနဲ့ ပူလောင်လှတဲ့ လူ့ဘဝထဲကို မလာစေချင်ကြတဲ့ စေတနာ တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ‘သာနု’ ဆိုတဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးရှိတယ်။ သူဟာ ကျင့်ဝတ်တွေ ကျေပွန်တဲ့ ကိုရင်လိမ္မာလေးတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။

သူ့မှာ ဘဝဟောင်းက မိခင်တော်ခဲ့တဲ့ ဘီလူးမကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုရင်သာနုရဲ့ မယ်တော်ဟောင်းဖြစ်တဲ့ ဘီလူးမဟာ ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ကိုရင်မယ်တော် ကိုရင် မယ်တော် ဆိုပြီး တန်ခိုးကြီးနတ်တွေကတောင် နေရာပေး ကြရတယ်။ လမ်းဖယ်ပေးကြတယ်။

လူ့လောကမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ရဟန်းမယ်
 တော်ဆိုရင် လူတိုင်းက မျက်နှာသာပေးကြတယ်။ စာတတ်
 ရဟန်း ဓမ္မကထိကရဟန်းမယ်တော်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင်
 လေးစားဂုဏ်ယူကြတာပေါ့။ တစ်နေ့ ကိုရင်သာနု မပျော်
 ပိုက်လို့ လူထွက်ချင်လာတယ်။ ဘီလူးမဟာ ကိုရင်လူထွက်
 မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော ကိုရင်ကို ဝင်ပူးပြီး ခေါင်းကို
 နောက်ပြန်လှည့်ထားတယ်တဲ့။

လူထွက်ရင် ဒုက္ခရောက်မယ်လို့လည်း ခြိမ်းခြောက်
 လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကိုရင်သာနု လူ
 မထွက်ဖြစ်ဘဲ မြဲသွားတယ်။ နောက်တော့ ရဟန်းဖြစ်ပြီး
 ရဟန္တာဘဝနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတယ်။

တစ်နေ့ကုန် ကျွဲနဲ့ရုန်းမလား

ယခုခေတ်မှာလည်း တချို့ခမည်းတော်တွေက ဦးပဉ္စင်း
 လူထွက်ရဲထွက်ကြည့် တစ်နေ့ကုန် ကျွဲနဲ့ရုန်းရမယ်” ဆိုပြီး
 ခြိမ်းခြောက်တတ်ကြတယ်။ တကယ်မထွက်စေချင်လို့ ငြိမ်း
 ချမ်းစေလိုတဲ့ မိဘတို့ရဲ့မေတ္တာနဲ့ ပြောတဲ့စကားပါ။

ဒါပေမယ့် - ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ။ ပါရမီကုန်လို့လား၊
 အကြောင်း မကောင်းလို့လား၊ ဘာကြောင့်ရယ်လားလို့ အတိ
 အကျ မသိရပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အတော်ဆုံး
 အနေအထိုင် အကောင်းဆုံးရယ်လို့ အားလုံးက အသိအမှတ်
 ပြုထားတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က လူထွက်သွား
 တော့ မိမိတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေဆို မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။ ဘယ်
 သူမှ လူထွက်မယ် မထင်ထားတဲ့ အနေရိုးတဲ့ ကိုယ်တော်
 လေးဟာ ငယ်ဖြူရဟန်း အတော်များများ ကြောက်လန့်တဲ့
 လူ့လောကကို ခရာမှတ်သံတစ်ချက်မပေးဘဲ သူ ခြေချသွား
 တယ်။ ဪ . . . သူလည်းလေ ကောက်သားပေမို့သာလို့
 စိတ်ထဲ ပြောလိုက်မိတော့တယ်။

မကြာသေးခင်ကာလက မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)
 လူဝတ်လဲသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားမိကြမှာပါ။ အစက
 မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် သတင်းစာထဲမှာ ပါလာ
 မှ တကယ်ပါလားလို့ လက်ခံမိတယ်။ ဆရာတော်ဟာ ပရ
 ဟိတစိတ်အပြည့်နဲ့ လောကအကျိုးသယ်ပိုးနေသူမို့ သာသ

နာအတွက်ရော သူ့ကို မှီခိုနေရသူတွေ အတွက်ပါ နှမြော
 မိတယ်။ လူဝတ်နဲ့ ပရဟိတလုပ်လို့ရမယ်ဆိုပေမယ့် ရဟန်း
 ဝတ်နဲ့လောက်တော့ ထိရောက်မှုရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျယ်
 ကျယ်ပြန့်ပြန့်လည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။
 ဒကာတစ်ယောက်က ဆရာတော် လူဝတ်လဲတာနဲ့ပတ်သက်
 ပြီး -

“တပည့်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး ဘုရား၊ နှမြော
 လည်း နှမြောတယ်။ တပည့်တော် ဒီဆရာတော် လူမထွက်
 တော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ”

မိမိကတော့ နှမြောမိပေမယ့် မအံ့ဩတော့ပါဘူး။
 အဲဒီလို ထူးချွန်တဲ့ရဟန်းတွေ လူဝတ်လဲသွားတာ မြင်ဖူးသလို
 ဘုရားဟောတဲ့ လူမထွက်တဲ့ရဟန်းထဲမှာ မေတ္တာရှင် မပါဘူး
 ဆိုတာ သိထားလို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတော် (ယခုဒကာတော်)ဟာ မိမိ
 မစွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့
 ပရဟိတလုပ်ငန်းစဉ်တွေ ဆက်လက်လည်ပတ်နိုင်အောင်
 လည်း သန္ဓေမျိုးစေ့တွေ ချပေးခဲ့ပါတယ်။ လူထွက်သွားပေ

မယ့် မိဘတွေအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာ သားကောင်းတစ်
ယောက်အဖြစ် ရှိနေဆဲပဲလို့ မြင်ပါတယ်။

ရဟန်းဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး မနေခဲ့ရတာတော့ သူ့ရဲ့
ပါရမီနဲ့သာ ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ - မေတ္တာရှင် လူ
မထွက်တော့ဘူးလို့ထင်ထားတဲ့ ဒကာရဲ့စကားကို ပြန်ကြည့်
ကြရအောင်။ အင်္ဂုတ္တိုရ်မှာ -

“အဘဗွေ ဒီဏာသဝေါ ဘိက္ခုသိက္ခံ ပစ္စက္ခာတုံ”
ရဟန္တာသည် သိက္ခာချ လူထွက်ခြင်းငှာ မထိုက်။ (ရဟန္တာ၊
ရဟန်း ဘယ်တော့မှ လူမထွက်) လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒါက
ပါဠိတော်ဆိုတော့ ဘုရားစကားအစစ်ပါ။

လူမထွက်ဘူးလို့ ဘုရားအာမခံတဲ့အထဲမှာ သောတာ
ပန်၊ သကဒါဂါမ်တောင် မပါပါဘူး။ ရဟန္တာကိုသာ မြတ်စွာ
ဘုရားက လုံးဝလူမထွက်ဘူးလို့ အာမခံထားပါတယ်။ ဒီတော့
ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါးလူထွက်တာ စာပေအရပြောကြစတမ်း
ဆိုရင် ဘာမှအံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။

ဓမ္မကထိက လူထွက်နိုင်သလို ပထမကျော်လည်း လူ
ထွက်နိုင်ပါတယ်။ စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ တရားပြရဟန်း အကုန်

လုံး ရဟန္တာ မဖြစ်သေးရင် လူထွက်နိုင်တာပါပဲ။ ကုန်ကုန် ပြောရရင် တိပိဋကဓရလည်း ပုထုဇဉ်သာရှိသေးလို့ စိတ်မချ ရသေးတဲ့ အနေအထားမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ အသက် (၈၀)အရွယ် ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါး ကျောင်းထိုင်နေသတဲ့။ တစ်နေ့ ဆရာတော် ဟာ ကြေးစည်ကို အဆက်မပြတ် အကြိမ်များစွာ တီးလိုက် တယ်။ ရွာသားတွေက ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပြီ အထင်နဲ့ ပြေးလာကြတယ်။ (တောရွာမှာ ဘုန်းကြီးပျံရှိလျှင် ကြေးစည် တီးတဲ့ဓလေ့ရှိပါတယ်) ဒါပေမယ့် ဆရာတော်က မပျံလွန်ဘူး၊ ပလ္လင်ကြီးပေါ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတယ်။

ရွာသားတွေလည်း ဘာများ အရေးကြီးစကား ပြော မလဲဆိုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးစုဝေးပြီးထိုင်နေကြတယ်။ လူလည်း စုံရော ဆရာတော်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ပြီး စကား စပြောတယ်။

“ငါ - ဒီနေ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီ။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို အသိပေးမလို့ ခေါ် လိုက်တာ”

“ဘာများလဲ ဘုရား” လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လျှောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာတော်က -

“ငါ ဒီတစ်သက် လူမထွက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ” အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ်။ ဒကာတွေ ဒကာမတွေကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပေါ့။ ဒီပုံပြင်ဟာ ဟာသသဘော ဆန်နေပေမယ့် ဘုရားစကားနဲ့ နှိုးနှောကြည့်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်လို့ သုံးသပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ငယ်ငယ်က ကိုရင် တစ်သက်လုံးဝတ်မှာလားလို့ မေးတုန်းက ‘အင်း’ လို့ တစ်လုံးတည်း မစဉ်းစားဘဲဖြေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မိမိကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ တစ်သက်လုံး ဝတ်နိုင်မလား ဦးပဉ္စင်းလို့ မေးလာရင် ပျော်သလောက် (သို့) ပါရမီ ပါသလောက်ပေါ့လို့ပဲ မယုတ်မလွန် ဖြေရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက လူမထွက်ဘူးလို့ Guaranty ပေးထားတာက တစ်မျိုးတည်း ရှိတယ်လေ။ အဲဒါ ရဟန္တာပဲ။ (ကိုယ်က ရဟန္တာမှ မဟုတ်တာ)

လူထွက်သွားတတ်ကြတယ်

ဒီဆောင်းပါးလေးကို ဖတ်ရပြန်တော့ ရဟန်းတစ်ပါး လူထွက်တာ မဆန်းသလိုခံစားရပြီး ဖြေသိမ့်ရပြန်တယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိပြန် တော့ ဝိနည်းကို လေးစားစွာ နေလေ့ရှိတာကို တွေ့ရပြန် တယ်။ တချို့ မသိတဲ့ ရဟန်းတွေက ရွှေကျင်ဘုန်းကြီးလို့ တောင် ထင်ကြတယ်။

ညနေပိုင်း သံဗူးဖျော်ရည်၊ ပုလင်းဖျော်ရည်တွေ ကပ် လို့ ဘုဉ်းပေးရင်းနဲ့ ညည်းညူတာတွေ့ရတယ်။

“ဒကာတွေ ဒကာမတွေကတော့ စေတနာနဲ့ကပ်တာ ပဲ။ ငါတို့ကတော့ အသေးစား အာပတ်လောက်တော့ သင့် သွားတာပေါ့ကွာ။ သောက်သာ သောက်လိုက်ရတာ ဝိနည်း သိနေတော့ ဘာအရသာရှိမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။”

ဆရာတော်ဟာ သေခြင်းတရားကိုလည်း အမြဲတမ်း ဆင်ခြင်နေတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးမို့ ဒေသနာကြားဖို့ ရဟန်းတစ် ပါးကို ခရီးသွားတိုင်း ပင့်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်း

လောက စာသင်တိုက်ကြီးတွေမှာ ဝိနည်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ စာဝါ
များသင်ကြားရတဲ့အခါ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားကတော့ ဝိနည်း
အကြောင်းတွေ နားလည်ပြီး တောထွက်ရင် ထွက်၊ တော
မထွက်ရင်တော့ လူထွက်သွားတတ်ကြတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

ဝိပဿနာ တရားတွေကို အားထုတ်သိရှိပြီး ဝိနည်း
တွေအကြောင်းသိထားတော့ သူ့အတွက်လူဝတ်လဲတာ သိပ်
ဆန်းပုံမရတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ ဒီနေရာမှာ တောင်တွင်း
ကြီးက ရှင်ကြက်မောက် (တောင်တွင်း) ရဲ့ ‘အစင်ကြယ်ဆုံး
ကုသနည်း’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးကို အလျဉ်းသင့်လို့ တင်ပြ
လိုက်ရပါတယ်။

အစင်ကြယ်ဆုံးကုသနည်း

ရခဲလှစွာ လူ့ဘဝကိုရခိုက် လူတိုင်းဟာ မိမိကိုယ်မိမိ
အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ကြတာ သဘာဝတရားပါ။ မိမိ
ဘဝကို အောင်မြင်ခြင်းများစွာနဲ့ အဆုံးသတ်သွားချင်ကြပါ
တယ်။ ဘယ်လို ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို မဆို
လေ့လာကြည့်ရင် ဘဝတစ်ခုရဲ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ အကောင်း
ဆုံး၊ စိတ်အကျေနပ်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်များကို ရှာဖွေကြရင်းနဲ့

ဘဝတစ်ခုကို ကုန်ဆုံးရပါတယ်။

မိမိ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကို ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည်ဖြစ်စေ မိမိကိုယ်မိမိကြည်ညိုတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို မကြည်ညိုရင် ကုသိုလ် မရရုံပဲရိုမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည်ညိုရင် အပါယ်ကျတတ်တယ်။
အကြောင်းကား -

သူတစ်ပါးကို လိမ်၍ ရသော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ လိမ်ညာ၍ မရသောကြောင့်တည်း။ မိမိကိုယ်ကို ကြည်ညိုဖို့ရာ မိမိသည် အစင်ကြယ်ဆုံး၊ အရိုးသားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုရင် ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲဖို့ လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာစေတနာထားတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါဟာ အပြောလွယ်သလောက် အမှန်တကယ်ကျင့်သုံးနိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

သာသနာ့ဝန်ထမ်းရှင်ရဟန်းများဆိုရင် ပိုလို့ပင်ခက်ခဲလှပါတယ်။ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေက ၂၂၇ သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်၊ အကျယ်ချဲ့ရင် ကုဋေကိုးထောင်ကျော်တဲ့

သိက္ခာပုဒ်တွေကို စောင့်ထိန်းလိုက်နာ ကျင့်သုံးနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်များမှာ သင့်ရောက်တဲ့ အာပတ်ဟာ ပါရာဇိက၊ သံဃာဒိသိသံ၊ ထုလ္လစည်း၊ ပါစိတ်၊ ပါဠိဒေသနီ၊ ဒုက္ကဋ္ဌ၊ ဒုဗ္ဘာသီ အားဖြင့် ခုနစ်ပါးရှိတယ်။

အသေးငယ်ဆုံး အာပတ်တွေဖြစ်တဲ့ ဒုက္ကဋ္ဌ၊ ဒုဗ္ဘာသီ အာပတ်တစ်ခုသင့်ရောက်နေရင်ပဲ အဲဒီရဟန်းအတွက် ပဌမဈာန်စတဲ့ မဂ်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို အန္တရာယ်အတားအဆီး ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ မဂ်တားဖိုလ်တား ဖြစ်တတ်တယ်။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက တိဿအမည်ရတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို တစ်သက်လုံး လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းခဲ့တဲ့ ရဟန်းကောင်းတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ လှေနဲ့ဆွမ်းခံကြွရင်း လှိုင်းလှေလွန်လူးပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေးက ပိန်းကြာရွက်လေးကိုဆွဲမိလို့ အပင်လေးပြတ်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ အပြစ်အာပတ်သင့်ရောက်နေပြီဆိုပြီး ဝိနယကုက္ကုစ္စဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရဟန်း တစ်ပါးပါးထံ ဒေသနာ ပြောကြားခွင့် ရရင် စင်ကြယ်နိုင်ပေမယ့် သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်း ရှာမတွေ့ခင် ဒီစိတ်နဲ့ ပျံလွန်တော်မူလို့ ‘ဧရကပတ္တနဂါးမင်းကြီး’ အဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဘုံကို ကျရောက်ခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် အပြစ် အာပတ်တွေကို စင်ကြယ်သည် ထက် စင်ကြယ်အောင် ကုစားရမှာက ရဟန်းတော်တွေရဲ့ တာဝန်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ရဟန်းမှန်ရင် အာပတ်ခုနစ်ပါး တစ်ပါးပါး ဧကန်သင့်ရောက်နေတတ်ပါတယ်။ အာပတ် မသင့်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ နှစ်ပါးသာ ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဒုဗ္ဘာသီ၊ ဒုက္ကဋ္ဌ၊ ပါဠိဒေသနီ၊ ပါစိတ်၊ ထုလ္လစည်း စတဲ့ အာပတ်တို့ကို ရဟန်းတစ်ပါးပါးထံမှာ မိမိရဲ့အပြစ်ကိုပြောပြရုံနဲ့ အာပတ်ကင်းပြတ်စင်ကြယ်ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ (လဟုကအာပတ်ဟု ခေါ်သည်)

သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သင့်ရင် ဝတ်ဆောက်တည်ရတယ်။ မာနတ် ကျင့်ရပါတယ်။ အဗ္ဘာန် သွင်းရပါတယ်။ ပါရာဇိကအာပတ်သင့်ရင်တော့ လူထွက်ရပါတယ်။ (ဂရုက

အာပတ်ဟု ခေါ်သည်)

ထို့ကြောင့် ရဟန်းမှန်ရင် အာပတ်သင့်ရမည်။ အာပတ်ကို ရဟန်းက ကြောက်ဖို့ မလိုပါ။ စင်ကြယ်အောင်ပြုပြီး ပါက ရဟန်း၌ ဘာအပြစ်မှ မရှိတော့ပါ။

သံသရာမှာလည်း အပြစ်မရှိ

သာသနာတော်၌ ရဟန်းတော်များ ဝတ်ဆောက်တည်ရင် ဘာကြောင့်ဝတ်ဆောက်တည်ရမှန်း ဒါယကာများ သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိုယ်တော်ဟာ သည်လိုမလျော်တဲ့ အမှုကြောင့် ဝတ်ဆောက်တည်ရတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ကဲ့ရဲ့ခြင်း မရှိပါ။ လောကမှာ အပြစ်မရှိသလို သံသရာမှာလည်း အပြစ်မရှိတော့ပါ။

ဘိက္ခုပါတိမောက်ပါဠိတော်မှာ -

“ယေသံ ဘိက္ခု အညတရံ ဝါ အညတရံ ဝါ အာပဇ္ဇိတွာ တာဝတီဟံ ဇာနံ ပဋိစ္ဆာဒေတိ၊ တာဝတီဟံ တေန ဘိက္ခုနာ အကာမာ ပရိဝတ္ထဗ္ဗံ” လို့ တိကျစွာ ပြဆိုထားပါတယ်။

ဝတ်ဆောက်တည်ခြင်း၌ သင့်ရောက်သော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်ကို ဖုံးထားအပ်သော ညဉ့်တို့ကာလပတ်လုံး (ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး) အလိုဆန္ဒမပါသော်လည်း ပါရိဝါသ် (ဝတ်ဆောက်တည်) ရပါတယ်။ အာပတ်ဖုံးထား ရာရောက်ပုံမှာ အာပတ်ကို အမှတ်ရှိလျှက် ထိုအာပတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မပြောတော့အံ့ဆိုပြီး ပြောဖို့ရန်တာဝန် ကိုချ၍ အာရုဏ်တက်စေခဲ့ရင် (တာဝန်ကိုလျစ်လျူရှုပြီးဆက် နေခဲ့ရင်) အာပတ်ကို ဖုံးထားရာရောက်ပါတယ်။

ဝတ်ဆောက်တည်ရမယ့် ကာလအပိုင်းအခြားက တော့ ဖုံးထားအပ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဒေသနာပြောကြားသည့်နေ့ တိုင်အောင် ကာလပတ်လုံး နေ့၊ ပက္ခ (လဆန်း လဆုတ်)၊ နှစ်တို့ကို ရေတွက်ပြီး ဝတ်ဆောက်တည်ရပါတယ်။

သိက္ခာချပြီးနေထိုင်သွား

ဥပမာအားဖြင့် ဝါတော် (၃၀) ရှိတဲ့ ရဟန်းတော် တစ်ပါးဟာ ရဟန်းငယ်ဘဝ (၈) ဝါခန့်လောက်မှာ သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ် သင့်ရောက်ခဲ့ရင် (၂၂) ဝါ၊ (၂၂) နှစ်ခန့် ပြန်ပြီး ဝတ်ဆောက်တည်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂရုကအာပတ်

သင့်ရောက်ရင် စင်ကြယ်ခြင်းကို ရောက်စေဖို့ အလွန်ပဲ
ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

ငယ်ဖြူရဟန်း သိက္ခာဝါတော်ကြီးရင့်တဲ့ ဆရာတော်
ကြီးတချို့ဟာ ဝိနယကုက္ကစ္စ ဝိနည်းအရာမှာ ယုံမှားသံသယ
ဖြစ်တော်မူကြလို့ သက်တော်ကြီးရင့်ပြီး ပျံ့လွန်တော်မူခါနီး
အချိန်မှာ လူဝတ်လဲခြင်း၊ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သိက္ခာချပြီး
နေထိုင်သွားကြတာကို စာရေးသူ မြင်ဖူးကြားဖူးပါတယ်။

မြွေသတ္တဝါများ အရေခွံလဲလိုက်သလို မိမိမှာ သင့်
ရောက်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အာပတ်တွေ လုံးဝစင်ကြယ်ဖို့ ရှင်သာမ
ဏေ၊ လူဝတ်ကြောင်၊ ဖိုးသူတော်အဝတ်ကို လဲလှယ်သိက္ခာ
ချခြင်းနဲ့ အစင်ကြယ်ဆုံး ကုစားကြပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရဟန်းဒကာဖြစ်လို့သူ၊ ပစ္စည်းလေးပါး
ထောက်ပံ့လို့သူ ရဟန်းဒယကာတစ်ယောက်က စာသင်
တိုက် ဆရာတော်ကြီးထံ ချည်းကပ်ပြီး -

“တပည့်တော် ရဟန်းဒါယကာဖြစ်လိုပါတယ် ဘုရား၊
တပည့်တော် ရဟန်းခံပေးလိုသော ရဟန်းလောင်းဟာ -

၁။ ရုပ်ချောရမယ်။

၂။ ဉာဏ်ကောင်းရမယ်

၃။ စာကြိုးစားရမယ်

၄။ ဘယ်တော့မှ လူမထွက်သူ ဖြစ်ရပါမယ် ” လို့
လျှောက်ထားလိုက်ရာ၊ ဆရာတော်ကြီးက -

“အေး - ဒကာတော်ပြောတဲ့ ကိုယ်တော်တွေထဲမှာ
ရုပ်ချောတဲ့ ကိုယ်တော်ရယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်
ရယ်၊ စာကြိုးစားတဲ့ ကိုယ်တော်ရယ် - ဒီ (၃) မျိုးကိုတော့
ဘုန်းကြီးတို့ တာဝန်ယူ ရှာပေးလို့ရပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကိုပဲ ရဟန်းခံပေတော့

“ဘယ်တော့မှ လူမထွက်ရဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်က
တော့ ဘုန်းကြီးတို့လို ဆံပင်ဖြူနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်
အာမမခံနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မှာ
'အဘဗွေ ခီဏဝဝေါ ဘိက္ခု သိက္ခံ ပစ္စက္ခာတုံ' ရဟန္တာသည်
သိက္ခာချ လူထွက်ခြင်းငှာ မထိုက်၊ ဘယ်တော့မှ လူမထွက်
ဘူးလို့ ဘုရားရှင် အာမခံနိုင်တာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးပဲ

ရိုတယ်ကွယ့်”

“အေး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ လူမထွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကို ရဟန်းခံချင်ရင်တော့ . . . ဟောဟို ဘုရားကျောင်းဆောင် ထဲက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိုပဲ ရဟန်းခံပေတော့” လို့ မိန့်ကြား တော်မူလိုက်တယ်။

အကြောင်းကတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် များလည်း လူထွက်နိုင်သေးလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်းတော် များ အပြစ်အာပတ်အားလုံးမှ စင်ကြယ်ခြင်းကို ရောက်စေဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်။

သေးငယ်တဲ့ လဟုကအာပတ်တွေကို ရဟန်းအချင်း ချင်း တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါးဒေသနာပြောကြားပြီး စင်ကြယ်ခြင်းကို ရောက်နိုင်တယ်။ ကြီးလေးတဲ့ ဂရုကအာပတ်၊ သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သင့်ရင် သင့်ရောက်တဲ့ ကာလပတ်လုံး ဝတ်ဆောက် တည်ပြီး စင်ကြယ်ခြင်းကိုရောက်အောင် ကုစားနိုင်ပါတယ်။

ဂရုကအာပတ်၊ အကြီးလေးဆုံးအာပတ်ဖြစ်တဲ့ ပါရာ ဇိကအာပတ်သင့်ရောက်နေရင် လူဝတ်လဲခြင်း၊ ရှင်သာမ ဏေအဖြစ်ကို သိက္ခာချလိုက်ရင် ဒီရဟန်းမှာ အပြစ်အာပတ်

တွေအားလုံး စင်ကြယ်ခြင်းကို ရောက်ရှိသွားတယ်။ အဲဒီလို ကုစားနည်းနဲ့ ကုစားလိုက်ရင် အစင်ကြယ်ဆုံး ကုစားပြီးဖြစ် လို့ စျာန်၊ မင်ဖိုလ်ရအောင် အားထုတ်နိုင်ရင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက် မှောက်ပြုရခြင်းအကျိုးပင် ရရှိနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်။ မိမိသင့်ရောက်တဲ့ အာပတ်အမျိုးအစားနဲ့ အချိန်ကာလတွေကို တိကျစွာသိနိုင် ဖို့ရာ မလွယ်ကူပါ။ တချို့ရဟန်းတော်တွေဟာ မိမိကိုယ်မိမိ ဂရုကအာပတ် သင့်ရောက်နေနိုင်တယ်လို့ ဝိနယကုက္ကစ္စ ဖြစ် နေတတ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် ဂရုက၊ လဟူက အာပတ်တွေအားလုံး စင် ကြယ်ဖို့ နောက်ဆုံးနည်းတစ်ခုကို အချို့ရဟန်းတော်တွေ အသုံးပြုကြတယ်။

အဲဒီကုစားနည်းကတော့ - အကြီးလေးဆုံးအာပတ် ဖြစ်တဲ့ ပါရာဇိကအာပတ်ကို ကုစားတဲ့ နည်းအတိုင်းပဲ ဖြစ် တယ်။ လူဝတ်လဲခြင်း၊ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သိက္ခာချလိုက် ခြင်းပဲပေါ့။

တချို့သော ရဟန်းတော်တွေကို ရှင်သာမဏေအဖြစ် သိက္ခာချကုစားလို့ ရရင်တောင်မှ ရှင်သာမဏေများ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ဆယ်ပါးသီလ၊ လိင် (၁၀)ပါး၊ ဒဏ် (၁၀)ပါး၊ သေခိယ (၇၅)ပါး၊ ခန္ဓကဝတ် (၁၄)ပါး၊ ပေါင်း (၁၀၉) ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တွေ စောင့်ထိန်းရတဲ့အတွက် လူ့ကျင့်ဝတ်ဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းရတာထက် အများကြီးပိုခက်ခဲပါတယ်။

ရဟန်းဘဝကနေ သိက္ခာချပြီး လူဝတ်လဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလည်း ပါရာဇိကကျပြီး လူထွက်ရခြင်းလို့ မယူဆစေလိုပါ။ အပြစ် အာပတ်တွေမှာ နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေတဲ့ ဝိနယကုက္ကုစ္စ (ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ယုံမှားခြင်း) ကနေ ကင်းဝေးစေဖို့ ဆောင်ရွက်ကြရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရဟန်းဘဝမှ သိက္ခာချ၍ လူဝတ်လဲပြီးကာမှ မိမိက ရဟန်းဘဝ (သာသနာ့ဘောင်) သို့ နှစ်သက်မြတ်နိုးသော အားဖြင့် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုပါကလည်း ယခင်အတိုင်း ရဟန်းအဖြစ် ရောက်စေတတ်သော ဥပသမ္မဒါကံဆောင်၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို လေးစားတဲ့ မင်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားကုန်တဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူ့ဘဝကို ကုသိုလ်ရဖို့ အသုံးချရင်း အပြစ်မှန်သမျှကို အစင်ကြယ်ဆုံးကုစားပြီး နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြရပါတယ်။

ရှင်ကြက်မောက် (တောင်တွင်း)

ဆရာတော်သည် ဝိနည်းလေးစားသော ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲကြည်ညိုအောင် နေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါသော် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပညာသင်သွားမည်ဖြစ်သော ရဟန်းငယ်တစ်ပါးကို ဝတ္ထုငွေလှူရင်း ဩဝါဒပေးသည်ကို ယခုလို ကြားခဲ့ရပါသည်။

“ဦးပဉ္စင်းအနေနဲ့ ဟိုနိုင်ငံရောက်တဲ့အခါ ပညာသင်ဖို့ အဓိကပဲဆိုပြီး ရဟန်းဝိနည်းတွေကို မကျိုးပေါက်စေချင်ဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ရဟန်းတွေရဲ့ အသက်ဟာ ဝိနည်းပဲ၊ ပညာမတတ်ချင်နေပါစေ၊ တပည့်တော်ကတော့ ဝိနည်းကို စောင့်ထိန်းရမှာပဲ”

ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ရဟန်းလို့ပဲ နေထိုင်စားသောက် သင့်တယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက် ဆရာတော်မှာ အပြည့်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူ့အလုပ်ကို လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လူဝတ်လဲလိုက်တာပါ။

တစ်ခါတော့ အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ ဒကာကြီး တစ်ယောက်က ဆရာတော်ကို ယခုလို လျှောက်တင်နေတာ ကို ကြားခဲ့ရပါတယ်။

“ဆရာတော် ရဟန်းတချို့ လူတွေလို နေထိုင်နေတာ တွေ့နေရတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်အနေနဲ့ အဲဒီရဟန်းကို အတွေးအခေါ်တစ်ခု ပေးချင်တယ်။”

“လူတွေလိုလည်း ညနေစာ မစားရ၊ လူတွေလို ဝတ် ချင်တဲ့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး အရောင်အဆင်းအမျိုးမျိုးလည်း မဝတ် ရ၊ ဆံပင်ဆိုလည်း ကြိုက်သလိုမထားရ၊ အိမ်ထောင်လည်း မပြုရဘဲနဲ့ အပါယ်ကျမယ်ဆိုရင်တော့ မတန်ပါဘူး ဘုရား။ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုမှတော့ အပါယ်လည်း မကျတဲ့ လူ့အလုပ် တွေ လူထွက်ပြီး လုပ်လိုက်တာကမှ တန်ဦးမယ် ဘုရား”

ဆရာတော် ဟောကြား ရေးသားထားသော တရား
တော်များ၊ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနာကြားကြသော ပရိသတ်
များကလည်း ယခုလို ပြောကြားကြလေ၏။

“ကျွန်တော် ကျွန်မတို့က ဆရာတော်ရဲ့ ပရိသတ်တွေ
ပါ။ ဆရာတော်ရဲ့ တရားတွေ စာတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝမှာ အသိပညာတွေရခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဆရာတော် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် လေးစားချစ်ခင်နေကြ
မှာပါ။ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာတော်ဟာ ဆေး
ဖော်စပ်ကုသပေးတဲ့ သမားတော်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ တပည့်
တော်တို့ဟာ ဆရာရဲ့ဆေးတွေကြောင့် ရောဂါတွေ ပျောက်
ကင်းခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီ သမားတော်ဟာ နိမ့်ကျတဲ့ မျိုးရိုးလို့
သိလိုက်ရလည်း ကျေးဇူးမတင်ဘဲ မနေပါဘူး။ အဲဒီ သမား
တော်ဟာ နှုနာစွဲကပ်သွားရင်လည်း ကျေးဇူးတင်နေပြီးတော့
သူဖော်တဲ့ဆေးတွေကို ဆက်လက်သောက်သုံးနေဦးမှာပါ”

မှန်ပါသည်။ ဆရာတော်ဟာ လူထွက်ခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဟူသော ကလောင်ကို သိမ်း
မသွားပါ။

ချစ်တာတစ်ခု ထပ်တိုး

တစ်နေ့ ဆရာတော် လူထွက်ပြီးမှ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဟောအပြောကောင်းသော နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာပြီး အခုလိုပြောပါတယ်။

“အရင်က ဘုန်းကြီးဘဝမှာ ကြည်ညိုတာကလွဲပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ပြောစရာတစ်ခု ရလာပါပြီ။ အစကကြည်ညိုတယ် အခုချစ်တာတစ်ခုတောင် ထပ်တိုးလာပါတယ်”

အခုလို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်နိုင်၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်တာ ကို လေးစားတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကို ဂုဏ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်သော်ငြားလည်း လေးစားပါတယ်ဆိုပြီး ထိုင်ကန်တော့သွားခဲ့တယ်။

(မှတ်ချက်-ထိုစာရေးဆရာသည် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ထက် အသက်ကြီးပါသည်)

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) က ကျွန်တော်တို့ကို ယခုလို ပြောပါသည်။

“ငါဟာ ရဟန်းဘဝတုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုတယ်။ ယခု လူဝတ်နဲ့လည်း ကြည်ညိုနေတုန်းပါပဲ။ ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်။ ငါ ရဟန်းဘဝတုန်းကမှ တရားပွဲတွေ ကြွနေရတာနဲ့ ခရီးထွက်တာများနေတော့ ဘုရားတောင်မှန်အောင် ဝတ်မတက်ဖြစ်ဘူး။ တရားလည်း ထိုင်ချိန်သိပ်မရဘူး။ အခုမှ ပိုပြီးဝတ်တက်ဖြစ်၊ ထိုင်ဖြစ်တော့တယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ တရားပွဲက ပြန်လာချိန်သည် ည ၁၂:၀၀ နာရီ ၁:၀၀ နာရီမှ ကျောင်းပြန်ရောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားပေါ်မှာတင် မိုးလင်းသွားတတ်သည်။ အသက်ကြီးလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်က အကျဘက် ရောက်ရောက်လာသည်။ အလုပ်က လျော့မလာဘဲ တိုးတိုး၍သာလာ၏။

ငါသေရင် အပါယ်မကျဘူး

ရှေ့မှာ တင်ပြခဲ့သလို မီးကုန်ယမ်းကုန် အလုပ်လုပ်သောကြောင့် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်သွားပြီး ရဟန်းဘဝကို ခဏစိတ်ကုန်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော် မေးခဲ့ဖူးသည်။ လူဘဝနဲ့ စာရေးရင်း သေဆုံးသွားမယ်ဆိုတာကို ဆင်ခြင်မိရဲ့လားလို့ မေးတော့ -

“သေတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ငါသေရင် အပါယ်မကျ ဘူးဆိုတာကို ယုံပြီးသား” တဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပါယ်မကျဘူးလို့ ယုံကြည်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိဖို့ဆိုတာ တကယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ ဆရာတော်ဟာ ယခုလို စာရေးဆရာဘဝ ကူးပြောင်းဖို့ ယခင်ကတည်းက စိတ်ကူးရှိခဲ့တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပန်းချီဆရာ ကိုဝင်းမောင်မောင်ပြောသော အဖြစ်လေးတစ်ခုကို သတိရ လိုက်မိပြန်၏။

တစ်ခါတော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ လူ တစ်ယောက် သဲတွေနဲ့ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက် ထားတယ်။ ဆောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူ့လက်ရာကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ သဲနန်းတော်ကြီးတစ်ခု ကို ထပ်ဆောက်ဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိတယ်။ ဆောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်းရှိတယ်။ သဲနန်းတော်ကြီး ဆောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာက သဲရဲတိုက်ကြီးကို ဖျက်ပစ်ရမှာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဲဒီလူရဲ့အနားကို ချောမောလှပ တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းမပျိုက ပြော

တယ်။

“ဒီမှာရှင့်၊ ရှင် နန်းတော်ကြီး ဆောက်နိုင်သားပဲ။ ဒီ ရဲတိုက်ကြီးကို ဖျက်ပစ်ပါလား” တဲ့။ ဒီစကားကိုကြားတော့ ရဲတိုက်ဆောက်တဲ့သူက ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ရဲတိုက်ကြီးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်”

“တကယ်တော့ သဲနန်းတော်ဆောက်မယ့် ဆရာမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီးသား။ ဒီမိန်းမပျို အကြံပေးသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးသည်ဖြစ်စေ သူဟာ ဖျက်မှာပါပဲ”

ဆရာတော် လူဝတ်လဲခြင်းဟာလည်း အမျိုးသမီး ကြောင့် လူဝတ်လဲရတယ်လို့ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်စေချင်ကြ ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ရသစာပေများ ဖန်တီးလိုခြင်း ရည်ရွယ်ချက်သာ ရှိခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဆရာ တော် လူဝတ်လဲတာကို နှမြောခွင့်ရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း အပြစ်တင်ခွင့်တော့ မရှိပါဘူး။ ဆရာတော်ဟာ အပြစ်လုပ် သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ရဟန်းဘဝမှာလည်း သူ့ ကိုယ်သူ ကြည်ညိုခဲ့သလို ယခု လူဘဝမှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြည်ညိုဆဲပါပဲတဲ့။ လူဝတ်လဲခြင်း၏ အဓိက အကြောင်း

အရာများကို ထုတ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် -

- ၁။ ရဟန္တာမဟုတ်သောကြောင့်
- ၂။ ဝိနည်းများကို လေးစားလိုက်နာသောအားဖြင့် အစင်ကြယ်ဆုံး ကုစားလိုခြင်းကြောင့်
- ၃။ လူတွေအကြောင်း စာရေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် လူထဲတွင် လေ့လာနိုင်ရန်အတွက်၊ တစ်နည်း စာရေးဆရာစိတ်ရှိသောကြောင့်
- ၄။ ပရဟိတအလှူများကို လက်လွှဲအလှူခံ၍ မလှူလိုဘဲ ကိုယ်တိုင်ရှာ၍ လှူလိုခြင်းကြောင့်
- ၅။ စွန့်စွန့်စားစား ကြိုးစားလုပ်ကြည့်လိုခြင်းကြောင့်
- ၆။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ရဟန်းဘဝ ပြန်လာပြီး တောရဆောက်တည်ကာ တရားအားထုတ်ရင်း ရဟန်းဘဝနှင့် အဆုံးသတ်မှာဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရဟန်းငယ်ဘဝမှ စ၍ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် လေ့လာဆန်းစစ်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင် အများအကျိုး အတွက်သာ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ သူဝါသနာပါသော ရသစာပေစစ်စစ်များ ကို လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့် ပေးသင့်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ အနေနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း “အောင်မြင်ပါစေ” လို့သာ ဝိုင်း၍ ဆုတောင်းပေးရုံသာ ရှိပါ တော့၏။

ညီမေတ္တာ

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဟန်းဘဝ စွန့်လွှတ်ခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများနှင့် မေတ္တာရှင် ထူ ထောင်ခဲ့သော ပရဟိတလုပ်ငန်းများအား ဆက်လက်လုပ် ဆောင်နေသည့် ဒကာ ဒကာမတို့အား ဆရာတော် လူဝတ် လဲခြင်းအပေါ် အထင်အမြင် မလွဲစေရန်၊ မပြစ်မှားမိစေရန် မေတ္တာရေစင်ပရဟိတအဖွဲ့ကို ၁၃၇၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့် ကျော် (၉) ရက်နေ့တွင် ဟောကြားပေးခဲ့သည့် ဆရာတော် ဦးပါကဋ္ဌာလင်္ကာရ၏ တရားတော်ထဲမှ ကောက်နုတ်တင်ပြ လိုက်ပါသည်။

စီစဉ်သူ

ဘဝနှင့်ရင်းခဲရသည့်စွန့်စားမှု

အရှင်ပါကဋ္ဌာလင်္ကာရ

မေတ္တာရှင်ဆရာတော် လူဝတ်လဲသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ အမြင်ကို နည်းနည်းဟောကြားပျံ့မယ်။ လောကမှာ ထွက်ပေါက်နှစ်ခုရှိပါတယ်။ တစ်ဖက်က ကာမဂုဏ်ခံစားတာ။ ဦးပဉ္စင်းတို့ အဲဒီ ကာမဂုဏ်ကနေပြီးတော့ ထွက်ပေါက်ကိုရှာတာ။ ဒီဘက်က သင်ကြားရေးထွက်ပေါက်။ တစ်ဘက်က ကျင့်သုံးရေးထွက်ပေါက်ကို ပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျင့်သုံးရေးကို ပိဋိပတ်၊ ဂန္ထဓူရ၊ ဝိပဿနာဓူရ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏဆိုတဲ့ ထွက်ပေါက်။ အဲဒီထွက်ပေါက်နှစ်ခုမှာ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ တရားအသိနဲ့ စာပေစွမ်းအားအသိ၊ တကယ့် ကျင့်သုံးရေးထွက်ပေါက် အဆင့်ထိ နီးကပ်နေပါပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာလည်း ဆရာတော်ဟာ လူသူမရောက်နိုင်တဲ့၊ တော်တော်ရောက်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့၊ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ရတဲ့ တောင်တွင်းကြီး တောနက်ထဲမှာ သုံးလလောက်နေပြီး တရားအားထုတ်သွားတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာတော့ ဦးပဉ္စင်းကိုတောင်

ပြောသေးတယ်။ ဦးပါကဋုတဲ့ ဒီတစ်ခါသွားရင် ငါ ဒီထက်
နက်တဲ့ တောထဲကို သွားမယ်။ လူ့ဘဝ ရတုန်းလေးကို ငြိမ်း
ချမ်းရေးရအောင် ရှာဖွေမယ်။ တကယ်တော့ ဆရာတော်
ကျင့်စဉ်ထွက်ပေါက်ကို လိုက်ဖို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် - ခုလောလောဆယ် ဦးပဉ္စင်းတို့ မြန်မာ
နိုင်ငံရဲ့အခြေအနေ၊ အမျိုးဘာသာ အခြေအနေအရ ဘာ
ကွက်လပ်လေးတစ်ခုရှိသလဲဆိုတော့ စာပေထွက်ပေါက်
ဆိုတဲ့ သင်ကြားရေးထွက်ပေါက်။ အဲဒီ စာပေထွက်ပေါက်နဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့က တချို့ပေါက်မြောက်သွား
တာရှိတယ်။

ဦးပဉ္စင်းတို့ တစ်ချိန်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့
မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော်ကြီး။ အဲဒီတော့ ပိဋကတ်မှာ
ပေါက်သွားတာ။ အစပိုင်းတော့ဆရာတော်ကြီးလည်း အသင့်
အတင့်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှ စားလည်း ပိဋကတ်၊ သွားလည်း
ပိဋကတ်၊ ရေချိုးလည်း ပိဋကတ်၊ အဆုံးစွန် ဘုရားရှိခိုးတာ
တောင်မှ ဦးပဉ္စင်းတို့လို သြကာသနဲ့ မရှိခိုးဘူး။

ပိဋကတ်မှော်

ဘုရားရှိခိုးတာတောင် ပိဋကတ်နဲ့ ရှိခိုးတယ်။ အဲဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းတော့ ဆရာတော်ရဲ့ စိတ်အစဉ် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့အတူ ပိဋကတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ပိဋကတ်မှော်ပေါက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာတော်က မရသေးတဲ့ ပိဋကတ်စာတွေကို တအားရသွားတယ်။ ရပြီးတဲ့ စာတွေကလည်း တအားရှင်းလင်းသွားတယ်။

သူ့ရဲ့ ဆရာ ဆရာတော်ဦးပညာသာရကို လျှောက်ထားတယ်။ တပည့်တော် စာတွေဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး။ စာတွေတအားပေါက်သွားတယ်။ အဲဒါ ဆရာတော်ကြီး (မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး) က ပြန်မိန့်တယ်။ အဲဒါ ပိဋကတ်မှော်ပေါက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို သွားမပြောနဲ့။ လူတွေက ကြောင်သွားတယ် ထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဆရာတော်ကြီးက လူ့လောကကိုချပြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ပိဋကတ်ပေါက်သွားတဲ့ စာပေတွေကို သက်သေထူဖို့ ဆရာဦးသွင်က ပိဋကတ်စာမေးပွဲ ကျင်းပခဲ့တာ။ တိပိဋကစာမေးပွဲကြီး ကျင်းပတော့ ဒါ - ဦးပဉ္စင်းတို့ ပထမအသုတ်

အာဂုံ၊ ရေးဖြေ အကုန်လုံးအောင်တယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံစလုံးကို အာဂုံရော၊ ရေးဖြေရော နှစ်မျိုးစလုံး ဂုဏ်ထူးရတဲ့ ဆရာတော် ပိဋကတ် (၁) ပုံလောက်ကို တစ်နှစ်တည်းနဲ့ အကုန်ဂုဏ်ထူးရပြီးတော့ ယိုးဒယားနိုင်ငံကိုသွားပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံပေါက်တဲ့ ဆရာတော်ရှိတယ်။ တချို့နိုင်ငံတွေက မယုံကြည်ကြဘူး။

အဲဒါနဲ့ပဲ ဒုတိယပိဋကတ်ဖြစ်တဲ့ အဘိဓမ္မာပါဠိကကို ထပ်ပြီးတော့ သက်သေထူခဲ့တယ်။ အဘိဓမ္မာကိုတော့ နှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်တယ်။ ပထမတစ်ပိုင်းနဲ့ ဒုတိယတစ်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပြီးပြန်လိုက်တော့ နှစ်နှစ်တည်းနဲ့ပြီးအောင် အကုန်ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီလို ပြီးသွားတဲ့အချိန်ကျမှ နိုင်ငံခြားသားတွေကပါ လက်ခံလာတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပိဋကတ်ပေါက်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် သင်္ဂါယနာပွဲကြီး ကျင်းပတယ်။ ဒီသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပတဲ့အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီး နောက်ဆုံး သုတ္တန်ပိဋကတ်တစ်ပုဒ် ကျင်းပတယ်။ အဲဒီသုတ္တန် ပိဋကတ်ကို သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကိစ္စနှင့် အလုပ်ပေါင်းများစွာ ရှုပ်

နေတဲ့ကြားက အသာလေးပဲ တိုးပေးတယ်။ အကုန်ကုန်
 အောင် တိုးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါ ရိုးရိုးဆရာတော်တွေဆိုရင်
 ဆယ်နှစ် ဆယ်ရှစ်နှစ် အဲဒီလောက် အကြာကြီးလုပ်ရတယ်။
 ဆရာတော်ကြီးဟာ အလုပ်ရှုပ်တဲ့ကြားထဲကပါ။ အဲဒါ
 တကယ်တော့ ပိဋကတ်ပေါက်တဲ့လူဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုပဲ ဦးပဉ္စင်းလည်း ဆရာတော် နိုင်ငံခြားထွက်
 မသွားခင် ကော့သောင်းနဲ့ မြိတ်ဘက်မှာ ဆရာတော်နဲ့အတူ
 တရားစခန်းဖွင့်တယ်။ အဲဒီလိုဖွင့်ထားတဲ့အချိန်မှာ လာတက်
 ကြတာက ခေတ်လူငယ်ပညာတတ်တွေ၊ ဆယ်တန်းအောင်
 တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တွေ လာတက်ကြတယ်။ ဆရာ
 တော်ကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးကြတယ်။ ဆရာတော်
 နှုဖူးကြော တစ်ချက်မတွန့်ဘူး။ အကုန်လုံး ဒေါက်ဒေါက်နဲ့
 ပြောတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့သာဆိုရင် ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်ဘူး။
 အဲဒီအချိန်မှာ ဦးပဉ္စင်းတို့က ဟိုးအနောက်ကနေပြီးတော့
 ဆရာတော်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ
 ဆရာတော်ဟာ စာမှော်ပေါက်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ဦးပဉ္စင်း
 အဲလိုဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြက်သီးတောင်ထသွား
 တယ်။

ဆရာတော် စာမှော်ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ရဲ့ကျင့်စဉ်ပိုင်းမှာလည်း ပေါက်ခါနီးနေပြီ။ စာပေပိုင်းမှာလည်း ပေါက်ခါနီးနေတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ ပါရမီအရဆိုရင် ကျင့်စဉ်ပိုင်းအထိ အချိန်တန်နေပြီ။ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့သင့်တဲ့ကြားထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ထွက်ပေါက်လေးတစ်ခု မြန်မာနိုင်ငံ ပရဟိတသမားများနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဆရာတော် စွမ်းစွမ်းတမံ ကြားဖြတ်ပြီး လုပ်သွားခြင်းဖြစ်တယ်။

အဲဒါကတော့ ယခုလက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုပ်နေတဲ့ သူဌေးတွေဆီက အလှူခံပြီးတော့ ဆင်းရဲသားတွေဆီကို ပြန်ပေးနေရတယ်။ ကြားခံဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း ပရဟိတ၊ တစ်နည်းပြောရရင် သူဌေးတွေဆီကနေယူပြီး ဆင်းရဲသားတွေကိုပြန်ပေးတယ်။ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်နေရတာ လောက်ကို ဆရာတော်က မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် အားမရဘူး။ အဲဒါကြောင့် တကယ်လို့ ကမ္ဘာက ငွေပေါင်းများစွာကို ယူပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အဆင့်မြင့် ပရဟိတကြီး လုပ်ချင်တာကြောင့် သူ့ရဲ့ထွက်ပေါက်ကြီးကို မကြိုးစားခဲ့ဘူး။

အဲဒါဆိုတော့ သူ့ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ထိထိမိမိ လှုပ်
 ပေးနိုင်တာကတော့ သူ့ရဲ့ စာပေစွမ်းအားနဲ့ စာပေထွက်
 ပေါက်ကနေ လှုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီစာပေထွက်ပေါက်ကို လှုပ်
 ဖို့ဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာ့စာပေပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ အရင်ကြိုးစား
 ရမယ်။ ကမ္ဘာ့စာပေ ပညာရှင်ကြီးဖြစ်လာရင် ဘာအကျိုး
 တွေရမလဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြားတွေမှာ မြန်မာလို မဟုတ်ဘူး။
 စာအုပ်တစ်အုပ် ပေါက်သွားပြီဆိုရင် ဒေါ်လာသန်းချီပြီး
 ရမယ်။ အဲဒီပေါက်သွားတဲ့ စာအုပ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုရင်
 လည်း ဒေါ်လာသန်းချီပြီး ရမယ်။ အဲဒီလို ဒေါ်လာသန်းချီ
 ပြီးတော့ ရလာတဲ့အခါ မြန်မာနိုင်ငံက ဆင်းရဲသားတွေ
 ကောင်းစားဖို့အတွက် ဆရာတော်က ပေးချင်တယ်။ အဲဒီလို
 ထိထိမိမိအားရပါးရ ပေးချင်တယ်။

အဲဒါကတော့ နံပါတ် (၁) အကျိုးတရား။

နောက်နံပါတ် (၂)၊ ဆရာတော်ဟာ အဲဒီလို ကမ္ဘာ့
 လူသားတွေ လက်ခံတဲ့ စာပေပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
 သွားပြီဆိုရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ မြန်မာစာပေဟာ ဟုန်းခနဲတက်
 သွားမယ်။ အဲဒါ ဘယ်မှာရှိဖူးလို့လဲဆိုရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ နိုင်ငံ

အနီးအနားက ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံမှာရှိတယ်။ ဒီဘင်္ဂလား
 ဒေ့ရှ် နိုင်ငံဟာဆိုရင် ကမ္ဘာ့အဆင့် (၁၅၀) ဝန်းကျင်လောက်
 မှာရှိပါလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအရ သူတို့ရဲ့စာပေဟာဆိုရင်
 ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှာ (၁၀) ဂဏန်း ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိ
 တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအထိ သာမန်နိုင်ငံက ဟိုးအောက်
 နားမှာ ရှိနေလျက်သားနဲ့ စာပေကျတော့ ဘာကြောင့် ထိပ်
 ဆုံးနား ရောက်နေရတာလဲ။ ဦးပဉ္စင်းတို့ ကြားဖူးကြပါ
 လိမ့်မယ်။ ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး ဆိုတာ . . . ။

သူတို့ရဲ့ပိုးစပ်ထဲရောက်အောင်

တကယ်လို့ ဆရာတော် ခုလို့ နိုင်ငံခြားသွားဖြစ်ရင်
 ကမ္ဘာ့ စာပေပညာရှင်ကြီးဖြစ်အောင် ထိုးဖောက်နိုင်မယ်ဆို
 ရင် မြန်မာ့စာပေက ဟုန်းခနဲတက်သွားမယ်။ အဲဒီလို တက်
 သွားတာနဲ့ ဆရာတော်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံကနေ ကမ္ဘာကိုထွက်
 ပြီးတော့ အကျိုးပြုတဲ့အထဲမှာ တတိယမြောက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွား
 မယ်။ နံပါတ် (၁) ကတော့ ဦးပဉ္စင်း အကြမ်းဖျဉ်း သတ်မှတ်
 ထားတယ်။ ဦးသန့်က ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှာ အတွင်းရေးမှူး
 ချုပ်အနေနဲ့ ကမ္ဘာကို ကျေးဇူးပြုခဲ့တယ်။ နံပါတ် (၂) အခု

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊
ကမ္ဘာ့လူသန်းပေါင်းများစွာ အတုယူဖို့။

နံပါတ် (၃) က မြန်မာစာပေအထက်တန်းထိ ရောက်
အောင်ပို့ပေးနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဦးစိုးမြင့်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါက
ဒုတိယအကျိုးပဲ ရှိတယ်။ တတိယအကျိုးက အဲဒါထက်ပိုပြီး
ကြီးသေးတယ်။ ဒါကဘာလဲဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ဘုရားဟော
ထားတဲ့တရားရဲ့ အနှစ်သာရတွေက မီးဖိုချောင်ထဲမှာချက်ပြီး
အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ ပုစွန်တုပ်စတဲ့ အကောင်းစားဟင်းကြီး
တွေနဲ့ တူပါ တယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ စာပေတွေဟာ
နက်နဲလွန်းတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာတဆင့် စားပွဲခုံပေါ်ရောက်
ပြန်တော့ ကမ္ဘာ့လူသားတွေ သိပ်မစားရဲကြဘူး။ အဲဒါတွေကို
ဆရာတော်ကနေပြီးတော့ မီးဖိုချောင်ထဲကခူးပြီးတော့ ခုံပေါ်
တင်မယ်။ ခုံပေါ်တင်ရုံ မကဘဲနဲ့ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်ထဲရောက်
အောင် စားချင်စိတ်ပေါက်အောင်လုပ်မယ်။ အဲဒါဆိုတော့
ကမ္ဘာ့လူသားတွေ ဖတ်မယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓစာပေ အနှစ်သာရ
တွေကို ကမ္ဘာ့လူသားတွေ သုံးဆောင်ရမယ်။ အဲဒီအကျိုး
(၃) ခုလုံးကို မြင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဆရာတော်ဟာ စွန့်စား

ဖို့အတွက်စဉ်းစားတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့အလိုဆန္ဒဆိုရင် ကျင့်
သုံးရေးထွက်ပေါက်အထိ လိုက်ဖို့နီးစပ်တယ်။

အများအတွက်ကို အနစ်နာခံပြီး ဆရာတော်ဟာ
သင်ကြားရေးထွက်ပေါက်ဆိုတဲ့ စာပေထွက်ပေါက်ကို ကြိုး
စားတယ်။ ဒီထွက်ပေါက်ကြီးကို ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ဒါဆို
ရင်လည်း ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့နေပါလား။ ရေးရင် အသင့်အတင့်
တော့ရမယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်တွေအကြာကြီး စောင့်ရမယ်။
ဆရာတော်က အခု သက်တော် (၅၀) ရှိသွားပြီ။ နှစ်တွေ
အကြာကြီးစောင့်ရမယ်။

သူရေးလိုက်တဲ့ စာတွေက ကမ္ဘာကို ဘယ်လောက်
ပေါက်မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းပဲ အကောင်အထည်ဖော်ချင်
တယ်။ မြန်မာဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးတစ်ပါး
ရေးတဲ့စာဆိုရင် တချို့ဘာသာဝင်တွေက ကိုင်ကိုမကြည့်ဘူး။
အဲဒါကြောင့် ဆရာတော်ပေးနိုင်သလောက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေလောက်ကိုပဲ များသောအားဖြင့် ပေးနိုင်တဲ့ ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးပဲဖြစ်မယ်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူသားတွေကို ကျွေးချင်တယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့လူသားအဖြစ် ခံယူရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော် ဟာ သူ့ရဲ့ဘဝကိုရင်းပြီးတော့ လူ့ဘဝကို မျှော်မှန်းခြင်းဖြစ် ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျှော်မှန်းပြီးတော့ ကြိုးစားမယ်။ ကြိုးစားတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ခါ အခက်အခဲလေးတစ်ခုကြုံတယ်။ အဲဒါက တော့ ဒီဟာကြီးကို ဖြန့်ဖို့ဆိုရင် ကမ္ဘာ့စာပေတွေကိုလည်း သင်ရမယ်။ ကမ္ဘာသုံးဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာစတဲ့ ဘာသာရပ် တွေကို သင်ရမယ်။ ပြီးရင် ဖတ်ရမယ်။ ဒါတွေကို ပေါက် မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုရင် ပျမ်းမျှ ၁၀ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်လောက် တော့ကြာမယ်။

အခုကမ္ဘာမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရှိတယ်။ ဇစ်မြစ် ဆိုတဲ့ စာအုပ်။ နီဂရိုးတွေ ကျွန်ုပ်ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ကြီးကို ဆရာတော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲကစာသား အတော် ကောင်းပါတယ်။ ခေါင်းစီး အားနည်းနေတယ်။ ဆရာတော် က တွေးတဲ့အခါမှာ အထဲကစာသားတင် မကဘူး။ ခေါင်းစီး ကအစ တွေးတတ်သူ။ တစ်ခါတည်း စားသုံးချင်စိတ်ပေါက်

လာအောင် လုပ်ချင်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တစ်ခါ တုန်းက ‘မဘသ’ သာကီသွေးဂျာနယ်က ဆရာတော့်ကို စာမူ လေးတစ်ခု တောင်းတယ်။ ချက်ချင်း ကောက်ရေးပေးလိုက် တယ်။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ကလဲ့စား တဲ့။ အံ့ဩဖို့ ကောင်း တယ်။ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ လူယုတ်မာတွေ ရဲ့ အလုပ်။ လူဆိုးလူမိုက်တွေရဲ့ အလုပ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူတော် ကောင်းက ကလဲ့စားချေရတာလဲ။

သူတော်ကောင်းရဲ့ကလဲ့စား

စာထဲမှာလာတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်က ဘာသာ ခြားနဲ့ရလို့ ဘာသာခြားဘက် ပါသွားတယ်။ ဒါကို အမျိုး သမီးက ငါ့ဘက်က တစ်ယောက်ပါသွားတာ သူ့ဘက်က တစ်ယောက် ရအောင် ပြန်ယူမယ်။ သူက ဘာသာခြားကို အနစ်နာခံပြီး ပြန်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီဘာသာခြားကို ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်အောင် မြှူဆွယ်တယ်။ ဒါက ယုတ်မာသော ကလဲ့စား မဟုတ်ဘူး။ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ကလဲ့စား ချေမှု။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ကလဲ့စား။ အဲဒါဆိုတော့

ခေါင်းစီးကော၊ အတွင်းစာသားကော အသားထိတယ်။
 ဆရာတော် အခုကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ အတွေးတချို့က တော်တော်
 ကောင်းတယ်။ ဒါကို ဂရုစိုက်ပြီး ဘယ်ဟာအားနည်းနေလဲ။
 ခေါင်းစီးရော အတွင်းစာသားရော အကုန်ကောင်းအောင်
 ထိထိမိမိရေးချင်တယ်။

အဲဒီလို ကြိုးစားပြီးတော့ ဆရာတော်ဟာ အခု လူ
 ဘဝအဖြစ် ခံယူလိုက်တော့မှ ကမ္ဘာ့လူသားတွေအားလုံးဟာ
 အသိနက်ပြီး အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်း
 စဉ်းစားတယ်။ ထူထွက်လို့ ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ်ဝန်းကျင်၊ ခုနက
 ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ စာအုပ်ကြီးက ၁၂ နှစ် ကြာမြင့်အောင် ရေးခဲ့
 ရတယ်။ ဒီကာလအတွင်းမှာ စာပေသုတေသနလုပ်ငန်းကြီး
 လုပ်တဲ့အချိန်မှာ ကမ္ဘာမှာဆိုရင်တော့ သုတေသနထောက်ပံ့
 ရေးအဖွဲ့ဆိုပြီးတော့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာက
 မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒါကြီးအတွက်စပွန်ဆာဖန် (Fund) ငွေ။
 ဘုန်းကံကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေမှာ သူ့မှာ (Fund) ငွေ မရှိ
 ဘူးလား။ ဒီ (Fund) ငွေတွေက သာသနာနဲ့ ဆက်စပ်နေ
 တယ်။ ဒီသာသနာနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ ငွေတွေကို သူ ဟိုဘက်

အခြမ်းမှာမသုံးဘဲနဲ့ ဒါတွေအားလုံး သာသနာအတွက်ထား
 ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် စပွန်ဆာလိုတယ်။ စပွန်ဆာလိုတော့
 ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို
 အကူအညီပေးမယ့် ထောက်ပံ့ပေးမယ့် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်
 မိန့်တဲ့ သူ့နီးပါးစာပေဝါသနာရှင်ပေါ်လာတယ်။ ထောက်ပံ့
 ပေးမယ့်သူ တွေ့သွားတယ်။ ဆရာတော် အဲဒီလမ်းဘက်ကို
 ရွေးလိုက်တယ်။

ဆရာတော် ကြိုးစားသွားတာလေးတွေဟာ သူ့ရဲ့
 ပါရမီအရဆိုရင် ကျင့်စဉ်ထွက်ပေါက်လိုက်တော့မယ့် အချိန်
 ရောက်နေပါပြီ။ ဒီကြားထဲမှာတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ သာသနာ
 အတွက် အနစ်နာခံပြီးတော့ စာပေထွက်ပေါက်လိုင်းထဲကို
 ဝင်ဖို့ ခံယူလိုက်တယ်။ ဆရာတော်က မိန့်တယ်။ သူ့အောင်
 မြင်သည်ဖြစ်စေ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ်
 ဝန်းကျင်ဆိုရင်ပြန်လာပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာအခြေချမယ်။
 ကျင့်စဉ်ထွက်ပေါက်လိုင်းကို ပြန်ပြီးတော့လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာတော်အနေနဲ့ အခုလိုသာမန်
 လူတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ စာပေထွက်ပေါက်လိုင်းကို လိုက်သွား

တော့တာ။ ဆရာတော်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ကျင့်စဉ် အောင်မြင် ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ အဲဒီလိုဆို ဆရာတော်ကို အခု အများ သုံးသပ်နေကြတာက ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လူထွက်ပြီးတဲ့ အခါမှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆက်စပ် မှုလေးကို ဦးပဋ္ဌင်းရဲ့ သဘောထားကို ဘယ်လို မြင်သလဲ တစ်ချက်လောက် ပြောပြပါလား” လို့ မေးကြတယ်။

အဲဒါက ခုနက စပွန်ဆာကိစ္စနဲ့ ဆက်နွှယ်ပါတယ်။ စပွန်ဆာမှာ ဒီ ၁၂ နှစ်လောက် လုပ်ရမယ့်ဥစ္စာမှာ (Fund) ငွေ တော်တော် ကုန်မယ်။ (Fund) တွေကို သာသနာက ရရှိတဲ့ဥစ္စာနဲ့လည်း မသုံးချင်ဘူး။ ဥပမာ သူ လေဖြတ်သွား မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်သူက ထောက်ပံ့မလဲ။ ဒီလိုအခက် အခဲကြုံနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒီအမျိုးသမီးက နိုင်ငံခြားကနေ သူ့အဖေရဲ့အရိုးပြာကို မြန်မာနိုင်ငံမှာသဂြိုဟ်ဖို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကုသိုလ်တစ်နေရာရာမှာပြုဖို့ရာတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်နေ့ ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးတန်းမှာ ‘အရှုံးမရှိ သောဒဿန’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီ

အမျိုးသမီးကလည်း စာပေကို တော်တော်မြတ်နိုးတယ်။

“တပည့်တော်ရဲ့ စာပေအခြေခံနဲ့ စာပေယဉ်ကျေးမှုကို ချိန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ စာအုပ်ဆို တပည့်တော်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောသွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ “အရှုံးမရှိသောဒဿန” စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နှလုံးသားထဲရောက်အောင် ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရှိနေပါလားလို့ တွေးမိခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာတော်ကို တွေ့ချင်စိတ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ခါထပ်ပြီးတော့ ဒီစာရေးဆရာဟာ အစစ်လား အတုလားဆိုတာ သိချင်သွားတယ်။

တကယ့်ပညာရှင်တွေဆိုတာက တော်ရုံတန်ရုံ လက်မခံကြဘူး။ စာရေးဆရာအတုဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ ရေးနေတာကတစ်မျိုး တကယ်လုပ်နေတာကတစ်မျိုး၊ ကိုယ်ရေးတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မှ စာရေးဆရာအစစ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဆရာတော်ဟာ စာရေးဆရာ အတုလား အစစ်လား သူစမ်းသပ်ချင်တယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတယ်။ မရမ်းချောင်းလို့ အနာကြီးရောဂါသည်တွေရှိတဲ့နေရာမှာ အနာ

ကြီးရောဂါသည်တွေ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီးကပ်တဲ့ ထမင်းတွေကို ဘုဉ်းပေးတယ်ဆိုတာ ဖတ်ထားရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစစ်လား၊ ညာရေးတာ လားဆိုတာ သိချင်လာတယ်။ ဒီဆရာတော် အနာကြီးရောဂါ သည်တွေဆီ ဘယ်တော့သွားမလဲ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အချိန်မှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့တိုင်းမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အနာကြီး ရောဂါသည်တွေအတွက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ပေး တယ်။ ပရဟိတအတွက်ပါ။

စာပေနဲ့ပတ်သက်လာရင်

အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့ ဆရာတော်ကို အတုလား အစစ်လား ဆန်းစစ်တယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော် စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း အနာကြီး ရောဂါသည်တွေကပ်တဲ့ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးနေတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ သဘောကျတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်စား တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူဟာ ဆရာတော်ကို တအားကြည် ညိုသွားတယ်။ ဆရာတော်ကို လာဖူးတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာ

တော်က သူရည်ရွယ်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြတယ်။ ပြောပြတဲ့အချိန်မှာ သူကလည်း စာအုပ်တွေကို မြတ်နိုးပြီး တော့ စာပေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကူညီဖို့အားပေးခဲ့တယ်။

ဆရာတော်ဟာ သူနဲ့လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီ ၁၂ နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားရမယ့်အချိန်မှာ အခက်အခဲပေါင်း များစွာနဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်။ ဒီအမျိုးသမီးကလည်း ဆရာတော်ကို ပိုင်ဆိုင်မှုများရော၊ နောက်ဆုံး လူ့ဘဝမှာ ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ် ကာလပတ်လုံး ဖြတ်သန်းတဲ့အချိန်ပါ အကူအညီလိုအပ်ရင် နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ကူညီပေးမယ်။

ပြီးရင်လည်း လူ့ဘဝမှာ မပျော်ခဲ့ရင် အချိန်မရွေး ရဟန်းဘဝကို ပြန်သွားနိုင်ပါတယ်လို့ အမြဲတမ်းခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးကို ရွေးချယ်ခြင်းကတော့ (၁) ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ် ကြိုးစားနေတဲ့ ကာလမှာ ငွေကြေးထောက်ပံ့မယ်။ နောက်တစ်ခုက (၂) စာပေလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘေးနားက စာပေစွမ်းအားနဲ့ အမြဲတမ်းထောက်ပံ့နိုင်လောက်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီနှစ်ချက်ကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။

ဆရာတော် အခုလို ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါမှာ ပရဟိတ လူငယ်များမှ -

“တပည့်တော်တို့ တလွဲတွေးထင်နေကြတာတွေနဲ့ သံသယတွေလည်း ရှင်းသွားတာပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော် တို့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ် ဘုရား”

ဒီလုပ်ငန်းကြီးဟာ တကယ့်ကိုအဆင့်မြင့်တဲ့လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ လိုက်လို့မမီနိုင်ပါဘူး။ ဒီလုပ်ငန်း ကြီးလုပ်ဖို့ အနည်းဆုံး အင်္ဂါလေးချက်နဲ့ညီရမယ်။

ဒီဘက်က ဘုရားအာရုံ ပိဋကတ်တွေကို ပေါက်သ လောက်နီးပါး ကျွမ်းကျင်ရမယ်။ လောကလူသားတွေ လက်ခံလောက်တဲ့ လောကစာပေ၊ လောကရသ ပုံဖော်နိုင် လောက်အောင် လောကရသပေါက်သလောက်နီးပါး ဖြစ် ရမယ်။ အဲဒီနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ လူသားတွေရဲ့ စိတ် ထဲရောက်အောင် ထည့်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား၊ နှလုံးသားထဲထိ ရောက်အောင် ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်၊ အခက် ခဲဆုံးအချက်က ဒီကိစ္စကို ၁၂ နှစ်လုံးလုံး စွန့်စားရမယ့် စွန့်စားခန်းကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဟာ တကယ့်စွန့်စား ခန်းကြီးကို လုပ်ရမှာပါ။

ပရိသတ်များအားလုံးက “မှန်ပုံ၊ ဘုရား၊ အခုလိုရှင်း
 ပြတာ ဝမ်းမြောက်ပါတယ် ဘုရား။ ဆရာတော့်ရဲ့ စွန့်စား
 ခန်းကြီး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အောင်မြင်ပါစေလို့ တပည့်တော်
 တို့ ဆုတောင်းနေပါမယ် ဘုရား”

နိုင်ငံတော်ဘွဲ့တံဆိပ်တော် (၉) ဘွဲ့ရ
 ဓမ္မပါလဆရာတော်
 အရှင်ပါကဋ္ဌာလင်္ကာရ

ရွှေတိဂုံဘုရားကို လိုက်ပို့ပါတယ်။

ခဏနေတော့ အဲဒီစာရေးဆရာမက -

“ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဟာ မြန်မာတို့ရဲ့ တကယ့်အထွဋ် အမြတ်ဖြစ်သလို တကယ်လည်း ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပစ္စယံတွေမှာ ခွေးချေးတွေက မြင့်လို့မကောင်းဘူး” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဆရာဇော်ဂျီက -

“နင့်ကိုငါ ပြနေတာက ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ပြနေတာ။ နင်က ဘုရားကိုမကြည့်ဘဲ ခွေးချေးတွေ လျှောက်ကြည့်နေတော့ ခွေးချေးပဲ မြင်မှာပေါ့” လို့ ပြောသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အစ်ကို ကိုဝင်းလှိုင်က အဲဒီလိုပြောပြဖူးပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ဆရာတော် လူထွက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့အကြောင်းကိုပဲ အမနာပပြောပြီး၊ ဆရာတော်လုပ်ခဲ့တဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောမယ့်သူ အတော်ရှားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဆရာတော်

ရဲ့ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သိစေချင်တဲ့ စေတနာစိတ်နဲ့ ဒီ ဆောင်းပါးကို ရေးရပါတယ်။

“ဘာကြောင့် လူထွက်သွားရတာလဲ။ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာလဲ” ဆိုတာကို ဆရာတော်ရဲ့တပည့် ဒကာဒကာမတွေ သိသင့်တယ်ထင်လို့ ရေးရခြင်းလည်းဖြစ် ပါတယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိဆိုမိကြရင် အကုသိုလ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီရှင်းလင်းချက်ကို ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး အကြိမ်ရေးရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော် လူမထွက်ခင် ကျွန်တော်တို့ ဒေသက “ရှမ်းဝါးတီး” ဆိုတဲ့ ရွာလေးမှာ တရားတစ်ပွဲ လာဟောသွား ပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဆရာတော်ဟာ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒ၊ သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ခုလိုပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

“ကျုပ် စာအုပ်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံက လူကြီးတွေ ဖတ်ပြီး တချို့အမြင်မှန်ရသွားကြတယ်။ တချို့ တရားလမ်း ကြောင်းပေါ် ရောက်လာတယ်။ တချို့ လူမိုက်ဘဝကနေ လူလိမ္မာဖြစ်လာကြတယ်။ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပါပဲ လေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး ဒကာကြီး။ ကျုပ်

စာတွေကို ဗမာလူမျိုးတွေလောက်ပဲ ဖတ်ခွင့်ရတာကို အား မရတာ။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်စာအုပ်တွေကို လူမျိုးမရွေးဖတ်စေ ချင်တယ်။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေလည်း ဖတ်စေချင်တယ်။ ဒီအသိလေးတွေ ရစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ သီတဂူဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့လို အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ် မြောက်ပြီး လူမျိုးခြားတွေကို ဟောပေးချင်တယ်”

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဆရာတော်ဟာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာနဲ့ တရားဟော တရားပြလုပ်နေတဲ့ သီတဂူဆရာ တော်ကြီးကို အထူးပဲလေးစား အားကျတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“ကျုပ် စာအုပ်တွေကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး၊ ဥရောပ တိုက်ကနေ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုဖြန့်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးပေါင်းစုံကို သာသနာပြုချင်တာ။ ဒါကြောင့် အခု ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စာကို လေ့လာနေတယ်”

“ဗျာ . . ။ ဒါဆို ဘုန်းဘုန်း အချိန်တွေ အများကြီး ပေးရမှာပေါ့ ဘုရား။ အနည်းဆုံး လေးငါးနှစ်တော့ ကြာမှာ ပေါ့ ဘုရား။ တော်တော်တော့ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ ဘုရား”

“ဒီအလုပ်ဟာ ဒါလောက်ကြီး ခက်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဒကာကြီးရဲ့။ အခု ဘုန်းဘုန်းစာအုပ်တွေကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ထားတာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သူတို့သဘောမပေါက်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် ရေးထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

အခုမှ အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့စာအုပ်တွေကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး၊ ဥရောပတိုက်ကနေ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုဖြန့်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တောင် ဆရာတောင့်ရည်ရွယ်ချက်ကို လန့်သွားမိပါတယ်။ တော်ရုံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မစဉ်းစားဝံ့တဲ့ အလုပ်ကို ဆရာတော်က ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။

ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ထက်သန်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီအလုပ်ဟာ သူ့အတွက်တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲ။ အလွန်ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကြီးလို့ ယူဆထားဟန်မတူပါဘူး။

တရားဟောခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေ

ဒီကနေပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆရာတော်ဟာ လည်ချောင်းသွေးကြောပေါက်တဲ့ရောဂါ ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။ အရင်တစ်ခါဖြစ်တုန်းကလည်း စင်္ကာပူက ဆရာဝန်ကြီးက တရားလုံးဝမဟောဘဲ ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် နားနေဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့ပေမယ့် တစ်ရက်မှ အနားမနေခဲ့ရပါဘူး။

နေ့ရောညပါ တရားဟောတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် လည်ချောင်းရောဂါပြန်ဖြစ်ပြီး သွေးတွေပါလာတော့တာပါပဲ။ အခုနောက်ဆုံး အသံအိုးကိုပါ ထိသွားပြီး “တရားဟောဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး” လို့ ဆရာဝန်ကြီးက မှတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

ဒီကြားထဲ ချော်လဲလို့ ခါးရိုးနာတဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း ခံလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆေးတွေကလည်း နေ့ညသွင်းနေရတဲ့အတွက် ဝိနည်းတော်နဲ့ မညီမှာစိုးလို့ လူဝတ်လဲလိုက်ရပြန်တော့ ဆရာတော်မှာ အတော်အားငယ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက် တရားဟောလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အဆုံးမှာ တော့ ဆရာတော်ဟာ ရဟန်းဘဝနဲ့ မနေလို့တော့ပါဘူးဆို ပြီး အရင်ကတည်းကရှိနေခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ သူကြိုးစားတော့တာပါပဲ။ အဲဒါဟာ ‘ဆရာ တော် လူထွက်ခြင်းရဲ့ ပထမအကြောင်းရင်း’ ဖြစ်ပါတယ်။

ရဟန်းဘဝနဲ့ တရားဟောလို့မှ မရရင်တော့ လူဝတ်နဲ့ လူတွေအကြောင်းကို လေ့လာမယ်။ လူတကာ ဖတ်နိုင်တဲ့ ဘာသာနဲ့ လူတွေအတွက် ဘဝအလင်းရောင်ပေးနိုင်တဲ့ စာ တွေကို ဂန္ထဝင်မြောက်အောင် ရေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာဖြစ် အောင်လုပ်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့စာတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးမယ်၊ ပြီးရင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုကနေပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဖြန့်မယ်။

ရှင်းအောင်ပြောရရင် လက်ရှိအောင်မြင်နေတဲ့ ဘဝ ထက်ပိုပြီး လူမျိုးဘာသာမရွေး လူသားတိုင်းအတွက် အကျိုး ရှိနိုင်တဲ့လမ်းကို သူရွေးလိုက်တာပါပဲ။

လူတွေအမြင်မှာ ဆရာတော်ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝက နေပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့ဘဝကို ဆင်းသွားတယ်လို့ ထင်စရာရှိပေ

မယ့် ဆရာတော်ဟာ သူ့အတွက်ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ဗမာ
 တွေအားလုံးအတွက်ကနေ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား အားလုံး
 အတွက် အကျိုးရှိမှာကိုမြင်လို့ လက်ရှိဘဝက အောင်မြင်မှု
 လေးကို စွန့်ပြီး၊ လူမျိုးဘာသာမရွေး ဘဝအလင်းရောင်ပေး
 နိုင်ဖို့ ဆောင်ရွက်သွားတာပါပဲ။

အဲဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောရရင် ငါ့အမျိုး၊ ငါ့ဘာသာ၊
 ငါ့သာသနာဆိုတဲ့ အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကနေပြီး လူသား
 တိုင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လူသားဝါဒကို ကိုင်
 စွဲပြီး အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ဆောင်ရွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒါဟာ လူထွက်သွားခြင်းရဲ့ ဒုတိယနဲ့ အဓိကအကြောင်း
 ပါပဲ။

ဆရာတော် ရဟန်းဘဝနဲ့ကတည်းက အထူးလေးစား
 အားကျခဲ့ရတဲ့ သီတဂူဆရာတော်ကြီးတို့လို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
 ကို တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်အောင်သင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ချက်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

လူတောထဲကိုတိုးဝင်မယ်

ဒါကြောင့် လူတွေအကြောင်းကိုရေးဖို့အတွက် သူဟာ လူတွေအကြောင်းကို သိအောင်လုပ်ရပါတော့မယ်။ ကမ္ဘာတစ်ခွင်ကို လှည့်လည်သွားလာရပါတော့မယ်။ လူတောထဲကို တိုးဝင်ရပါတော့မယ်။

နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှာ ခြေတစ်ဖက်မသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက် နှစ်ရှည်လများ သွားနေရမယ့် ဒုက္ခကလည်းမသေးလှပါဘူး။ လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဦးစိုးမြင့်အတွက် နေတာထိုင်တာ၊ စားတာသောက်တာကအစ သူ့ဘေးကနေ ကူညီပေးမယ့်လူ မရှိမဖြစ်လိုအပ်လာပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ နှစ်ရှည်လများနေထိုင်ရင်း စာပေအလုပ်တွေလုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်အတွက် အလည်အပတ်ပီဇာလောက်နဲ့ နေလို့မရပါဘူး။ မြန်မာသံရုံးကလည်း အမြဲနေထိုင်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးလို့ မရပါဘူး။

ဂျာမဏီမှာ အမြဲနေထိုင်ခွင့်ရဖို့ အရေးတကြီးလိုအပ်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာနေထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပါရမီဖြည့်ပုံမယ်ဆိုတော့ လူဝတ်လဲပြီး

ဖြစ်တဲ့ ဦးစိုးမြင့်အနေနဲ့ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ပါဘူး။
ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးက ဦးစိုးမြင့်ကို စာပေအလုပ်တွေ
အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖို့
တာဝန်ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တိုင်ပင်စရာရှိတဲ့
လူတွေကို တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေတဲ့အချိန်
မှာပဲ အတိုက်အခိုက်မျိုးစုံကို ခံရတော့တာပါပဲ။

ဦးစိုးမြင့်ကတော့ အဲဒီပြဿနာတွေကို အရိုးသားဆုံး
နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ဦးစိုးမြင့်ဟာ ရဟန်းဘဝက
လည်း ပါရာဇိက မကျခဲ့သလို၊ လူ့ဘဝနဲ့လည်း အကုသိုလ်
အလုပ်တွေ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနောက်တော့ အဲဒီအမျိုး
သမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ နှစ်ရှည်
လများနေထိုင်နိုင်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိပါတော့တယ်။ အဲဒါဟာ
ဦးစိုးမြင့် လက်ထပ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းပါပဲ။

အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း ဆရာတော်ဘဝကတည်းက
ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိတဲ့အတွက် အဲဒီကြည်ညိုတဲ့ စိတ်ကလေး
တစ်ခုတည်းနဲ့ လူထွက်ပြီးဖြစ်တဲ့ ဦးစိုးမြင့်ကို ပါရမီဖြည့်ဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ယောက်ျားရှားလွန်းလို့တော့ ဟုတ်မယ်
မထင်ပါဘူး။

အဲဒီလိုစီစဉ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆရာတော်
တဖြစ်လဲ ဦးစိုးမြင့်ကို စပြီးတိုက်ခိုက်ကြတော့တာပါပဲ။ ဦးစိုး
မြင့်ကတော့ အဲဒီအတိုက်အခိုက်တွေကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် လုပ်စရာရှိတာတွေကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ဆက်တိုက်
လုပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတော့ မရေးတော့ပါဘူး။

ပထမ ထုခဲ့ရောင်းချစရာရှိတာတွေကို ရောင်းချပြီး
အမှန်တကယ် လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ လှူဒါန်းဖို့ တပည့်
ဒကာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ လှူ
သွားတယ်ဆိုတာကို မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်သလို လူကိုယ်တိုင်
လည်း လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

အရှင်ဇဝနဘဝက တပည့်ဒကာတွေ လှူဒါန်းထားတဲ့
ငွေတွေ၊ ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်ကရတဲ့ အမြတ်အစွန်းတွေ၊
ဆရာတော်ဘဝက တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ‘မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေး
ရှင်း’ က ငွေတွေ (သိန်းတစ်ထောင် ငါးရာ) ကို ပရဟိတ
လုပ်ငန်းတွေမှာ ဆက်လက်သုံးစွဲလှူဒါန်းဖို့ အစစအရာရာ
စီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်။

တရားကျေးဇူးရှိ

ဦးစိုးမြင့်ကို လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးဘက်က စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ လက်ရှိနေထိုင်တဲ့ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာလည်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ ပေးနေတဲ့ ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ အမျိုးသမီးပါ။ သူ့အတွက် ယောက်ျားမရှားပါဘူး။ မနှူးမနပ် အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဘာတစ်ပြားမှ ပါမလာတဲ့၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း မက်လောက်စရာမရှိတဲ့၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့၊ သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်တစ်ယောက်ကို ယူဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ကြည်ညိုစိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါဖြင့်ရင် သူ့ဘာကြောင့် ဦးစိုးမြင့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရသလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ -

သူဟာ ဦးစိုးမြင့်ကို ရဟန်းဘဝကတည်းက ကြည်ညိုနေတဲ့သူပါ။ ရှေ့မှာပြောခဲ့တဲ့ ဦးစိုးမြင့်ရဲ့ စာပေရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပါရမီဖြည့်လိုတဲ့စိတ်၊ ကမ္ဘာသုံးဘာသာနဲ့ ဦးစိုးမြင့်

ရေးသားတော့မယ့် စာတွေဟာ သူနေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံက ဂျာမဏီလူမျိုးတွေ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ လူတွေအများကြီးအတွက် အကျိုးများမယ်ဆိုတာကို သူကောင်းကောင်းသိလို့ လက်ထပ်လိုက်တာပါပဲ။

ပြီးတော့ - ဆရာတော်ရဲ့ တရားကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ရော အဲဒီလုပ်ငန်းကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်နဲ့ရော ဦးစိုးမြင့် ဂျာမဏီမှာ အမြဲနေထိုင်ခွင့် ရဖို့ အတွက်ကိုရော ဘက်ပေါင်းစုံကစဉ်းစားပြီး လက်ထက်လိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီ အကြောင်းတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင် မိန်းမတွေ မက်မောတဲ့ ရုပ်ရည်၊ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ရာထူးတွေ၊ ပကာသနတွေ၊ ဘွဲ့တွေ ဘာမှမရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကို သူယူနိုင်ပါ့မလား။ ဒါကလည်း စဉ်းစားစရာပါပဲ။

နောက်ထပ်အကြောင်းကတော့ တကယ်လို့ ဦးစိုးမြင့်ဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာပြီး သင်္ကန်းပြန်ဝတ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ့်အခြေအနေ

ရောက်လာလို့ ဦးစိုးမြင့်ကလည်း သင်္ကန်းပြန်ဝတ်ဖို့ ဆန္ဒရှိ မယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ရဟန်းပြန်ဝတ်ဖို့ အခုကတည်းက ခွင့်ပြုပြီးသားပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရည် ရွယ်ချက်နဲ့ စေတနာကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။

ဦးစိုးမြင့်သာ မိန်းမကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အသက်လေးဆယ်လောက်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားလို့ရပါ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ဟာ သူ့စာအုပ်က အမြတ်ငွေတွေနဲ့ သိန်းရာချီပြီး ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေပါပြီ။ လှူဒါန်းနေပါပြီ။ နာမည်ကြီး ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်နေပါပြီ။

လူတွေနားမလည်တာတစ်ခုကို ရှင်းပြချင်ပါသေး တယ်။ အဲဒါကတော့ ဆရာတော် လှူဒါန်းနေတာတွေဟာ “တရားပွဲကရတဲ့ ဓမ္မပူဇာငွေတွေရှိလို့ လှူဒါန်းနိုင်တာပါ” လို့ ထင်နေကြပါတယ်။ ဆရာတော်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေက ဘယ် လောက်မြတ်သလဲလို့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိကြပါဘူး။

ပထမဦးဆုံး ဆရာတော်ရေးခဲ့တဲ့ “မျက်ရည်မကျခင် သိစေချင်” ဆိုတဲ့စာအုပ်ဟာ ဆရာတော်ရဲ့ ဘဝအလှည့် အပြောင်းတစ်ခုလို့ ပြောနိုင်လောက်တဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး လူတွေဘယ်လောက် အကျိုးရှိသွားတယ် ဆိုတာ ကယကံရှင်တွေအပြောအရ များစွာရှိပါတယ်။ လူတွေအတွက် အကျိုးများလို့ အောင်မြင်တဲ့စာအုပ်ဖြစ်သလို စီးပွားရေးအနေနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင်လည်း အတော်တွက်ချေ ကိုက်တဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်ထိ အဲဒီစာအုပ်ဟာ အုပ်ရေ နှစ်သိန်းကျော်နေပါပြီ။ တစ်အုပ်ကို အမြတ်ငွေ ၄၀၀ လောက်နဲ့ပဲ တွက်ကြည့်ပါ။ ဘယ်လောက် မြတ်လိုက်မလဲ။ ခုထိလည်း ရောင်းမလောက်သေးပါဘူး။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင်

ဆရာတော် အလှူတွေဟာ ဓမ္မပူဇာငွေတင်မကဘဲ အဲဒီလို စာအုပ်ကရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေပါ လိုသလောက် ပေးလှူနေတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်တာပါ။

လူထွက်ပြီးသာ မိန်းမယူမယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်ကတည်းက လူထွက်ပစ်လို့ရပါတယ်။ ဒါဖြင့်ရင်

ဆရာတော်ဟာ အဲဒီလောက် အောင်မြင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်နေခဲ့သလဲ။

ဆရာတော်ဟာ ဓမ္မပူဇာကရတဲ့ငွေတွေ၊ စာအုပ်က ရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေကို တကယ်အကျိုးရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ သုံးစွဲခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းတွေ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာတွေ၊ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်တွေအတွက် လှူဒါန်းနေတာတွေ၊ ကျောင်းမနေနိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့နေတာတွေ၊ ဆေးကျောင်းသား တွေကို လစဉ်ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေတာတွေ၊ သံဃာတော် တွေရဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုလုပ်ငန်းတွေ၊ မျက်စိခွဲစိတ် ပေးခြင်း အလှူဒါနတွေနဲ့ တခြားသာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ ထိထိရောက်ရောက်သုံးစွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းအသိပါ။

မျက်စိခွဲစိတ်ပေးတဲ့ အလှူတစ်ခုတည်းကိုပဲ တစ်လ ကို မျက်စိတစ်ဖက် လေးသောင်းနှုန်းနဲ့ လစဉ် လူတစ်ရာ လောက်ကို ခွဲပေးနေပါတယ်။ စလင်း၊ ပေါင်းတည်၊ ဇီးကုန်း၊ ကြို့ပင်ကောက် စတဲ့ မြို့တွေဘက်က အများဆုံး လာခဲ့ကြ ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်က ဆေးကျောင်းသား

တွေကို ထောက်ပံ့တာက တစ်လကို လေးဆယ့်ငါးသိန်း ကျော်ရှိပါတယ်။

ဘ/က ကျောင်းတွေကို လစဉ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်း လှူနေပါတယ်။ မိဘမဲ့ကျောင်းတွေ၊ စာသင်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့တာတွေ၊ ဆေးရုံဆောက်လုပ်ပေး ခဲ့တာတွေ၊ လူရာမဝင်တော့တဲ့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် တွေကို လူရာဝင်လာအောင်ကြိုးစားပေးခဲ့တာတွေ၊ နှစ်သက် ကယ်လုပ်ငန်းအတွက် သိန်းငါးရာ . . ။ ဆရာတော် အလှူ တွေက အများကြီးပါပဲ။ ပြောလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။

ရုံးအုပ်ကြီး ဦးမြို့ကျော်ရဲ့ စာရင်းတွေမှာ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာကတော့ ၂၀၁၂ ခုနှစ် တစ်နှစ်တည်း တွင် ဆရာတော်လှူတဲ့ အလှူငွေဟာ သိန်း (၁၆၀၀) ကျော် ရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်အမြတ်ငွေတွေ ရယ်၊ ဓမ္မပူဇာငွေတွေရယ်ကို အလှူရှင်တွေ အကျိုးရှိအောင် လှူဒါန်းပေးတာပါ။

အကုန်စွန့်ပစ်ခဲ့

ရဟန်းတစ်ပါးဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူမထွက်ချင်ဘဲ ထွက်သွားပြီး၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘဲ အခြေအနေအရ ပြုလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ အာပတ်မသင့်သလို၊ ပါရာဇိကအရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှာပြောနေကြတဲ့လူတွေကို မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

“ဆရာတော် လုပ်နေတဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်မျိုး သင်ဘာလုပ်ဖူးပါသလဲ”

ဒီမေးခွန်းကိုဖြေပြီးတာနဲ့ အကုသိုလ်ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့မှာ သေချာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဓမ္မပူဇာအလှူငွေဆိုတာ ကလည်း ဆရာတော်က အလှူခံနဲ့ အလှူရှင်ကြားက ကိုယ်စားလှယ်ပါပဲ။ ဒီဘက်က လှူတာကို လက်ခံပြီး၊ ဟိုဘက်ကို ပြန်လှူလိုက်တာပါပဲ။ ဆရာတော်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ များစွာရှိပါတယ်။ ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကိုမှ စွဲလမ်းမနေပါဘူး။ ခဏတဖြုတ်သွားတာလာတာလောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။

ဆရာတော်ဘဝကရရှိထားတဲ့ ငွေကြေးပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်စွန့်ထားခဲ့တာပါ။

“ရဟန်းဘဝက ရထားတဲ့ လာဘ်လာဘကို ရဟန်းဘဝမှာပဲ ထားခဲ့သင့်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးပြုလိုက်တာပါပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ယူမသွားခဲ့ဘဲ အကုန်လှူထားခဲ့တာပါ။ ပရဟိတသမားဆိုတာ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ပြောတာပါ။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။ အလှူဒါနဆိုတာ ပိုက်ဆံရိုတိုင်း မလှူပါဘူး။ လောဘကို ပယ်သတ်နိုင်တဲ့စိတ် တစ်နည်းအားဖြင့် ပရဟိတစိတ်ရိုမှ လှူကြတာပါ။

အခု ဆရာတော်ဘဝက တည်ထောင်ထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေနဲ့ ပြုနေကျအလှူဒါနတွေကို အရှိန်အဟုန်မပျက် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်သွားဖို့ ဆရာတော်ရဲ့ညီဖြစ်တဲ့ ဦးစိုးတင့် (ညီမေတ္တာ) ကို လွှဲအပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်မရှိတော့ပေမယ့် လက်ရှိလှူဒါန်းနေတဲ့အလှူတွေ ရပ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်လက် လှူဒါန်းထောက်ပံ့သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတွေကို တရားဟော တရားပြချင်လို့၊ အသိပညာ တွေပေးချင်လို့ ရဟန်းဘဝနဲ့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ နေခဲ့တာ ပါ။ ဟော . . . ခုတော့ ဒီလည်ချောင်းရောဂါကြီးနဲ့ တရားမှ ဟောလို့မရတော့ရင် ရဟန်းဘဝနဲ့ သူမနေလို့တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း လူဘဝနဲ့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ ဆက်ကြိုးစားတော့တာပါပဲ။

သူ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သူကြိုးစား အားထုတ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အောင်မြင်လာပြီဆိုပါစို့။ အဲဒီအောင်မြင်ခြင်းက ရလာတဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကာမဂုဏ်တွေကြားမှာ ဖြုန်းတီးပစ်မယ်လို့ ထင်ပါသလား။ ဝေးပါသေးရဲ့။

ဦးစိုးမြင့်ဟာငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ပရဟိတသမား မို့ လူသားတိုင်း (လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး) အကျိုးရှိမယ့် ပရဟိတအလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်သွားမှာပါ။

ဆရာတော်ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဆရာတော်ငယ်စဉ် က မောင်စိုးမြင့် ကလေးဘဝမှာ အမေဖြစ်သူက နို့ဖြတ်ချင်လို့

မောင်စိုးမြင့်လေးကို -

“သား နို့မစို့နဲ့တော့နော်။ အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ညီလေး ရှိနေပြီ။ တော်ကြာ ညီလေးအတွက် နို့မရှိဘဲနေဦးမယ်”

အဲဒီအခါမှာ ဆရာတော်လောင်းလျာ နှစ်နှစ်သား အရွယ် မောင်စိုးမြင့်လေးက နို့မစို့ဘဲနေပါတယ်။ တစ်နေ့ တော့ အမေဖြစ်သူက မောင်စိုးမြင့်လေးကို ယောင်ပြုံးနို့တိုက် မယ်လုပ်တော့ မောင်စိုးမြင့်လေးက -

“သားစို့လို့ မရဘူးလေ။ ညီလေးအတွက် မရှိဘဲနေ ဦးမယ်” လို့ဆိုပြီး နို့မစို့ပါဘူးတဲ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဲဒီ လောက်ကို သူများအတွက် ဦးစားပေးတတ်သူပါ။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဟာ ပရဟိတအလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်သွားမှာပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုရင် ၂၀၁၂ ခုနှစ်က ဆရာတော် (၄) လ တရားမဟောဘဲ စာရေးခြင်းနဲ့ အနားယူပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်ကျောင်းတိုက်မှာ အနားယူ တယ်ထင်ပါသလဲ။ ဖန်ခါးကုန်း (မှော်ဘီ) မှာ တည်ထားတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီး၊ ရပ်စောက်က ကျောင်းတိုက်ကြီး၊ ကော့ သောင်းက ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေမှာ အနားယူမယ်ဆိုရင်

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အနားယူလို့ရပါရက်နဲ့ တောင်တွင်း
ကြီးနားက “သမင်အိုင်တောရ” ဆိုတဲ့ တဲကျောင်းလေးမှာ
အနားယူခဲ့တာပါ။ လောကီကာမဂုဏ် စည်းစိမ်းတွေကို
အဲသလောက် ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်လာရင်
လည်း မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်လာပြီး ပရဟိတအလုပ်တွေကိုပဲ
လုပ်ပြီး သူကတော့ တောရကျောင်းလေးတစ်ခုကနေ ပီတိ
ဖြစ်နေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။

အကယ်၍ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး
ဆိုရင်လည်း ပြည်ပမှာ ထာဝရနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ
နိုင်ငံကိုပဲ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဆိုပါ တောရ
ကျောင်းမျိုးမှာနေပြီး လောကီလူသားတွေအတွက်ရော လော
ကုတ္တရာအတွက်ရော သူလုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ကာမဂုဏ်တော
မှာ ဘယ်တော့မှခေါင်းချမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရဲရဲ
ပြောရဲပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာတော် ရည်ရွယ်ချက်တွေ
အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ထပ်ချ ယုံထားပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုရင် -

၁။ ဦးစိုးမြင့်ဟာ ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ နာမည်ကြီးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့် စာတွေရေးချင်တာပါ။ အောင်မြင်လာရင် ရလာတဲ့ အကျိုး အမြတ်တွေကို ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေမှာ စိတ်ကြိုက်လှူသွား ဖို့ တဖွဖွပြောရှာပါတယ်။ အဲဒီလို အများအတွက်ဆိုတဲ့ ရည် ရွယ်ချက်ကောင်းခြင်းကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းအောင်မြင်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။

၂။ ဦးစိုးမြင့်ဟာ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်တဲ့စိတ် အခိုင်အမာရှိထားတဲ့အတွက် အောင်မြင်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်။

၃။ ဒီလောက်အောင်မြင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ ဒီထက် အကျိုးရှိနိုင်တဲ့ (လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး သူ့စာတွေကို ဖတ်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ အသိအမြင်တွေ ရလာလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့) နောက်ထပ် စေတနာအကျိုးကြောင့် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

၄။ ဆရာတောဘဝနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေဟာ အုပ်ရေ သိန်းနဲ့ချီပြီး ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနေရတယ်ဆိုတာ လူတွေ အတွက် အကျိုးရှိတဲ့စာမို့ အောင်မြင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီစာ

တွေကို ဘယ်ဘာသာနဲ့ရေးရေး အောင်မြင်မှာပါပဲ။

စာရေးသူတို့ကိုယ်တိုင် ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး မှန်တယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ အများတွေကို ပြင်ဆင်နိုင် ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆရာတော်ရဲ့ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင် တဲ့ ပရဟိတစိတ်ကို လေးစားအားကျပြီး မိမိတို့ရဲ့သန္တာန်မှာ စိတ်ကောင်းလေးတွေဝင်လာအောင် ဆရာတော် ဆုံးမပေး ခဲ့ပါတယ်။

လူဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို ကောင်း ကောင်း သဘောပေါက်အောင်လည်း ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါ တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဆရာ တော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျကျနနသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စာရေး သူလိုပဲ ဆရာတော်ကျေးဇူးနဲ့ မကင်းသူတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အများအပြားရှိပါတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ရိုးသားမှု

အဲဒီလူတွေထဲက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ ဆရာ တော်ကို ငွေငါးသိန်းစီ အဝေးကနေ လှမ်းပြီးလှူပါတယ်။ ငွေ လက်ခံတဲ့ ရုံးအုပ်ကြီးဦးမြို့ကျော်ကလည်း ဆရာတော်

လူထွက်သွားရတဲ့အကြောင်းကို အသေအချာရှင်းပြနေပါတယ်။ ဆရာတော် လူထွက်သွားတဲ့အကြောင်းကို မပြောဘဲ အလှူငွေကို မှိုန်းပြီးလက်ခံလိုက်ရင် ဒါဟာ လိမ်တာ၊ ခိုးတာ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ရုံးအုပ်ကြီးက ဆရာတော်လူထွက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ဆရာတော် တပည့်တွေရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ဆရာတော်ရဲ့ ရိုးသားမှုပါ။

ဒါပေမယ့် ငွေလှူတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက -

“လူထွက်သွားရင် ပိုလှူချင်ပါတယ်။ လူမထွက်ခင်က ဆရာတော်အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုဘူးလေ။ အခု လူထွက် သွားတော့ ဆရာတော်မှာ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိလာမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် လှူချင်တာပါ”

ဆရာတော် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ၊ လူထွက်သွား ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကိုသိကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက တော့ အကြည်ညိုမပျက်ကြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “ပါရာဇိက” ကျတဲ့ ရဟန်းမဟုတ်လို့ ကြည်ညိုတာပါ။ သတင်းစာဂျာနယ်မှာထည့်ပြီး တရားဝင်ကြေငြာသွားခဲ့တာ ကိုက ဆရာတော်ရဲ့ ရိုးသားခြင်းဂုဏ်ကို ဖော်ပြလိုက်တာ ပါပဲ။

ဒါကြောင့် လူအများအပေါ် ကျေးဇူးကြီးခဲ့တဲ့ ဆရာ
တော်ဖြစ်လို့ -

တရားဟောလို့ မရနိုင်လောက်အောင် အဓိကဒုက္ခ
ပေးခဲ့တဲ့ လည်ချောင်းရောဂါ အမြန်ပျောက်ကင်းပါစေ။
ဆရာတော် စာပေလုပ်ငန်းတွေ အထွဋ်အထိပ် ရောက်
အောင် အောင်မြင်ပါစေ။ အဆုံးတစ်နေ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်
တွေ အောင်မြင်အထမြောက်လို့ ကျန်းမာရေးတွေကောင်းပြီး
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာပြီးတော့ သာသနာပြု
လုပ်ငန်းတွေ လက်တွဲလုပ်ဆောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း
လူဖြစ်သွားပေမယ့် ဆရာအဖြစ်က ဘယ်တော့မှ မလျော့တဲ့
လက်အုပ်ချီထိုက်တဲ့ ဆရာအား ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့လိုက်
ရပါသည်။

ထန်းတပင် - စန်းလွင်

မှတ်ချက်။ ။ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဆရာတော် အရှင်
 ဇေန၊ လူထွက်သွားခြင်း/ အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်
 သက်၍ ဦးစိုးမြင့်ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းချက်နှင့် စာရေးသူ၏
 ဤဖြေရှင်းချက်တို့သည် ပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်
 ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘဝက ဒကာ၊ ဒကာမများ အဖြစ်မှန်ကို
 သိစေရန် ဖြေရှင်းချက်သာဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် ဤကိစ္စနှင့်
 ပတ်သက်၍ ရေးသားတော့မည်မဟုတ်ပါကြောင်းနှင့် ဆရာ
 တော်ဘဝကထားရစ်ခဲ့သော ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို စာရေး
 ဆရာ ညီမေတ္တာကဦးစီး၍ ဆရာတော်ဘဝက ရေးသားခဲ့
 သော စာအုပ်များမှ အမြတ်အစွန်းများ၊ မေတ္တာရှင် ဖောင်
 ဒေးရှင်းမှ အကျိုးအမြတ်များဖြင့် အရိုန်အဟုန်မပျက် ဆက်
 လက် လှူဒါန်းထောက်ပံ့သွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

နမ္မောဒိန္ဒရိသညံ အပြစ်မပြောရ

လင်းသုတ

တစ်နေ့က Facebook စာမျက်နှာများကို ဖတ်ရှုရင်း သတင်းကျာနယ်တစ်စောင်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒေါသတို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ Facebook စာမျက်နှာဆိုတာက ဘယ်သူမဆို ဝင်ကြည့်ခွင့်၊ ရေးသားခွင့် ပေးထားတာပါ။ စာမူစစ်ဆေးခြင်း၊ တည်းဖြတ်ခြင်း၊ ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိ။ ၎င်းစာမျက်နှာ သုံးသူများသည် ပညာအရည်အချင်းမလို၊ ကန့်သတ်ချက်မလိုဘဲ ကြီးမှန်းငယ်မှန်း မသိကြ။ အသက်၊ နေရပ်၊ နာမည် စသည်တို့ကို လိမ်ညာနေသော မီဒီယာတစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ Facebook စာမျက်နှာပေါ်တွင် လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေးမှအစ တစ်ဦးချင်းစီ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာများကို စစ်မှန်စွာ၊ မွန်မြတ်စွာ တင်ကြသူတွေ ပညာမျှဝေသူတွေရှိသလို ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ သီချင်းများနဲ့ ရသမျိုးစုံကို လူအများခံစားနိုင်ရန် တင်ပြကြတာတွေလည်းရှိကြပါတယ်။ ဒါ့အပြင် နိုင်ငံရေးလှုံ့ဆော်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားခြင်း၊

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ခိုက်ခြင်းမှအစ လီဆယ်မှုများကြောင့် မကြာသေးခင်က မန္တလေးအဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားမှုကိုလည်း အားလုံးအမှတ်ရကြမယ် ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာ မူ ကောင်းတာကိုယူ၊ မကောင်းတာကို ပယ်ဖျက်ဖို့ ကိုယ့် ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်ရမှာဖြစ်ပါသည်။

ရိုးသားခြင်းဂုဏ်

ယခုပြောလိုသောကိစ္စမှာလည်း မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည် သာ) ဆရာတော်အရှင်ဇေယျာ ဝိသုဒ္ဓိဘိဝံသ လူနာမည် ဦးစိုးမြင့်နှင့် ပတ် သက်၍ ၎င်းလူထွက်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ကိစ္စ မဟုတ်သလို ၎င်းအိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ ပြုလုပ်သူသာလျှင် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးကို ခံစားရပေမည်။ သို့သော် ရဟန်းဘဝက ၎င်း၏ ပြုမှုဆောင်ရွက်ချက်များကို ကျွန်တော် အလုံးစုံမသိသော်လည်း ရဟန်းဘဝတွင် အထူး အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ အောင်မြင်သော စာရေးဆရာဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို လေးစားအားကျ မိခဲ့တာကတော့ အမှန်ပါ။ ဆရာတော်၏ မွန်မြတ်လှသော ပရဟိတစိတ်ကို အလွန်အားကျမိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့်

ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံခွင့်ရသော နေ့တစ်နေ့သည် ကျွန်တော်
 ရင်ထဲ၌ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့သလို
 လက်ရှိကျွန်တော်တတ်စွမ်းသ၍ လုပ်ကိုင်နေသော ပရဟိတ
 အလုပ်သည်ပင် ဆရာတော်ကို အားကျ၍ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်
 ပေသည်။

ဆရာတော်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် စကား
 ပြောခွင့်တော့ မရခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့သော ၃-၄ နှစ်ကျော်ခန့်က
 ရန်ကုန်မြို့၊ သိမ်ကြီးဈေး (၄) လွှာတွင် ဖွင့်ထားသော မျက်စိ
 ဆေးကုသခန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အပတ်
 တိုင်း နယ်အစုံမှ တောသူတောင်သားများကို ရွှေပြည်သာမြို့
 မန္တလေးကျောင်းတိုက်တွင် တည်းခိုစေကာ ထိုကျောင်းမှ
 လိုက်ထရက်ကားလေးဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့
 သွားဆေးခန်းနှင့် ကပ်လျက် ဗဟိုမျက်စိစင်တာသို့ မနက်
 ခြောက်နာရီခန့်ကတည်းက အပါတ်စဉ် လာရောက်ပြသနေ
 သည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဒီလောက်များတဲ့ လူနာတွေထဲ
 တွင် အသက်အရွယ်ကြီးသူများစွာကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။
 သူတို့ရဲ့ နှုတ်ဖြားမှလည်း ဆရာတော် ကျန်းမာပါစေ။ သာသ

နာပြုနိုင်ပါစေ လို့ ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းသံတွေ ကြားရပြန်ပါ သည်။ အပါတ်စဉ် စနေနေ့တိုင်းမှာ ခွဲစိတ်လူနာ (၅၀) ခန့် တွေ့ရပါသည်။ အဲဒီခွဲစိတ်မှုအတွက် ကုန်ကျစရိတ် အစစ အရာရာ အားလုံးကို တာဝန်ယူလှူဒါန်းပေးသည့် အလှူရှင် ကတော့ အရှင်ဇေယျ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဟု ပြောပါ သည်။

ထိုနေ့က ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွလာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ဘယ်လိုထူးခြားမှုရှိလဲဟု မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိုးမိုး၏ တပည့်များကို မေးကြည့် သောအခါမှာတော့ -

“ဒီနေ့က ထူးခြားတယ် ဆရာ။ ဘာကြောင့် ဆရာ တော်ကိုယ်တိုင် ကြွလာမလဲဆိုတော့ ဆရာတော်နဲ့ ကျွန် တော်တို့ ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ကြီးတွေ မျက်စိဝေဒနာရှင် တွေကို ပူးပေါင်းခွဲစိတ်ပေးနေတာ ဒီနေ့ လူနာ (၁၀၀၀) ပြည့်လို့ ရေစက်ချတရားနာ ချီးမြှင့်ပေးမှာကြောင့်” ဟု ပြော ပါသည်။

ရိုးသားစောစကားတစ်ခွန်း

ထို့ကြောင့် ၎င်းချာတိတ် အကူအညီတောင်းသော ဆောင်းဘောက်(စ်) နှင့် မိုက်တွေ ဆင်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ကူညီရင်း ဆရာတော် အလှူကို တွေးကြည့်တော့ ကြက်သီးများပင် ထမိပါသည်။

ဆရာတော်၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာ၊ အေးချမ်းရိုးရှင်းသည့် စကားလုံးများကို အနီးကပ်ကြားနာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ရိုးသားသော စကားတစ်ခွန်းကတော့ ဒီကနေ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ မျက်စိတစ်လုံးခွဲစိတ်ကုသမယ်ဆိုရင် ဆေးဖိုးဝါးခန့် ခွဲစိတ်မှုကုန်ကျစရိတ်က တစ်သိန်းခန့်ကုန်ကျနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးခန်းမှာတော့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စေတနာ၊ ဦးပဋ္ဌင်းရဲ့ဆန္ဒ၊ ဆရာဆရာမများရဲ့ ကုသိုလ်စိတ် စေတနာအားတွေ . . . တခြားတခြား အလှူရှင်အပေါင်းတို့ရဲ့ စုပေါင်းလှူဒါန်းမှုတွေကြောင့် ယနေ့ဆိုရင် လူနာတစ်ထောင်ကို စက္ခုအလင်း မြင်နိုင်ခဲ့တာဟာ ဘာသာ၊ သာသနာရဲ့ ကောင်းကျိုးအဖြာဖြာအတွက် လှူဒါန်းဒါနပြုနေကြတဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေကို ကျေးဇူးဆပ်တာပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ

တော်ရဲ့ မည်သည့်နေရာမှာမဆို သီတင်းသုံးပြီး သာသနာ့
 တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်
 တွေ ရှိမယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စပြုပေး
 ကြတဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကို ဘုရားသားတော်များ
 ကိုယ်စား ဆရာတော်က ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရတာပါ။
 စက္ခုအလင်းထက် ဉာဏ်အလင်းရအောင် ကြိုးစားပြီး မဂ်
 ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကြိုးစားကြပါ” လို့ ဆရာတော်က
 ဟောကြားပါတယ်။

ယခုလို စုပေါင်းညီညွတ်မှုဖြင့် အောင်မြင်ပြီးစီးမှု ပရ
 ဟိတစိတ်တွေကို ပြောကြားရင်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအဆင့်
 ကျောင်းသားကျောင်းသူ၊ ဆေးကျောင်းသားများစွာကိုလည်း
 ဦးပဉ္စင်း တရားဟောရငွေ၊ စာအုပ်ရောင်းရငွေ၊ ဒါယကာ
 ဒါယိကာမတို့ လှူဒါန်းတဲ့ငွေတွေကို ပြန်လှူပေးနေတယ်
 ဆိုတာကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားသွားခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းမှာကား
 ကျွန်တော်နေထိုင်သော ဥက္ကံမြို့လေးမှာဖြစ်ပါသည်။ “ဖြူစင်
 မေတ္တာ” ပရဟိတအသင်းလေး ထူထောင်ဖြစ်ကြတော့ ဒီ

အသင်းက ကြီးမှူးပြုလုပ်သည့် တရားပွဲကို (၃) ည ပြုလုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအဖွဲ့ရဲ့ ပထမညတရားပွဲကို ဆရာတော် က “ပရဟိတစိတ်” ဆိုတဲ့ တရားကိုဟောခဲ့ပြီး အဲဒီညမှာ တရားပွဲအပြီး ဆရာတော်ကို ဝတ္ထုငွေလှူဒါန်းတော့ ဆရာ တော်က ဖြူစင်မေတ္တာပရဟိတအသင်းအတွက် အကုန်ပြန် လှူသွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ရဲ့ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ကြီးမား မွန်မြတ်ခြင်းကို ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲက အမြဲလေးစားနေ ပါသည်။

ဒီအချက်တွေဟာ ဆရာတော့်ဘက်က ကျွန်တော် လိုက်ပြီး ဖာထေးရေးနေတာ မဟုတ်ပါ။ Facebook မှာ ရေးသားထားသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစာကိုရေးသော လူ ငယ်လေးမှာ အသက် (၃၀) ခန့်ဟု ပြောပါသည်။ သူရေး ထားတာကို ကျွန်တော်ဖတ်ရင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထသွားမိပါသည်။ ဒီကလေးတော့ ဝစီကံထိုက်ပြီးအကုသိုလ် ဖြစ်တော့မှာပါလားလို့ တွေးမိပါသည်။

ဒါကြောင့် ဒီလူငယ်လေးရဲ့ Account သတင်းဖိုင် ကနေ ဝင်မေးကြည့်တယ်။ ဒီညီငယ်နဲ့ စကားပြောကြည့် တော့ -

“ဟိုင်း . . မင်္ဂလာပါ”

ဟိုဘက်မှလည်း မင်္ဂလာပါ အပြန်အလှန်ပြောကြားရင်းဖြင့် ဆရာတော် လူထွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော် အင်တာဗျူးသည့် သတင်းကိုသိလို့ သူ့စိတ်ထင်တဲ့ အတိုင်း ရေးတာလို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက မေးပါတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဝင်စကားပြောတာလဲ” တဲ့။

“ညီလေး ရေးထားတဲ့စာက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့၊ ပြီးတော့ အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်ကို ရင့်ရင့်သီးသီး စကားလုံးတွေ သုံးထားလို့” ဆိုတော့ သူက “အိုကေ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က -

“ညီလေး မကောင်းတာလုပ်ရင် ငရဲသွားမှာ မှန်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်ပါလားကွာ၊ ကွန်နက်ရှင် မကောင်းလို့ စာရိုက်ရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ် ညီလေးကို ပေးမယ်။ ညီလေး ဖုန်းနံပါတ်လည်း အစ်ကို့ကို ပေးမလား။ အစ်ကို ဆက်မယ်။ ဆေးနွေးကြည့်ရအောင်ပါ” ဆိုပြီး ကျွန်

တော်နဲ့ ထိုလူငယ် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြပါသည်။

ပြစ်မှားထိုက်သူနဲ့ မပြစ်မှားထိုက်သူ

“ဒီဘုန်းကြီး လူထွက်တာနဲ့ အစ်ကို ဘယ်လိုပတ် သက်မှုရှိနေလို့လဲ” လို့ လူငယ်ကမေးတော့ ကျွန်တော်က-

“ပတ်သက်မှုတော့ မရှိပါဘူး။ အမျိုးမတော်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပရဟိတစိတ်၊ ပရဟိတအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချင်းတူရင် အားလုံးအမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညီလေးကို ပြောချင်တာကတော့ လောကမှာ ပြစ်မှားထိုက်သူနဲ့ မပြစ် မှားထိုက်သူ ဆိုပြီးရှိပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ ပြစ်မှားထိုက် သူတွေများနေပြီး အမြင်မှန် အသိမှန်ကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ဉာဏ်နည်းပါးလွန်းလို့ပါ။ Internet ပေါ်မှာဆို မကောင်း တာတွေ ကောင်းတာတွေ မမြင်ချင်အဆုံးပါပဲ။ သာသနာကို အထင်သေးစေမယ့်ပုံတွေ၊ စာတွေတောင် တွေ့နေရတာပဲ။

“အဲဒီလို တင်ထားပေမယ့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိချင်မှ သိကြမှာပါ။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် တင်တာတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဘာသာ၊ သာသနာကို ညှိုးနွမ်းစေချင်တဲ့

ဆန္ဒရှိသူတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အခုကိစ္စမှာက မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဆရာတော် လူထွက်ခြင်းကို အဲဒီလို ကိစ္စတွေနဲ့ မရောစေချင်တာပါ။

“မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) က သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံထားတာပါ။ သင်္ကန်းတော့ ခြုံထားပြီး မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့ လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူမထွက်ခင်ကတည်းက မိန်းမယူထားတဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန်းဝတ်နဲ့ မာတုဂါမ မှီဝဲနေတဲ့ ဘုန်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး ညီ။”

“ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို မထိခိုက်စေချင်လို့ လူထွက်စာရေးတာပါ။ ရဟန်းသိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို မနိုင်ရင်၊ ဝိနည်းတော်တွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ရင် မဝတ်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကုသိုလ်တစ်ဖက် ငရဲတစ်ဖက်ဆို မကောင်းပါဘူး။ ဒါတွေသိတဲ့ ဆရာတော်အနေနဲ့ နှစ် (၃၀) ကျော် သာသနာပြုခရီး အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်လျှောက် လှူဒါန်းစွန့်ကြဲပေးကမ်းခဲ့တယ်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် အထူးစွန့်စားကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ ငယ်နုစဉ် အချိန်

ကတည်းက လူထွက်မိန်းမယူရင်လည်း ရတာပါ။ ဒါသူ့ရဲ့ အခွင့်အရေးပါ။ သူ့ကိစ္စပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်တာ လွယ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အကောင်းဘက်က ကြည့်တတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ တစ်ထောင့်တည်း တစ်နေရာတည်းကနေ ကြည့်လို့သိလို့ အမှန်မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ထောင့်စေ့အောင် ကြည့်တတ် သိတတ်မှ ပညာရှိပါ။

“ညီလေးအနေနဲ့ အခုလို ရင့်ရင့်သီးသီးပြောတာဆိုတော့ ညီလေး ဘယ်လောက် တတ်သိထားလို့ ပြောနိုင်တာလဲ။ ညီလေးအနေနဲ့ အခု အသက် (၃၀) အတွင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက် အနေနဲ့ပေါ့လေ လူအယောက် (၃၀) ကို ထူးခြားတဲ့ကောင်းမှုကုသိုလ်မျိုး ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ်ဘာလှူပေးဖူးလဲ ပြောပါဦး ညီ” ဆိုတော့ ချာတိတ် က -

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်လိုတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး”

“လုပ်ဖြစ်အောင် ညီလေးကြိုးစားလိုက်ပါဦး။ ညီလေးရေ - တစ်ခါတစ်လေမှာ အထင်မှားအမြင်မှားတတ်တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ အသေးအမွှားပါပဲလို့ မတွက်ပါနဲ့။ အင်မတန် အပြစ်ကြီးတတ်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို ပြစ်မှား

မိတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရဟန်းတစ်ပါး အပြစ်လုပ်ရင် သူ့အပြစ်သူ ခံရမှာပါ။ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ရင် ဥပဒေကပေးတဲ့ အပြစ်ကို မလွဲမသွေခံရမှာ ပါပဲ။ အခုကိစ္စမှာ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) က မိမိဆန္ဒအရ ရဟန်းဘဝက ထွက်တာဖြစ်သလို လူ့ဘဝမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကြီးကို အခွန်ရှည် တည်တံ့ပြီး ကမ္ဘာဖြန့်ဖို့ ထပ်မံ ကြိုးစားနေသူပါ။ ဝိနည်း၊ သိက္ခာပုဒ်တော်တွေနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ လူ့ဘဝများအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးများအကြောင်းကို ကမ္ဘာကိုသိအောင် ကြိုးစားဖို့ စိတ်ကူးတွေနဲ့ လူဝတ်လဲပြီး လူ့အကြောင်း၊ လူ့ကိစ္စတွေ ရေးမှာပါ။ ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ တရားဝင်နေထိုင်ဖို့အတွက် ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ခွင့်ရသူ မြန်မာနိုင်ငံသူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာပါ။ လူထွက်မှတော့ မိန်းမယူယူ မယူယူ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အစ်ကိုတို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့ သူ့ကို မစော်ကား မိဖို့သာ တို့အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်မှ မသင်ဖူးဘဲ

“သူဟာ အသက်ငါးဆယ် ပြည့်ပြီးပါပြီ။ ကိုယ်က လေးဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ညီက သုံးဆယ်ထဲမှာပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတရား ဖြစ်တဲ့ ဂါရဝေါစမင်္ဂလာ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေခြင်းဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဒီမင်္ဂလာလေးကို မပျက်စီးစေချင်ပါဘူး။ ညီလေး မင်္ဂလာတရားတော်ဆိုတာ သိပါသလား။ သုံးဆယ့် ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော်ကို အကုန်အလွတ်ရပါသလား” ဆိုတော့ သူက “ကျွန်တော်မှ မင်္ဂလာတရားတော် မသင်ဖူးဘဲဗျာ” တဲ့။

“အေး - ဟုတ်ပြီ။ ညီလေးက အဲဒါတွေမသိဘဲနဲ့ လူကြီးကို ရင့်ရင့်သီးသီးတွေပြောတော့ ပြောသင့်မပြောသင့် ဆန်းစစ်ပေါ့ ညီလေးရယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘဝက ရေး ခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ ဘာဆက်လုပ်ဦးမယ် ဆိုတာကိုလည်း စောင့်ကြည့်စေချင် ပါတယ်။ ရဟန်းဘဝက ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ရဟန်းသံဃာ တော်တွေအတွက် ထားခဲ့ပြီး လူ့ဘဝကို ယူမသွားခဲ့ပါဘူး။

ရဟန်းဘဝက သိက္ခာပုဒ်တွေကိုသာ လူ့ဘဝထိ တချို့
 တဝက် ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရဟန်း
 ဘဝနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်တာကိုး။ လူ့
 ဘဝထဲဆင်းလိုက်တာ အကျင့်ကောင်းအကျင့်မြတ်တွေ သို့မိုး
 ပြီးမှ ဆင်းလာတဲ့အတွက် ပညာဉာဏ်ရှိသူပီပီ အများနည်း
 အောင် နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပါတယ်။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ အမှန်ကို ဝန်ခံရဲတဲ့ စိတ်ရှိလို့ပါ။
 ရဟန်းဘဝနဲ့ သူရေးမယ့်စာနဲ့ဟာ မအပ်စပ်နိုင်ဘူး။ ဒါ
 ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို တခြားဘာသာတွေ အထင်မသေး
 စေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမှန်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊
 ဘာသာအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်
 အနေနဲ့ လူ့လောကထဲ လူဝတ်လဲပြီး ဖြူဖြူစင်စင် ဝင်လာ
 တာကို လေးစားစွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြပါစို့ ညီလေးရေ”

ဒီတော့ ချာတိတ်က “ဟာ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို။
 ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်”

“ဒီတော့ ညီလေးရေ၊ အစ်ကို ပြောချင်တာကတော့
 ညီလေးအနေနဲ့ နှမြောခွင့်ရှိတယ်။ အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ ညီ

လေးရေ . . အမှားကို ဝန်ခံရဲတာဟာ ယောက်ျားကောင်း
 ယောက်ျားမြတ်တွေရဲ့ စိတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားမြတ်
 တွေဟာ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောရဲပြီး အမှားကို မခြွင်း
 မချန် ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိရှိဖို့ပဲ လိုအပ်တာပါ။ ကိုင်း ညီလေးရေ၊
 ညီလေးနဲ့ အစ်ကို မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။ နောက်
 လည်း အစ်ကိုတို့ အချိန်မရွေး နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံသွား
 ကြရအောင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို . . ဘိုင် . . .”

လင်းသုတ

ကျင့်ဝတ်သိက္ခာသည်သာ အဓိကပါ

ဆလောင်းရွှေလင်း

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)၊ ဆရာတော် အရှင်ဇေယျာ
လူထွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စာ၊ သူ့တရားတွေကို
စာရေးသူလိုပဲ အထူးနှစ်သက်ခဲ့သူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ
ကိုဌေးနှင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။

ဓမ္မကထိကစာဆိုရှင်များမှာ အဟောအပြော၊ အရေး
အသားပါ အားထုတ်ကြရ၏။ စာရေးသူ သတိပြုမိသည်မှာ
များသောအားဖြင့် အရေးအသားကောင်းသူမှာ အဟော
အပြောမကောင်းပေ။ အဟောအပြော ကောင်းသူမှာလည်း
အရေးအသား မကောင်းတတ်ပေ။ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)
မှာမူ အရေးအသားပိုင်းတင်သာမက အဟောအပြောပိုင်း
တွင်ပါ အထူးကောင်းမွန် ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ လူထွက်
သွား၍ နှုမြောစရာကောင်းသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကိုဌေးက - မေတ္တာရှင် လူထွက်သွားခြင်းကို ဘာသာ
ခြားများက လှောင်ပြောင် သရော်ကြသောကြောင့် ရှက်ဖို့

ကောင်းကြောင်း။ ရေးသား၊ ဟောပြော၊ တရားပြရာတွင်
ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင်သူအဖို့ ထိုသို့ လူထွက် မိန်းမယူ
ခြင်းမှာ မလုပ်သင့်ကြောင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောပါသည်။
စာရေးသူက ဤသို့ ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့၏။

“ကိုဌေးရဲ့ ဖခင်ဟာ အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့ မုဆိုးဖို
ဆိုပါတော့။ ဖခင်က ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးကို ယူလိုက်
တယ်။ ကိုဌေးက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖခင် မိန်းမ
ယူရုံနဲ့ ဖခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်မှာ
လား။ မိန်းမယူလိုက်တာမို့ ဖခင်ကို ပြစ်မှားစော်ကားလိုက်
မှာလား။ အဲသလိုလုပ်ရင် မှားသလား မှန်သလား စဉ်းစား
ကြည့်။ ဖခင်ဟာ ကိုဌေးကို ထမင်းအနပ်ပေါင်း ထောင်
သောင်းမက ကျွေးခဲ့သူ၊ ချေးသေးကအစ သန့်စင်ပေးလာ
တဲ့သူ၊ ဘေးရန်တွေကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သူ၊ ပညာသင်ပေးခဲ့
သူ။ ဖခင် မိန်းမယူတာ မှန်တယ်။ ကောင်းတယ်လို့ မဆို
ချင်ပေမယ့် ဒီအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖခင်ကို ရန်သူကြီးတစ်
ယောက်လို ကိုဌေးအနေနဲ့ သဘောမထားသင့်ဘူး။ ကျေးဇူး
တရားကို မချေဖျက်သင့်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မေတ္တာရှင် လူထွက်

သွားလို့မို့ သူ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ချေဖျက်ဖို့လည်း မသင့်ဘူး။

မေတ္တာရှင်က ကျန်းမာရေး မကောင်းခြင်းနဲ့ နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ စာပေရေးသားလို့ခြင်း၊ ဒီနှစ်ချက်ကြောင့် လူထွက်ရတယ်လို့ ရိုးရိုးသားသားရှင်းပြခဲ့တယ်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် မဖြစ်လှဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဟန်းဘဝတုန်းက စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး ခက်ခဲနေ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ပရဟိတစိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့ ကူညီပေးခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။ သာသနာပြုခဲ့တာလည်း သေချာတယ်။ လူဖြစ်ရင်လည်း လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံဖို့ပဲ အဓိကပါ။ ရဟန်းဖြစ်ရင်လည်း ရဟန်းကျင့်ဝတ်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံဖို့ အဓိကပါ။

“ခင်ဗျားဖခင်က နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘူး။ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတယ် ဆိုပါစို့။ နောက်အိမ်ထောင် ပြုပြီး အသက်ရှင်တာကို မြင်ရသေးတာကမှ တော်သေးတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခုလည်း မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရုတ်တရက် ပျံလွန်တော်မူသွား

တယ် ဆိုတာထက်၊ လူထွက်သွားပြီး အသက်ရှင်နေသေး
တယ်ဆိုတာက ကျေးဇူးခံစားခဲ့ရသူ အပေါင်းအဖို့ ပိုပြီး
ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပါသေးရဲ့” စာရေးသူ ရှင်းပြတော့မှ
ကိုဌေးလည်း ငြိမ်သွားသည်။

မေတ္တာရှင် ဟောပြောသော တရားတချို့၊ စာသား
တချို့မှာ ကျန်းဂန်ပိဋကတ်နှင့်မညီဟု ထောက်ပြသူများရှိပါ
သည်။ မညီလျှင် ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ ဝန်လေးမည် မဟုတ်
ဟု ထင်ပါသည်။ ပမာဒလေခကြောင့် မှားယွင်းမှုများကိုမူ
အကျယ်မချဲ့ဘဲ အပြုသဘော ဝေဖန်ကြစေချင်ပါသည်။

ဆရာတော်ကို ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ စိတ်ဓါတ်
ကို လေးစားသောကြောင့် ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလက အဖွဲ့မှ
ဆရာတော် ဘယ်ဘဝ ဘယ်လိုအသွင်ပြောင်းပါသော်လည်း
အစဉ် လေးစားနေမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ကြေညာချက် ထုတ်
ပြန်ခဲ့၏။

ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလကအဖွဲ့၏ သဘောထားထုတ်ပြန်ကြေညာချက်

၂. ၇. ၂၀၁၄၊ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ စာမျက်နှာ ၂၂ တွင် “ကျန်းမာရေးနှင့် လှူဒါန်းမှု” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဆရာတော် အရှင်ဇေယျသိင်္ခ ၂၀၁၄ ခုနှစ် တရားဟောရင်း လည်ချောင်းသွေးကြောပေါက် သည့်ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်လာရာမှ တစ်ဆင့် ခါးရိုးထိခိုက်၍ နာတာရှည် ခါးနာဝေဒနာကိုပါ ဆက်လက် ခံစားနေရကြောင်း၊ ဆေးဝါး ဓာတ်စာများကို အပြစ်လွတ်စွာ စားသုံး နိုင်ရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်းအကြံပေးချက်အရ ယခုအခါ လူဝတ်လဲထားရကြောင်း ရေးသားကြေညာထားပါသည်။

ဆရာတော်သည် သာသနာ့အကျိုး၊ အများအကျိုး အတွက် ရဟန်းငယ်ဘဝမှစ၍ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ဘဲ ဦးဆောင် လုပ်ခဲ့ရာ မကျန်းမမာဖြစ်သည့် ယခုအသက် (၅၀) တိုင် အောင်ပင် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလက အဖွဲ့က သိရှိပါသည်။ ဆရာတော်သည် ချင်းလူမျိုးများ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တတ်စွမ်းသမျှ ပါဝင်

အားပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ဟောပြောမှု၊ ရေးသားမှုများကြောင့် ဘာသာခြားဘက်သို့ ဝင်အံ့ဆဲဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့သည်လည်းကောင်း၊ သောက်စားမှုရှူး ဆိုးသွမ်းပေတေနေသူအချို့သည် လည်းကောင်း၊ ရတနာသုံးပါးကို လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုမပြုသော အမည်ခံ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တချို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘာသာခြားတချို့သည်လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်လာကြကြောင်း၊ ကာယကံရှင်များ၏ ပြောပြချက်များအရ သိရပါသည်။ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့တွင် ဒုက္ခရောက် ခက်ခဲနေကြသူများကိုလည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်ပံ့ပိုးပေး၍ ဗုဒ္ဓအလိုကျ ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို စံပြဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် လူဝတ်လဲထားရသဖြင့် ရဟန်းအသွင် ပျောက်သွားသော်လည်း၊ ပြုပြုသမျှသော ကောင်းမှုကုသိုလ်များမှာ ပျောက်မသွားဘဲ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား သံသရာတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါအကျိုးပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ

တော်၏ ကျေးဇူးတရားများမှာလည်း ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ကျေးဇူးခံစားရသူအပေါင်း၏ နှလုံးသည်ပွတ်၌ ထားဝစဉ် တည်ရှိနေပါမည်။

မေတ္တာရှင် အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ကျန်းမာလာစေရန် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးပါသည်။ ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီး နောက် လူ့အသွင်၊ ရဟန်းအသွင် မည်သည့်အသွင်နှင့် ဖြစ်စေကာမူ မေတ္တာရှင်ကို သာသနာပြုဖော်ပြုဖက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သာသနာပြု စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလကအဖွဲ့က ထာဝစဉ်အလေးအမြတ်ပြုမည် ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာအပ်ပါသည်။

ဆလိုင်းရွှေလင်း

ဥက္ကဋ္ဌ

ချင်းဗုဒ္ဓသာသနာပါလကအဖွဲ့

ဆရာတော် လူဝတ်လဲသွားသော သတင်းကြောင့် ဒကာ ဒကာမများနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်တို့မှ ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်နေချိန်တွင် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ဆရာတော်၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို ‘နှလုံးသားမှအသိပေးလွှာ’ အမည်ဖြင့် အင်တာနက်မှ လွှင့်တင်ခဲ့ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ဆရာတော်ပြောသော အောင်မြင်မှုဆိုသည်မှာ လောကီအောင်မြင်မှုကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်)

နုလုံးသားမှ အသိပေးလွှာ

- ◆ သူတစ်ပါး မကြည်ညိုရင်
ကုသိုလ်မရရုံဘဲ ရှိမယ်။
- ◆ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည်ညိုရင်
အပါယ်ကျတတ်တယ်။

အကြောင်းကား-

သူတစ်ပါးကို လိမ်ညာ၍ ရသော်လည်း
မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လိမ်ညာ၍ မရသောကြောင့်တည်း။

နုလုံးသားက ဒဿနပါ။ ကိုယ်တိုင်မကျင့်ဘဲနဲ့ စာအုပ်
တွေ ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ် ဒီဒဿနမျိုး ထွက်မလာနိုင်ဘူး
ဆိုတာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်။ ယခု
လူ့ဘဝရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကြည်ညိုလျက်ပါ။

ဓမ္မကထိကဘဝက ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရတဲ့အလှူ
ငွေတွေ ချက်ချင်းပြန်လှူခဲ့တာတွေကို တကယ် လိုအပ်လို့
အလှူခံတဲ့ ရဟန်းရှင်လူတွေ အသိပါ။ အောင်မြင်နေတဲ့

ဆယ်စုနှစ်အတွင်း လှူခဲ့တဲ့ အလှူငွေတွေကို ပြန်တွက်
ကြည့်ရင် သိန်းပေါင်းနှစ်သောင်းအထက်မှာ ရှိတာကြောင့်
တွေးကြည့်တိုင်း ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။

ရဟန်းဘဝကရခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုငွေကြေးတွေကို လူ့ဘဝ
အထိ သယ်ယူပြီး မသုံးသင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်
လူဝတ်လဲချိန်မှာလည်း ဘာမှမကျန်အောင် ခွဲဝေလှူဒါန်း
ပစ်တာပါ။ ကျောင်းကန်တွေကိုလည်း ဝိနည်းနဲ့အညီ ဦးစီး
အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ သံဃာတော်တွေကို လွှဲအပ်လှူဒါန်းခဲ့တယ်။
ရိပ်သာငါးခုမှာရှိတဲ့ အဆောက်အဦ ကြီးကြီးမားမားတွေဟာ
ဓမ္မပူဇာငွေအများစုနဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့တာပါ။

တစ်ဦးတည်း အလှူရှင် မရှိခဲ့ပါဘူး။ သည်ကြားထဲ
တရားဟောနားတဲ့အခါ နွမ်းပါးသူများအတွက် ပညာရေးနဲ့
ကျန်းမာရေးမှာ ဆက်လက်ပြီး ထောက်ပံ့နိုင်အောင် မေတ္တာ
ရှင်ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် သိန်းထောင်ငါးရာကို အစိုးရ
ဘဏ်မှာ အပ်ပေးထားပါတယ်။

မြန်မာပြည်က နွမ်းပါးသူ ရဟန်းရှင်လူများကို ယခု
ထက်မက လှူချင်ကူညီချင်ပါတယ်။ အမှန်တကယ် ကျန်းမာ

ရေး မကောင်းတဲ့ အတွက်ရယ်၊ ဝိနည်းအပြစ်မှ လွတ်ဖို့ အတွက်ရယ်၊ အဲဒီကူညီချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ဖို့အတွက်ရယ်ဟာ လူဝတ်လဲခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းတွေပါ။ နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရတဲ့ ရဟန်းဘဝရဲ့အောင်မြင်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ရတဲ့အတွက် ကာယကံရှင်က ဘေးကလူတွေထက် ပိုပြီးခံစားရပါတယ်။ စွန့်လွှတ်ရတဲ့ အရင်းအနှီးက အရမ်းများပါတယ်။ အရင်းများရင် အမြတ်များများ ရတတ်တာဟာလည်း သဘာဝပါ။ ရလာတဲ့ အမြတ်ဟာလည်း အများအကျိုးအတွက် အဓိကပါ။

ပုံမှန်အတိုင်းနေသွားမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်နေပါပြီ။ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒီအောင်မြင်မှုတွေ၊ ပြည့်စုံမှုတွေ စွန့်ပြီး သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူလိုက်ပြီဆိုကတည်းက ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာ စဉ်းစားတတ်သူတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်။

ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ဖို့အတွက် အကူအညီပေးသူ၊ လက်တွဲခေါ်သူများကိုလည်း လက်ခံသင့်ရင် လက်ခံရမှာပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ် စရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အားလုံးကို အသိပေးပွဲပါ။

မာနချပြီး ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးထားဖို့ မင်းကွန်း တိပိဋကဆရာတော်က သြဝါဒပေးဖူးပါတယ်။ ‘ကိုယ့်ကိုယ် ကို အလွန်အောင်မြင်နေပြီလို့ ထင်လာရင်၊ ကိုယ့်ထက် အောင်မြင်နေတဲ့ သူတွေကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ဘာမှမဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်’ တဲ့။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဆိုတာ ကမ္ဘာ့အဆင့်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။ စာရေးတဲ့ အဆင့်၊ လှူဒါန်းတဲ့အဆင့်တွေဟာ ဘာမှမပြောပလောက် သေးပါဘူး။ သူတစ်ပါးလှူတာ လက်ဖြန့်ခံပြီး တစ်ဆင့်ပြန် လှူတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိတာပါ။

အချိန်ပေးပါ။ ဝေဖန်တာ၊ အပြစ်တင်တာ မစော စေချင်ပါ။ တစ်ချိန်မှာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဟာ အောင် မြင်မှုအသီးအပွင့်တွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး မြန်မာပြည်က နွမ်းပါးသူ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူတွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ အရောက်ပြန်လာမယ် ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ ယုံကြည်ပေးကြပါ။

ပရဝဇ္ဇာနုပဿိဿ
 နိစ္စဥဇ္ဈာန သညိနော
 အာသဝေါ တဿ ဝုဗ္ဗန္တိ
 အာရာသော အာသဝက္ခယာ။

(ဓမ္မပဒ)

သူတစ်ပါး အပြစ်ကို အဖန်ဖန် မြင်တတ်ပြီး၊ အမြဲ
 တမ်း သူတစ်ပါးအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေသောသူသည် အာသ
 ဝေါတရား (ကိလေသာများ) တိုးပွား၏။ အာသဝေါတရား
 ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှဝေး၏ (မရောက်နိုင်)။

သူတစ်ပါး မကောင်းကွက်ကို ရှာကြည့်လျှင်
 အကုသိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။
 စိတ်လည်း ဆင်းရဲသည်။
 အရုပ်လည်း ဆိုးသည်။
 စီးပွားလည်း ပျက်သည်။

အပါယ်သို့လည်း ကျသည်။
 သူတစ်ပါးကောင်းကွက်ကို ရှာကြည့်လျှင်
 ကုသိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။
 စိတ်လည်း ချမ်းသာသည်။
 ရုပ်လည်း လှသည်။
 စီးပွားလည်း တက်သည်။
 နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ရောက်သည်။
 သူတစ်ပါး၏အဖြစ်ကို
 တွေးချိန်ရေးချိန် ပြောချိန်များသည်။
 အလကားရခြင်းမဟုတ်။
 မိမိကုသိုလ်ရမည့်အချိန်များကို
 အကုသိုလ်နှင့် လဲပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

အင်တာနက်သည် လူ့ဘဝနှင့် တူသည်။ လူ့ဘဝ
 သည် ကုသိုလ်အတွက် အသုံးချပြီး နိဗ္ဗာန်သွားနိုင်သကဲ့သို့
 အကုသိုလ်အတွက်အသုံးချမိပြီး အပါယ်သို့လည်း သွားနိုင်
 သည်။

ထို့အတူ အင်တာနက်ကိုလည်း ကုသိုလ် အတွက် အသုံးချပြီး နိဗ္ဗာန်သွားနိုင်သကဲ့သို့၊ အကုသိုလ်အတွက် အသုံးချမိပြီး အပါယ်သို့လည်း ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

နိပိက္ကဏ်သင့်တဲ့ တပည့်နှင့် သားသမီး

တပည့်ဆိုတာ ဆရာအပေါ် ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့ ဆိုးတဲ့သဘောရှိကြတယ်။ ဒါတွေကို ဆရာတွေက သည်းခံ ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ထို့အတူ သားသမီးဆိုတာလည်း မိဘတွေ အပေါ်မှာ ဆိုးကြ၊ ကျေးဇူးကန်းကြတာပါပဲ။ ဒါတွေလည်း မိဘတွေက သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြရတယ်။ သို့သော် . . .

ယုတ်မာတဲ့ တပည့်၊ သားသမီးများကိုတော့ ဘယ် ဆရာ၊ ဘယ်မိဘကမှ ခွင့်မလွှတ်သင့်ပါဘူး။ အကြောင်း ကတော့ ယုတ်မာခြင်းသည် လောကကို ပျက်စီးစေသော ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ညီမေတ္တာ

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) နှင့် ပတ်သက်၍ ရေးချင်လို့ရေးတဲ့စာ

မြတ်မင်းမောင်

မနေ့က ကျွန်တော့်ဆီကို ဥက္ကံမြို့က ကဗျာဆရာ လင်းသူတ ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ဆရာတော် မေတ္တာရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အင်တာဗျူးကို အင်တာနက်မှာတွေ့လို့ သူငယ်ချင်းတွေဆီကို ဖြန့်လိုက်ရကြောင်းနဲ့ အဲဒီမှာပြန်တက်လာတဲ့ Account တွေထဲက ချာတိတ်တစ်ယောက်ရဲ့စာကြောင့် တော်တော်လေး ဒေါသထွက်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပါတယ်။

လူထွက်သွားတာကိုပဲ မကောင်းမှုကို ပြုသွားသလို မတော်မတရား ရေးလာတာကြောင့် ကျွန်တော် ဒီချာတိတ် Account ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး မေးလိုက်တယ်တဲ့။ “ညီလေး ငါနဲ့ ဆရာတော် မေတ္တာရှင် ဆုံခဲ့တုန်းက တို့ဆေးခန်း ဘေးက မျက်စိဆေးခန်းမှာ ဆရာတော်က မျက်စိဝေဒနာရှင်တစ်ထောင်ကို ပရဟိတခွဲစိတ်ကုသပေးပြီးတဲ့ပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာ။ အခုဆိုရင် မျက်စိခွဲစိတ်ခဲ့တာ လူပေါင်းနှစ်သောင်းတောင် ကျော်နေပြီ။ ဆက်ပြီးလည်း ခွဲစိတ်ပေးနေတုန်းပဲ။ သူ့ကြောင့်

လူတွေ အသိတွေတိုးခဲ့ရတယ်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ များ
 စွာအောင်မြင်ခဲ့ရတယ်။ အခု ငါ့ညီက ဝေဖန်တယ်ဆိုတော့
 အစ်ကို့ မင်းကိုတစ်ခုမေးချင်ပါတယ်။ ငါ့ညီက အခုအသက်
 (၃၀) ကျော်လောက် ရှိပြီပေါ့။ မင်းဘဝမှာ ကြီးကြီးမားမား
 ပရဟိတ သုံးဆယ်လောက် လုပ်ခဲ့ဖူးတာရှိရင် ငါ့ကိုပြောပြ
 စမ်းကွာလို့ ပြန်မေးတော့မှ ငြိမ်သွားတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန်စကားတွေ ပြော
 ကြားရင်း မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) နဲ့ ပတ်သက်တာလေး
 တွေကို ကျွန်တော် တွေးခဲ့မိပါတယ်။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ကို ကျွန်တော် လူချင်း
 အပြင်မှာ သုံးကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရဟန်းဘဝနဲ့က နှစ်
 ကြိမ်၊ လူဝတ်နဲ့က အင်တာဗျူးလုပ်တုန်းက တစ်ကြိမ်ပေါ့။
 ပထမအကြိမ်တွေ့ခဲ့စဉ်က ရွှေပြည်သာမြို့ မန္တလေးကျောင်း
 တိုက်မှာပါ။ ဆရာတော် ကြွလာပြီဆိုတာနဲ့ ပရိသတ်များ
 စွာဟာ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်သွားကြတယ်။ ဥပုသ်နေ့မို့ ယောဂီ
 ရောင်ဝတ်စုံ အမျိုးသမီးကြီးများနဲ့ ဥပုသ်သည် အမျိုးသား
 များစွာ ဆရာတော်ဘေးမှာ ပတ်လည်ဝိုင်းလို့နေတယ်။

ဆရာတော်က ဧည့်သည်တွေကို ငါးလက်မလောက် ထူရှိတဲ့ ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကို ရော့ အင်း၊ ရော့ အင်းနဲ့ ဝေလှိုက်တာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကုန်ပါလေရော။ ဒီအချိန်မှာပဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက နောက်ထပ် ငွေစက္ကူ ငါးလက်မလောက်ရှိတဲ့ အထပ်ကို ထပ်လှူပြန်တယ်။ ဆရာတော်လည်း ထပ်လှူလှိုက်တာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်ဘဲ ကုန်သွားတာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် တွေ့တာကတော့ မှော်ဘီမြို့၊ သုဒ္ဓဝိပဿနာရိပ်သာမှာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ တရားပွဲ သွားပင့်ရင်း ပါသွားတာ။ ဆရာတော်က သူ့ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးရင်း သူ့အနားမှာ အသက် (၆၀) ကျော်လောက် ရှိမယ့် အမယ်ကြီးတစ်ဦးကို ဆရာတော်လွယ်အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတွေထုတ်ရင်း -

“ရော့ - ဒါက ရဲဘက်မှာ လာဘ်ထိုးဖို့ ငါးသောင်း။ ဒါက လမ်းစရိတ် သုံးသောင်း” တဲ့။

ထောင်ကျပြီး ရဲဘက်ရောက်နေတဲ့ သားအတွက် ရဲဘက်မှာ သက်သက်သာသာနေရဖို့ အမေဖြစ်သူက ဆရာတော်ထံမှာ အကူအညီလာတောင်းတာပါ။

ဒီတုန်းက ဆရာတော်မျက်နှာမှာ ပင်ပန်းမှုတွေ တွေ့ရပါတယ်။ အခုနောက်ဆုံး တွေ့တာကတော့ ရဟန်းဘဝက စွန့်လွှတ်ပြီး လူဝတ်နဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ရင်း တွေ့ခဲ့တာပါ။

ဆရာတော်ကို မတွေ့ခင်မှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ရင်တုန်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ရဟန်းဘဝကထွက်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး အနေနဲ့ ဘယ်လိုမျက်နှာထား ဖြစ်မလဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းတွေ့တဲ့ အခါမှာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော်ထက်တောင် တည်ငြိမ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အင်တာဗျူးမေးခွန်းတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြေကြားခဲ့တာပါ။

သူ့ရဲ့ မျက်နှာမှာ နောင်တရခြင်း၊ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်း၊ စိတ်မတည်ငြိမ်ခြင်းစတဲ့ စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့သူတွေမှာ တွေ့ရတဲ့လက္ခဏာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော် အင်တာဗျူး အမေးအဖြေတွေကို

စံတော်ချိန် နေ့စဉ်သတင်းစာကို အီးမေး (လ်) နဲ့ လှမ်းပို့ခဲ့ ပါတယ်။

အဖြတ်အတောက်ခံရ

ကြားစာရေးဆရာတစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အကြောင်းပြန်တော့ ရပါတယ်လို့ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တာပါ။ တကယ့်တကယ်လည်း ပါလာရော အဓိကကျတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပါမလာဘဲ ဆရာတော်ဟာ မိန်းမလိုချင်လို့ပဲ လူထွက်ရတဲ့အပေါက်မျိုး ရေးထားတဲ့အပြင် မေးခွန်းတွေ အဖြေတွေကိုလည်း ဖြတ် တောက်ပစ်လိုက်တော့ ပရိသတ်အနေနဲ့ ဇဝေဇဝါဖြစ်စရာ တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ပထမဆုံးထည့်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ၏ ညီဖြစ်သူ ဦးစိုးတင့်နဲ့ အမေး အဖြေတွေကိုတော့ တိတိကျကျထည့်ပေးခဲ့ပြီး အခုပြည်သူ လူထု တကယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဒီသတင်းကိုမှ ဘာကြောင့် ဖြတ်တောက် ထည့်ခဲ့ရပါသလဲ လို့ပါ။ ပြီးတော့ လက်ရှိ ဒီ သတင်းပါတဲ့ ဂျာနယ်ဆိုရင် ရောင်းမလောက်ပဲမဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စံတော်ချိန် သတင်းစာတိုက်ကို တိုက်ရိုက် သွားပြီး တာဝန်ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းနဲ့မေးပြီး ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒ အရ အရေးကြီးတဲ့ ကဏ္ဍတွေကို ဆက်ထည့်ပေးဖို့ မေတ္တာ ရပ်ခံတော့ ငြင်းဆန်ခဲ့တာကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန် တော်က စာမျက်နှာအခက်အခဲကြောင့် မထည့်တာ မဟုတ် လားဆိုတော့ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ဝန်ခံတော့ ဟုတ်တယ် ဆိုရင် စာမျက်နှာ မလုံလောက်လို့ မထည့်တဲ့ အကြောင်းလေးတော့ ထောက်ခံစာရေးပေးပါလို့ ပြောတဲ့ အခါမှာလည်း ငြင်းဆန်ပြန်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တခြားဂျာနယ်တွေမှာလည်း သူ့ရဲ့သတင်း တစ်ဝက်တစ်ပြက်ကြီးကို ဆက်မထည့်၊ သူက လည်း ထည့်မပေးတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကျ တော့ အင်တာဗျူးဖြေခဲ့တဲ့ မေတ္တာရှင်ကလည်း အထင်လွဲ-

“ဒီကောင် သတင်းစာတိုက်နဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကို သိက္ခာ ချနေတာလား” ဆိုတာမျိုး ထင်မလောက်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က “ဆရာတို့ဘက်က ဘာမှ မလုပ်ပေးရင်တော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အဓိကကျတဲ့

အကြောင်းတွေ စာမျက်နှာအခက်အခဲကြောင့် မပါကြောင်း ကို ကြေးမုံသတင်းစာမှာ ကြော်ငြာရလိမ့်မယ်” ဆိုတော့ “ဆရာ့ သဘောပေါ့” တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်မှာ ကြော်ငြာထည့်ခဲ့ရတာပါ။

သတင်းစာထဲ ကြောငြာလည်းပါလာရော ပြောစရာ နည်းနည်းပေါ်လာပါပြီ . . ။ ကျွန်တော့်ဆီကို အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ဖုန်းတွေဆက်ကြ မေးကြ၊ တချို့ကလည်း သူတို့ အမြင်တွေ ဝေဖန်ကြနဲ့ စုံလို့ပေါ့။

ဒီထက် ဆိုးတာက စာပေအသိုင်းအဝိုင်း ခင်မင်သူ တွေထဲက ဒီကောင် နာမည်ကြီးချင်လို့ လုပ်တယ်ဆိုတာမျိုး၊ အင်တာဗျူး မလုပ်တတ်ဘဲ လုပ်တယ်ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းတွေ မေးတယ်ဆိုပြီး ရန်လာတွေ့တာ ကတစ်မျိုးနဲ့။ နောက်ဆုံး နယ်က ရဟန်းတစ်ပါးက ဒီအင် တာဗျူးဟာ သူနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် ဆက် မထည့်ဖို့နဲ့ ဆက်ထည့်ပါက ကျွန်တော် အပါအဝင် မိသား စုပါ ဒုက္ခရောက်မယ် ဆိုတာမျိုးအထိ ခြိမ်းခြောက်ခံခဲ့ရပါ တယ်။

တကယ်တော့ ဒီအင်တာဗျူးဟာ စာရေးဆရာတစ်
ယောက်မြတ်နိုးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

အခုတော့လည်း အားလုံးတည်ငြိမ်သလောက်ဖြစ်
နေပါပြီ။ ကျေနပ်သူရှိသလို မကျေနပ်သူတွေလည်း ရှိကြ
တာပေါ့။ အဲဒီနှစ်ဦးကို ယှဉ်ထိုးကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ခေတ်
ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပညာတတ်အုပ်စု အများစုက
အခုလုပ်ရပ်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်ပေးကြပြီး၊ အောက်
ခြေအဆင့်နဲ့ လက်လုပ်လက်စား တချို့တွေကတော့ အမ
နာပ စကားတွေနဲ့ ဝေဖန်နေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ပရ
ဟိတ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဂျာမဏီမှာတောင် အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ
ဝယ်ထားပြီးဆိုတဲ့အထိ ဝေဖန်တာမျိုးပေါ့။

တချို့ကလည်း ချမ်းသာပြီပဲ။ မိန်းမယူပြီပေါ့ ဆိုတာ
မျိုး။ တချို့ကျတော့လည်း ရဟန်းလောကကို သိက္ခာချတယ်
ဆိုတာမျိုးအထိပေါ့။

ဒီတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ် မေတ္တာရှင် (ရွှေ
ပြည်သာ) လူတကာကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းနေတုန်းကတော့
တခြားရဟန်းတွေပါ လှူပါလားလို့ အကြံပေးတာမျိုးတွေ

မတွေ့ရဘဲ အခု လူထွက်ခါမှ အားလုံးသိက္ခာကျတယ်ဆို တာက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အံ့ဩစရာပါ။

ငွေတွေကို လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်တွေ ကိုလည်း ဝိနည်းနဲ့အညီ လွှဲအပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုလည်း မဖြစ် နိုင်ဘူး သူ့မှာရှိဦးမှာပဲဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်း၍ ရပါမည်နည်း။

တချို့ကျတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေ ပါစေ၊ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ပဲ နေပေါ့ ဆိုတာမျိုးအထိပေါ့။

အကြည်ညိုမပျက်ပါ

ဒီတော့ တွေးကြည့်မိတယ်၊ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်းဟာ အပြစ်လား၊ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဟာ ဂုဏ် သိက္ခာလားဆိုတာတောင် တွေးခဲ့မိတဲ့အထိပေါ့။

ရပ်နီးရပ်ဝေးက တချို့ကလည်း ဘယ်လိုဘဝမျိုးဖြစ် ပါစေ၊ အကြည်ညိုမပျက်ပါဘူးဆိုတာမျိုး ပြောလာတာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပန်းချီဝင်းမောင် မောင်နဲ့ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူပြောတာက စိတ်ဝင်စား စရာပါ။

“ခင်ဗျား ကလင်တန်ကို သိလား” တဲ့။

“သိတာပေါ့။ အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိတာပေါ့” ဆိုတော့ -

“သူနဲ့ လူဝင်းစကီးအကြောင်းသိလား” တဲ့။

“အတိအကျတော့ မသိဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြောတော့၊ သူက ဒီလိုရှင်းပြတယ်။

“ဒီလိုဗျ။ အိမ်ဖြူတော်မှာ လုပ်အားပေးအဖွဲ့တွေ လာရင်းနဲ့ လုပ်အားပေးအဖွဲ့ထဲမှာပါလာတဲ့ လူဝင်းစကီး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သမ္မတကြီး ငြိစွန်းကြတယ်။ နောက်ပိုင်း ကောင်မလေးက တရားစွဲတော့ အဲဒီသတင်းလည်းကြားရော ကမ္ဘာပေါ်က အမေရိကန်ကို မကျေနပ်တဲ့ နိုင်ငံတွေ ဖြစ်တဲ့ တရုတ်၊ ကျူးဘား၊ အာဖဂန်၊ မြောက်ကိုးရီးယားနဲ့ အစ္စလာမ်နိုင်ငံအများစုက လှောင်ပြောင်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတောင် အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်”

“အဲဒါနဲ့ သူ အမှုရင်ဆိုင်ရတယ်။ အမှုရင်ဆိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ကလင်တန် ဘာပြောလဲဆိုတော့။ ဟုတ်တယ်

ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့။ သူက လှူတယ်တဲ့။ ဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံအမျိုးမျိုးက ဝေဖန်ကြပေမယ့် သူတို့ပြည်သူတွေက ဘာပြောလဲဆိုတော့တို့ ဒီနိုင်ငံမှာနေခွင့်ရတာ ကျေနပ်တယ်။ ဒီလိုမျိုး ရိုးသားပြီး အမှန်တရားကို ဝန်ခံရဲတဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့အောက်မှာ နေရတာ ဂုဏ်ယူတယ်တဲ့။ အဲဒီကိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ယူဂိုဆလားဗီးယားကို သွားတိုက်တာ အနိုင်ရခဲ့တယ်ဗျ။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ နိုင်ငံကြီးသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် မှားခဲ့တာတောင် ကောင်းကွက်ကို ရှာကြည့်ပြီး ယုံကြည်မှုကို ပြသခဲ့ကြတယ်။ အခုဒီမှာတော့ဗျာ ရဟန်းဘဝလည်းစွန့်ရော ရှေ့ဆက်မယ့် ပရဟိတတွေ၊ နိုင်ငံတကာ စာပေလေ့လာရေးသားမှုတွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်မယ့်ကိစ္စတွေအားလုံး ရိုးသားစွာ ကြေညာတာတောင် အဲဒီပုံရိပ်တွေ မှေးမှိန်ပြီး လူထွက်ပြီး မိန်းမယူတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ဝေဖန်ကြတော့တာပဲ။ ဆိုးတဲ့စိတ်ရိုတဲ့သူသာဆိုရင် ကောင်းကျိုးတွေ ဘယ်ဆက်လုပ်တော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တွေးကြည့်တယ်။ စစ်အစိုးရဟာ

ဝေဖန်မှုအဆိုးတွေကြောင့် အရှဲ့တိုက်ရင်း တိုင်းပြည်ချွတ်ခြံ ကျခဲ့တာလားဆိုတဲ့ အထိပေါ့”

ပန်းချီဆရာရဲ့ ဝေဖန်သံကြားတော့ ကျွန်တော် ပြုံးမိ ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြောကြတယ်။ အခု ဒီလို ရဟန်းဘဝက စွန့်တယ်ကြားရော တချို့လူတွေဆိုရင် ဆရာတော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေကိုတောင် ဆက်ဆံရေး တွေ ပြောင်းလာကြတယ်ဆိုတာကို ပန်းချီဆရာကို ပြောမိ တော့ ပန်းချီဆရာက ဒီလိုဗျဆိုပြီး -

“ဟိုတုန်းက အိန္ဒိယမှာ မဟာရာဂျာတွေ ရှိခဲ့ကြတယ် ဗျ။ သူတို့မှာက ဗျာ - ကျွန်တွေ အများကြီး ရှိကြတာပေါ့။ မဟာရာဂျာ တစ်ယောက် သေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ကျွန်တွေ ပါ လိုက်သေကြရတာ . . ။ သေပြီဆိုတာနဲ့ မဟာရာဂျာနဲ့ အလောင်းစင်ရှေ့မှာ မီးစင်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီရှေ့မှာ ပြာပုံ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တွေက ပြာပုံပေါ်လက်နှိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ လက်ဝါးရာတွေကို နံရံမှာ ကပ်ကြရတယ်။ ပြီးတော့ မီးပုံ ထဲဆင်းပြီး သူတို့ရဲ့ မဟာရာဂျာနဲ့အတူ သေပွဲဝင်ကြရတာ

ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ တချို့ကျွန်တွေက သေရမှာကြောက်လို့ ထွက်ပြေးကြတယ်ဗျ”

ပန်းချီဆရာရဲ့ စကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော် ထပ် ပြီးတော့ ပြုံးမိပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီဆရာက ဆက်ပြော ပြန်တယ်။

“အခု မဟာရာဂျာ သေမယ်ထင်ပြီး ပြေးကြတာပေါ့ ဗျာ။ မသေဘဲ ပြန်ရှင်လာရင်တော့လည်း လက်ရှိ တပည့် ထက် နှစ်ဆပိုဖြစ်လာမှာပေါ့” တဲ့။

ပန်းချီဆရာရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အချိန်မှာတော့-

လူတို့ရဲ့ အများအကျိုးသယ်ပိုးခြင်းအပေါ် အားပေး သော်လည်း ကိုယ်တိုင်မလုပ်ခြင်းနဲ့၊ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ပတ် သက်လာရင် လူသည် ကျေးဇူးအကန်းဆုံး သတ္တဝါပါလား လို့ တွေးမိပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့ မေတ္တာရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြန် ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဟာ စာရေးဆရာ တစ် ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဓမ္မကတိကဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး။

ရသစာပေ ရေးသားခြင်းအပေါ် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စာဖတ်သူကို ဆွေးနွေးတဲ့အနေနဲ့ပဲ ရေးသားချင်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမအောက်က တရားတွေနဲ့ ရသစာပေကို ချိန်ထိုးကြည့်မယ်ဆိုရင် တရားဟာ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ဝိနည်းတွေ၊ ဓမ္မသတ်တွေမို့ပြီး ရေးသားဟောပြောကြပေမယ့် စစ်မှန်တဲ့ ရသစာပေခံစားချက်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ရသစာပေ တစ်ခုဖြစ်လာဖို့ ဖန်တီးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပါဘူး။

တချို့ကပြောတယ် တရားပဲဟောပေါ့။ ဘာသာရေး စာပေပဲရေးပေါ့တဲ့။ ဘာကိစ္စရသစာပေကိုမှ ရေးချင်ရတာလဲတဲ့။ ဒါကို ကျွန်တော်ဖြေပုံပါမယ်။ ဘာကြောင့် ရသစာပေကို ရေးချင်ရသလဲဆိုရင် လူဖြစ်နေလို့ လို့သာ ဖြေရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထက်ထပ်လို့ သေချာအောင် ဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာဖြစ်နေလို့ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အကျဉ်းချုံးပြီးပြောပြပါမယ်။

ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထု

တစ်ခါတုန်းက လူငယ်တစ်စုဟာ ပျော်ပါးသောက်
 စားကြရင်း ညဘက်အပျော်ရှာဖို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်
 ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ လမ်းမှာ ပြည့်တန်ဆာမလေး
 တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ ပြည့်တန်ဆာမလေးကို ဈေးညှိပြီး
 တော့ ကောင်မလေးခေါ်ဆောင်တဲ့ အခန်းကို လိုက်လာခဲ့
 တယ်။ အခန်းလေးက မှောင်မည်းပြီး ညှိစို့စို့နဲ့ပေါ့။ သူတို့
 ပျော်ပါးမလို့ ပြင်တုန်းမှာပဲ အခန်းတစ်နေရာက-

‘အင့်’ ခနဲ အသံတစ်ခုကြားတယ်။ ကောင်လေးလန့်
 သွားတာပေါ့။ ကောင်မလေးကတော့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး
 ဆိုပြီး ကောင်လေးကို စိတ်ပြောင်းအောင်လုပ်တယ်။ ထပ်
 ကြားရပြန်တယ်။ ကောင်လေး တုန်လှုပ်သွားတယ်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြားအပြီးမှာပဲ ခုတင်ဘေးက
 အထပ်သားပြားကြီး ပြုတ်ကျလာတယ်။ ကောင်လေးလန့်ပြီး
 ခုန်ထွက်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်နဲ့ အထပ်သား
 ကြားမှာ သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ချမ်းလွန်း
 လို့ တုန်ရင်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမလေးကို -

“မေမေရယ် . . သားကို မရိုက်ပါနဲ့နော် . . သား ချမ်းလွန်းလို့ပါ” ဆိုပြီး တုန်ရင်နေတယ်တဲ့။

ကလေးမလေးက သူနဲ့ပျော်ပါးမယ့်သူတွေ လာရင် ကလေးကို ကုတင်ဘေးက အထပ်သားကြားမှာ ဝပ်နေခိုင်း တာတဲ့။ ပျော်ပါးတဲ့သူတွေ ပြန်သွားမှ အမေနဲ့အတူ အိပ်ရ သတဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်လေးဟာ မပျော်ပါးတော့ဘဲ။ ပါလာတဲ့ငွေတွေ အကုန်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားခဲ့တယ်တဲ့။

ဒါကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ ဒီလိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရဟန်းတစ်ပါး အနေနဲ့ ရေးသားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ တစ်ခါတုန်းကလည်း မြန်မာနိုင်ငံ မှာ ရသစာပေတွေ အရေးကောင်းတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ တစ်ခါတော့ မန္တလေးမြို့က ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲမှာ မိန်းက လေးနာမည်နဲ့ ဝင်ပြိုင်တာ ပထမရခဲ့တယ်။ ပထမရပြီးကာမှ မိန်းကလေးကလောင်နာမည်နဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် ပယ်ဖျက်ခံခဲ့ရတယ်။ ရသစာပေမှာ ရရှိတဲ့ဆုကို လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းက သိပြီးသား ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါ အသိစာရေးဆရာ တစ်ယောက် ပြောဖူး
 တာရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဟဲမင်းဝေး
 အကြောင်းပါ။ ဟဲမင်းဝေးဟာ တစ်ခါက နွားရိုင်းသတ်ပွဲကို
 ကြည့်ရင်း နွားရိုင်းသတ်ကွင်းမှာ ဝင်ပြေးချင်တယ်လို့ ဆို
 တယ်တဲ့။ ဒီတော့ နွားရိုင်းသတ်ပွဲဆိုတာမျိုးက အခန့်မသင့်
 ရင် အသက်တောင် ပေးလိုက်ရတာမျိုး ရှိတာကြောင့် သူ့
 တပည့်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေက နွားရိုင်းသတ်ကွင်းထဲ မဝင်ဖို့
 ဝိုင်းတားကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ တားမရတာ
 ကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါဟာ စာရေး
 ဆရာတွေရဲ့ လှုပ်ချင်တာကို လှုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ စိတ်
 တစ်ခုပါ။

တစ်ခါ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့အကြောင်း ခေါင်းထဲ
 ဝင်လာပြန်တယ်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းဟာ “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ”
 ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသား
 ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ရဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ
 နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းကို ရဟန်းရှင်လူအများ
 က ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးကို လေးစားကြည်ညို

ခဲကြပါတယ်။

တစ်ခါတော့ ဆရာကြီးဟာ သံရုံးဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျမ်းစာအုပ်ကလည်း ထွက်ထားပြီးတာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့ ပရိသတ်အများစုဟာ လေးစားကြည်ညိုတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဧည့်ခံပွဲမှာ တိုက်တဲ့ အရက်တွေကလည်း အကောင်းစားတွေ။ ဆရာကြီးဟာ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြလာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ကောက်မော့လိုက်တော့တယ်တဲ့။ ဆရာကြီးက ခွက်ကိုမော့လည်းပြီးရော လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေ လိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေမှာ အထင်သေးမှုတွေ လွှမ်းသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့။

ဒီမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းပြောတာက -

“စာရေးဆရာဟူသည် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည်” ဆိုတဲ့ တွေးခေါ်မှုလေး တစ်ခုပါပဲ။

ကဲ . . ၊ ဒီတော့ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) နဲ့ ပတ်သက်၍ ရေးချင်လို့ရေးသောစာများလို့ ကျွန်တော် ခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ မိတ်ဆွေသည် အဆိုးမြင်သည့်ဘက်မှကြည့်၍ ကျွန်တော့်အား မေးငြားအံ့။ မင်းဒါတွေကို လိုက်ပြီးရေးတာဟာ ဘာရလို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဖြေစရာ အသင့်ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်သည် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) အောင်မြင် ကျော်ကြားသည့်အချိန် လူတကာကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့ အချိန်တွေတုန်းက အကူအညီဟူ၍ မေတ္တာရှင်ထံမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မတောင်းခဲ့၊ မယူခဲ့ဖူးပါ။ ခု ဒါတွေရေးတော့ ဘာရသလဲဆိုရင် ဂျာနယ်မှ ပေးသော စာမူခ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်းမှလွဲ၍ ပိုမရခဲ့ပါ။

မိတ်ဆွေသည် ကောင်းမြတ်သော စိတ်ထားဖြင့် အခုရေးသားမှုကို ချီးကျူးပြောဆိုပါအံ့။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မည်သို့မျှ ပြောစရာ မရှိသော်လည်း စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ၏ ရှေ့ဆက်မည့် ကမ္ဘာ့စာပေခရီးနှင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းစဉ်များ အောင်မြင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးမည်ဆိုလျှင် ဒီစာကိုရေးရကျိုးနပ်ပြီဟု ပြောချင်ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးသည် ကျွန်တော်အနေနှင့် ရေးချင်လို့
ရေးရသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ရေးချင်ရသနည်းဟူမူ - ကျွန်တော်
သည် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဟု
ပြောရုံမှ တစ်ပါး ။

မြတ်မင်းမောင်

စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ၏ ရဟန်းဘဝမှ
 စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုင်ရာ ဖြေရှင်းချက်များအား
 တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း

မြတ်မင်းမောင်

ဆရာတော် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) သည် ရဟန်းဘဝဖြင့် စာအုပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော် ရေးသားခဲ့ပြီး တရားပွဲပေါင်းများစွာကို မြန်မာပြည်အနှံ့ ဟောပြောခဲ့ပြီး နောက် ယခုအခါ ရဟန်းဘဝမှ စွန့်လွှတ်သည့် သတင်းကို ကြားရသည့် အတွက် ပရိသတ်များ အနေနှင့် များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ စာရေးဆရာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) အဖြစ် မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်လာသည့် ပြည်တော်ပြန်ခရီးတွင် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ၏ လူဝတ်လဲရခြင်းနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်ချက်များကို ပရိသတ်များ သိစေဖို့အတွက် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

မေး။ ဆရာမေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) အနေနဲ့ ရဟန်းဘဝ စွန့်လွှတ်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လက်ရှိ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ပြောပြပေးပါလားခင်ဗျာ။

ဖြေ။ တစ်အချက်က ကျန်းမာရေး အရင်လိုမြဲကောင်းတာကြောင့်ပါ။ နှစ်အချက်က ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတမျိုးစုံနဲ့ လူ့ဘဝကို အခြေခံတဲ့ ဂန္ဓဝင်ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေကို ဘာသာရေးအသိ ပါးပါးလေးအုပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုရေးနိုင်ချင်ပါတယ်။ လူ့လောက ရောက်မှ လူ့အကြောင်းကို ပီပြင်အောင် ရေးနိုင်မှာပါ။ ဒါကြောင့် ရဟန်းဘဝကို ခေတ္တစွန့်လွှတ်လိုက်တာပါ။ လည်ချောင်းကတော့ တရားမဟောတော့တဲ့အတွက် အတော်ကြီးကောင်းနေပါပြီ။ ခါးရိုးနာတာကတော့ နည်းနည်း ကျန်ပါသေးတယ်။

မေး။ ဆရာဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ရဟန်းဘဝ၊ တရားဟော ဓမ္မကတိကဘဝနဲ့ ရဟန်းစာရေးဆရာ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) အနေနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာပြီးတဲ့အချိန်ကျခါမှ ရုတ်တရက် လူဝတ်လဲတဲ့သတင်းကို ကြားရတဲ့အချိန်မှာ ပရိသတ်တချို့အနေနဲ့ ယူကြုံးမရ ဖြစ်ကြတာတွေရှိတယ်လေ။ အဲဒီ

အတွက် ဆရာရွှေ့ဆက်မယ့် ပရဟိတလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ အစီအစဉ်လေးတွေကို ပြောပြလို့ရမလား။

ငွေပဒေသာပင်စိုက်ထား

ဖြေ။ ဆရာ့ရဲ့ညီ ဦးစိုးတင့်က ဟိုအရင်ကတည်းက ဆရာ
ကိုယ်စား တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်နေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိ
ပါပြီ။ အသားကျနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာလူ့ဘဝရောက်
သွားလည်း ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေက အရင်အတိုင်း လည်
ပတ်နေမှာပါ။ မှော်ဘီသုဒ္ဓဝိပဿနာရပ်သာမှာလည်း သံဃာ
လေးဆယ်ခန့်နဲ့ သီလရှင် ဘိုးဘွား၊ လူနာအပါအဝင် လူရှစ်
ဆယ်လောက်ကို နေ့စဉ် ကျွေးမွေးဖို့၊ ဆေးဝါးကုသဖို့တွေ
အတွက် ငွေပဒေသာပင်တွေ လုပ်ပေးထားပါတယ်။

မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန်က စိတ်ချရတဲ့ ဒကာရင်းတွေက
သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ထည့်သုံးပေးကြပါတယ်။
သူတို့ပေးတဲ့ သင့်တင့်တဲ့ အတိုးနှုန်းနဲ့ ထောက်ပံ့နိုင်အောင်
စီစဉ်ထားပါတယ်။ တရားစခန်းဖွင့်ရင်လည်း အရင်ကလို
ယောဂီ ဆွမ်းစရိတ် ပေးစရာမလိုဘဲ အားထုတ်နိုင်အောင်
စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။

မေး။ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ သင်မယ်။ သင်ပြီးရင် ကမ္ဘာကို ကိုယ့်ရဲ့စာပေတွေကိုဖြန့်မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပရိသတ်တွေအနေနဲ့ ကြားရတဲ့အချိန် မှာ မြန်မာစာပေနဲ့ သမိုင်းအတွက်တော့ ကြိုဆိုစရာပါ။ ဒါပေ မယ့် ရဟန်းဘဝနဲ့ရော အင်္ဂလိပ်စာ သင်မယ်ဆိုရင် မရနိုင် ဘူးလား ခင်ဗျာ။

ဖြေ။ ဗုဒ္ဓစာပေသက်သက်ကို ရေးဖို့ဆိုရင်တော့ ရဟန်း ဘဝနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ အခုဟာက ဗုဒ္ဓစာပေ သက်သက်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကို ဂန္ထဝင် ရသမြောက်အောင် ရေးဖို့အတွက်ပါ။ နိဂရိုးတွေ အမေရိကန်မှာ ကျွန်ုပ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်းကို ရသဝတ္ထုပုံစံနဲ့ ရေးနိုင်ဖို့အတွက် နိဂရိုးစာရေးဆရာတွေဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးသွားပြီး ကိုယ်တွေ့လေ့လာရပါတယ်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ဖတ်မှတ်ခဲ့ရပါ တယ်။ ဒီစာအုပ် တစ်အုပ်တည်းနဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာအုပ် ရေးချိန်ဟာ ဆယ့် နှစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း လှည့်လည်

သွားလာ နေထိုင်ရာမှာ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ မသင့်လျော်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူဝတ်လဲရတာပါ။ စာအုပ်နာမည်က “ဇစ်မြစ်” ပါ။ မောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်ပါတယ်။

မေး။ ရဟန်းဘဝမှာရေးခဲ့တဲ့ စာပေအများစုထဲက လူတွေ ရဲ့ ဘဝတွေ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့အထိ ရည်ရွယ် တာတွေ၊ သူတစ်ပါးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာတွေကိုတောင် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရဲ့ စာအုပ် တချို့ကို ဖတ်ပြီးမှ ပြောင်းလဲသွားတာတွေရှိခဲ့တယ်လို့ ဖတ် ဖူးခဲ့ပါတယ်။ “ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်တယ်” ဆိုတဲ့ စကား လည်းရှိတယ် မဟုတ်လား။

အခုအချိန်မှ ရုတ်တရက် လူထွက်လိုက်တော့ အတု ယူခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ ဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက် သွားနိုင်တယ်လို့ ဆရာ မထင်ဘူးလား။

ဖြေ။ စာဖတ်နည်း သုံးမျိုးရှိတဲ့အကြောင်း၊ စာရေးဆရာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း၍ စာဖတ်သူများအကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာရေး ထားပါတယ်။ စာရေးဆရာရေးသလောက်ပဲသိတဲ့ စာရေးဆရာ

နောက်က လိုက်ဖတ်တဲ့ နံပါတ်သုံး စာဖတ်သူမျိုးကတော့ ဦးတည်ချက်တွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

စာရေးဆရာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စေတနာကိုပါ သိတဲ့ စာရေးဆရာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး စာဖတ်နိုင်တဲ့ နံပါတ်နှစ် စာဖတ်သူမျိုး၊ ဘာစာကိုဖတ်ဖတ် သစ္စာဆိုက်အောင်၊ အနုတ္တ ပေါက်အောင် ဖတ်နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာကို ကျော်ဖတ်နိုင်တဲ့ နံပါတ်တစ် စာဖတ်သူမျိုး နှစ်မျိုးကတော့ ဦးတည်ချက်တွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပျောက်နိုင်ပါဘူး။

မေး။ ဆရာတော် မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဘဝမှာ လူတွေ ကို ကူညီခဲ့တာတွေ မရှိသူတွေကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့တာ တွေကို ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခုလို လူဝတ်လဲတဲ့ အချိန်မှာ အကူအညီ ယူခဲ့တဲ့ သူတွေအနေနဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်တာတွေရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တဲ့သူတွေကို ဆက်လက်ပြီး ဘယ်လို ကူညီဖို့ များ စဉ်းစားထားပါသလဲ။

ဖြေ။ မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် သိန်းတစ်ထောင် ငါးရာ ဘဏ်မှာ အပ်ပေးထားပါတယ်။ စာအုပ်တွေလည်း

ဆက်ရေးနေမှာဆိုတော့ စာအုပ်ရောင်းရငွေတွေနဲ့လည်း ဆက်ပြီးထောက်ပံ့ကူညီနိုင်မှာပါလို့ ပြောပါစေ။

မေး။ နောက်ပြီး . . ဆရာ့အနေနဲ့ပေါ့နော်၊ ရဟန်းဘဝမှာ ပါရာဇိကကျခဲ့တာများ ရှိခဲ့ပါသလား။

အမြင့်က ခုန်ချတာပါ

ဖြေ။ ဝိနည်း နားမလည်တဲ့ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေတောင် သိက္ခာချပြီးမှ အိမ်ထောင်နဲ့ ပြန်နေရတယ်။ သိက္ခာ မချဘဲ အိမ်ထောင်နဲ့ ပြန်နေရင် ပါရာဇိကကျတယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။

ပါရာဇိကကျတယ်ဆိုတာ သာသနာတော်က ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် ရဟန်းဘဝကို တစ်သက်လုံး ပြန်မရတော့တာကို ပြောတာပါ။ ဝိနည်းနားမလည်တဲ့ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေတောင် ပါရာဇိကမကျအောင် သိက္ခာချဖို့ သတိရသေးရင် ဝိနည်းနားလည်တဲ့ ဆရာတော်တို့လို ငယ်ဖြူရဟန်းတွေက ဘယ်မှာ သိက္ခာချဖို့ သတိမရဘဲ နေပျံ့မလဲ။

ပြီးတော့ သိက္ခာချတယ်ဆိုတာ အမြင့်ကခုန်ချတာ၊ သူတစ်ပါး အကူအညီ သိပ်မလိုဘူး။ အနားမှာသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိရင်ရပြီ။ ငါရဟန်းတွေကျင့်ရတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို စွန့်တယ်။ ငါ့ကို လူလို့မှတ်လိုက်တော့လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ သိက္ခာချပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

မေး။ လူ့ဘဝဖြတ်သန်းချိန်မှာ ပြည်ပနိုင်ငံမှာပဲ နိုင်ငံခြားစာပေနဲ့ မြန်မာစာပေကိစ္စတွေ ပရဟိတလုပ်ဖို့အတွက်တွေ ကြိုးစားတော့မယ်ဆိုတော့ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမျိုး ဖြတ်သန်းမလဲ။ ဘဝအဖော်မွန်ရှာဖို့ကော စိတ်ကူးရှိပါသလား။ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လို ‘လူမျိုး’ ကို ရွေးချယ်မှာပါလဲ။

ဖြေ။ ဘဝအဖော်မွန် ရှာတွေ့လို့ လက်ထပ်ပြီးပါပြီ။ စိတ်ကောင်းရှိပြီး စာပေအလုပ်ကို ရာနှုန်းပြည့်ကူညီနိုင်မယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။

မေး။ ဆရာ့ရဲ့ ရဟန်းဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ “ဘဝကို အသေသတ်သောစိတ်” စာအုပ်ထွက်ပြီလို့ သိရပါတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ လူ့ဘဝမှာ ဖန်တီးမယ့် ရသစာအုပ်တွေရှိရင်

ပြောလို့ရမလား။ ရဟန်းဘဝက စာအုပ်တွေကော ထုတ်ဖို့ ရှိပါသေးသလား။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစာပေအမျိုးအစား တွေကို ထုတ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားပါသလဲ။

ဖြေ။ ရသ၊ သုတ၊ ဒဿန သုံးမျိုးစလုံးပါတဲ့ စာအုပ်တွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာမှာပါ။

(၁) ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများ (၅) တွဲ

(၂) အသာစံခြင်းနှင့်အနာခံခြင်း (၅) တွဲ

(၃) လောကဓံရင်ဆိုင်နည်း စာအုပ်တွေ ဆက်ထွက် လာပါလိမ့်မယ်။ ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ စာအုပ်ကတော့ ၇၀% ရေးပြီးနေပါပြီ။ ကျန်တဲ့စာအုပ်တွေကတော့ ခေါင်းထဲမှာပဲ ရေးရသေးတယ်။

မေး။ ဆရာ့အနေနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် တရား ပြုဆရာကြီး ဦးလှသိန်း တို့လို၊ ပခုက္ကူဆရာကြီး ဦးကြင်ရွှေ တို့လို တရားပြုဆရာအဖြစ် ဆရာတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ တရား စခန်းကြီးတွေ၊ ရိပ်သာကြီးတွေမှာ ပြန်ပြီးဟောပြောဖို့ အစီအစဉ်များ ရှိပါသလား။

ဖြေ။ စာပေရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်သွားပြီးတဲ့နောက် မှာတော့ တရားစခန်းတွေမှာ ပြန်ဟောပြောဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်။

မေး။ ဆရာ့အနေနဲ့ ဆရာတော်ဘဝမှာ တော်ရုံပုဂ္ဂိုလ်များ ဖန်တီးလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုးရခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာသိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေါ့။ အဲဒီလို အောင်မြင်ပြီးကာမှ အခုလို အခြေ အနေကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာဟာ တချို့ကလည်း စိတ် မခိုင်ဘူးလို့ အမနာပ ပြောကြတယ်။ တချို့ကလည်း ခိုင်မာ တဲ့ ပန်းတိုင်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဝိရောဓိငြင်းခုံမှုတွေရှိကြပါတယ်။ ဆရာ ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆိုတာကို ပြောပြ ပေးပါလား။

ဖြေ။ ကိုယ့်ထက်အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေကို မော့ကြည့်လိုက် ရင် ကိုယ်ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အဆုံးအမကြောင့် အခုလို ပြောင်းလဲရတာပါ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် အားထုတ်မှ ရခဲ့တဲ့ အောင်မြင်မှုကြီးကို စွန့်လွှတ်ပြီး လမ်းသစ်တစ်ခုကို ရဲရဲကြီး လျှောက်ပြီဆိုမှတော့ အခုအောင်မြင်မှုထက် ပိုမို မြင့်မားတဲ့ အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခုကို မြင်နေရလို့ဆိုတာ တွေး

ကြည့်ရင် သိနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။

မှတ်ချက်။ အောင်မြင်မှုဆိုရာ၌ ကမ္ဘာကျော် ရသစာရေး ဆရာကြီးများ ကမ္ဘာကျော် ပရဟိတ အလှူရှင်ကြီးများကို လောကီဘက်မှ ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

နိုင်ငံရေးလောကထဲ မဝင်

မေး။ နောက်ပြီး - နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းက ကြားထားတဲ့ ကောလာဟလတွေ ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ဘဝနဲ့ လူထွက် တာဟာ ရဟန်းဝတ်နဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ရင် ဝိနည်းနဲ့ မညီမှာစိုး လို့ လူထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးလောကထဲဝင်မယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဆရာ့ နိုင်ငံရေးခံယူချက်လေးရှိရင် ပြောပြပေးပါလား။

ဖြေ။ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်ဖို့တော့ လုံးဝရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး။ တကယ့်စာရေးဆရာတွေရဲ့ သဘာဝကို ဖြစ်ရပ် လေးတစ်ခုနဲ့ ပြောပါရစေ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ တကယ်တော်တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်အကျိုးများမယ့် စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ရေးနေပါတယ်။ ဘာမှအလုပ်လုပ် ချိန်မရလို့ မိန်းမဖြစ်သူ ကုန်စိမ်းရောင်းကျွေးတာလေးနဲ့ပဲ အသက်ဆက်နေရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းဆင်းရဲလာလို့က်တာ၊

မူလနေရာက အိမ်ကိုရောင်းပြီး ပိုဆင်းရဲတဲ့ရပ်ကွက်လေးထဲ
 မှာ အိမ်စုတ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်ပြီးနေကြတယ်။ တစ်ရက်
 ဒီသတင်းကိုကြားသွားတဲ့ ဘုရင်ကြီးက စာရေးဆရာရှိရာကို
 လိုက်လာပြီး လိုအပ်တာကိုပြောပါ။ သူကူညီပါရစေလို့ ပြော
 လာတယ်။ စာရေးဆရာက သူလိုတာ တကယ်ပေးနိုင်မှာ
 လားဆိုတော့ ဘုရင်က ပေးနိုင်ပါတယ် ပြောပါလို့ ဆိုလာ
 တယ်။

ဘုရင်ကြီးတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ
 မလာခဲ့ပါနဲ့တဲ့။ တစ်ဆက်တည်း မိန်းမကို ဆက်ပြောတယ်။
 မိန်းမရေ နောက်ထပ်တစ်နေရာ ပြောင်းကြစို့။ ဒီနေရာက
 လူသိများသွားပြီတဲ့။ အဲဒါ စာရေးဆရာရဲ့ သဘာဝပါ။ စာပဲ
 ရေးချင်တာပါ။ ကျန်တာဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး။

မေး။ ပြည်ပမှာ ပညာသင်ကြားတဲ့အခါ ဘယ်ဘာသာရပ်
 ကို အဓိကထား ဆည်းပူးမှာပါလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်နိုင်ငံမှာ
 အဓိကထား နေထိုင်မှာပါလဲ။

ဖြေ။ ဘယ်ဘာသာရပ်ကို အဓိကထားရမယ်ဆိုတာ ဟိုရောက်
 မှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပါ။ ဂျာမဏီမှာ အခြေချဖို့ စိတ်ကူးထား
 ပါတယ်။

မေး။ အခုလို ရုတ်တရက် ရဟန်းဘဝက စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းဟာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စိတ်ကူးထားတာပါလဲ။

ဖြေ။ နိုင်ငံခြားက မြန်မာတွေကို တရားဟောတဲ့အခါ ဆီးသီးသည် မဗျိုင်းကို ဥပမာပေးပြီး ဟောလေ့ရှိတယ်။ ဆီးသီးသည်မဗျိုင်းဟာ တော်ကောက်ခံရလို့ မိဖုရားဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ရက်တော့ ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကြီးကိုကြည့်ပြီး ငယ်ဘဝ အလွမ်းပြေအနေနဲ့ ဆီးသီးသည်တစ်ယောက်ကို နန်းတော်ထဲ ခေါ်လိုက်တယ်။

ဗန်းထဲက ဆီးသီးတွေကို မဗျိုင်းက ကိုင်ကြည့်ပြီး ဘုရင်ကြီးကို မေးလိုက်တယ်။ မောင်တော် ဘုရား၊ ဒါဟာ ဘာသီးတွေလဲတဲ့။ ဆီးသီးကို ကျေးဇူးကန်းလို့ ဘဝမေ့တဲ့ အတွက် ဘုရင်ကြီးက မဗျိုင်းကို မိဖုရားအရာကနေ ဖြုတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ မြန်မာတွေကလည်း ကိုယ်နိုင်ငံခြားကို လာခဲ့ရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘဝကို မမေ့စေချင်ပါဘူး။ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ငွေစုရမယ်၊ လုံလောက်အောင်ရရင် မြန်မာပြည်ပြန်ရမယ်။

ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်ပြီး သောက်စားမှုးယစ် ပျော်ပါးနေရင် အရင်ဘဝကထက်တောင် ပိုဆိုးသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ ပြည်ပနိုင်ငံကြီးတွေက သူတို့နိုင်ငံက သယံဇာတတွေကို ထုတ်မသုံးကြပါဘူး။

ဥပမာ - တရုတ်နိုင်ငံဆိုရင် ကျွန်းသစ်နဲ့ အခြားသယံဇာတတွေကို သူတို့နိုင်ငံမှာ သစ်တောတွေရှိလျက်နဲ့ မသုံးဘဲနဲ့ သူတို့ရဲ့ ရာသီဥတု ပျက်စီးမှာစိုးလို့ မြန်မာဆီက ယူသုံးတယ်။ သူတို့ရဲ့ သဘာဝအလှကို အပျက်မခံဘူး။ ဒီလိုပဲ အနောက်နိုင်ငံကြီးတွေတချို့ ဆိုရင်လည်း ရေနံနဲ့ သဘာဝဓာတ်ငွေ့တွေကို ထုတ်မသုံးကြဘဲ တခြားနိုင်ငံကပဲ မှာသုံးကြတယ်။ ဒါဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ သက်မွဲတွေကို မပျက်စီးစေချင်တဲ့ သဘောပေါ့။

နှုမြောကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မြန်မာတွေကတော့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ မာနတွေ၊ လူ့အဆင့်အတန်းတွေကို မငဲ့ဘဲ သူများတိုင်းပြည်မှာ အောက်ကျနောက်ကျခံနေကြရပါလားလို့ တွေးရင်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နိုင်ငံ

ခြားရောက် မြန်မာတွေဆီက ဘာအလှူခံမှလည်း မမျှော်
လင့်ချင်တော့ဘူး။

ဒီတရားဟောတဲ့အခါ ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေဆီ လာ
တာ အလှူခံဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအသိတရားတွေ ပေးဖို့ လာ
တာ။ နိုင်ငံခြားက မြန်မာတွေဟာ မြန်မာပြည်က မြန်မာ
တွေထက် အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အလှူတောင် မခံရက်တော့ပါဘူး။ အဲဒီတရားကို ဟောရင်း
ရဟန်းဘဝကိုစွန့်ပြီး ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလှူရရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်ခဲ့မိပါတယ်။

ရိုးသားချင်လို့ပါ

မေး။ တခြား ရဟန်းတွေ လူဝတ်လဲတာတွေ အများကြီး
တွေ့ခဲ့ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ် ဆရာ။ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)
လူဝတ်လဲခါမှ သတင်းစာထဲမှာ လူသိရှင်ကြား ဘာကြောင့်
ကြေငြာရတာလဲ။

ဖြေ။ ရိုးသားချင်လို့ပါ။ လူမသိအောင် လူဝတ်လဲထားပြီး
ရဟန်းအမှတ်နဲ့ မှိန်းပြီးလက်ခံရင် မရိုးသားတော့ပါဘူး။ လူ
ဝတ်လဲပြီးတာကိုသိရက်နဲ့ မေတ္တာ ဂရုဏာဆိုတာ နာမ်တရား

သဘောတရားသက်သက်လေးပဲလေ။ ရုပ်တရားမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် အဝတ်ပြောင်းရုံနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပွားများလာ တဲ့ မေတ္တာတရားဟာ ပျောက်မသွားနိုင်ဘူးလို့ တွေးခေါ် လက်ခံနိုင်သူများက အရင်ကအတိုင်း ပရဟိတအတွက် လာ လှူလို့ လက်ခံရင် ရိုးသားရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြေငြာရတာပါ။

နောက်တစ်ချက်က ရဟန်းဘဝက ပစ္စည်းငွေကြေး တွေကို ရဟန်းဘဝမှာပဲ ထားခဲ့သင့်တယ် (သို့မဟုတ်) အများ အကျိုးအတွက်လှူခဲ့သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်လေးကို လူဝတ်လဲသူတိုင်း ရစေချင်လို့ ကြေငြာရတာပေါ့။ တချို့ ရဟန်းတွေက လူဝတ်လဲရင် ဝတ္ထုငွေကြေးမပြောနဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကိုတောင် ရောင်းစားသွားတတ်လို့ စံနမူနာပြုဖြစ်ချင် လို့လည်း အခုလို ကြေငြာရတာပါ။

မေး။ ဆရာ့အနေနဲ့ Facebook တွေ၊ Internet တွေမှာ တိုက်ခိုက်နေတာဟာ ဘာကြောင့်လို့ မြင်ပါသလဲ။ အဲဒီ တိုက်ခိုက်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာများပြောချင်ပါသလဲ။ ရှင်းပြပေးပါ။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စွပ်စွဲချက် တွေရောပေါ့။

ဖြေ။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ပြောရင် ဝိပဿနာသဘော သက်ဝင်တာကြောင့် ကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ပြောရင် လောဘနဲ့ ဒေါသပါတတ်လို့ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဦးနီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူတစ်ပါးငွေကို လိမ်ညာယူခဲ့ရင် ဦးနီက လူယုတ်မာကြီးလို့ ပြောလိုက်ရင် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဦးတည်တဲ့အတွက် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါသပါတဲ့အတွက် အကုသိုလ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဦးနီရဲ့ သန္တန်မှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ လောဘဓာတ်ကြီးက ယုတ်မာလိုက်တာလို့ ပြောခဲ့ရင် ဓမ္မ (သဘောတရား) ကို ဦးတည်တဲ့အတွက် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် ဖြစ်ပါတယ်။ နာမ်တရားလို့ အမှန်ကို သိရတဲ့အတွက် ကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ် ဖြစ်ချင်ရင် ဝိပဿနာ ရှုတတ်ချင်ရင် အာရုံနဲ့ တိုက်ဆိုင်တိုင်း ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကြည့်တတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရှင်းပြတဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်ပရဟိတလုပ်ငန်းကိုမှ မထိခိုက်စေချင်တဲ့အတွက် နေရပ် လိပ်စာ၊ နာမည်တွေမထည့်ဘဲ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ပဲ ပြောပျံ့မယ်။ မှားပြောတာပါရင် အချိန်မရွေး မျက်နှာချင်း

ဆိုင် လာရှင်းနိုင်ပါတယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒီအကြောင်း
တွေကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးထုတ်မှာပါ။

၂၀၀၉ ခုနှစ်လောက်တုန်းကပေါ့ ဆရာ့ဆီကို ဖုန်းထဲ
ကနေ ရဟန်းတစ်ပါးက သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် အလှူခံ
တယ်။ ဘာအတွက်လဲဆိုတော့ သူဟာ ရဟန်းသီလရှင်တွေ
အတွက် ကွန်ပျူတာအခမဲ့သင်တန်း ဖွင့်ထားတယ်။ လူထွက်
သွားတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူ့ကျောင်းမြေခွဲရောင်းတာကို
ဒီရဟန်းငယ်က ဝယ်ပြီး ကျောင်းတည်တာပါ။ သူက အရေး
ကြီးကြီးမကြီးကြီး အမြဲတမ်း လိမ်ညာပြောတတ်လို့ သူ့ကို
ဦးကလိမ် လို့ပဲ မှတ်ထားရအောင်။ တကယ်တော့ သူဟာ
လူမျိုးခြား ရဟန်းတစ်ပါးပါ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်
လောက်ပဲရှိသေးတာပါ။ သူက အင်တာနက်ကနေ တဆင့်
ဩစတေးလျက ကိုမျိုးဆိုတဲ့သူဆီကို အိမ်သာသုံးလုံးတွဲလှူဖို့
လှမ်းအလှူခံပါတယ်။ ကိုမျိုးက လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ တကယ်
လှူပေးနေတဲ့ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ထံမှာ အလှူခံပါလို့
ပြန်ပြောပြီး ဆရာ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်ပါသတဲ့။ ဖုန်းထဲ

ကနေ မေးကြည့်တော့ သူဝယ်တဲ့ မြေကွက်ထဲမှာ အိမ်သာ သုံးခန်းတဲ့ ပါပြီးသား။ ဒါပေမယ့် မြေကွက်ရောင်းချတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သီလရှင်တွေက လောဘတက်ပြီး မြေကိုသာ ရောင်းတာ အိမ်သာမပါဘူးဆိုပြီး ဖျက်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာကြောင့် ကူညီပါလို့ အသနားခံလာပါတယ်။ တကယ်တုတ်ရင်လှူမယ်ဆိုပြီး ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တဲ့အခါ အိမ်သာသုံးခန်းတဲ့ကို တကယ်တွေ့ရတယ်။ ဒါက အမှန်တရားပေါ့။

ဒါကြောင့် သိန်းနှစ်ဆယ် လှူပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမှားတရားက ပါနေပြန်တယ်။ အဲဒီလိုလှူပြီးမှပဲ မြေရောင်းတဲ့ သီလရှင်တွေကလာပြီး ဆရာကို ပြောပါတယ်။ ဒီဦးကလိမ်က အခုလို လိမ်ပြီး အလှူခံနေကျပါ။ တကယ်တော့ မြေရောင်းကတည်းက အိမ်သာပါ ထည့်ပေးလိုက်ပြီးသားပါ။ သက်သက်လိမ်ပြီး အလှူခံနေတာပါတဲ့။

ဦးကလိမ် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာကို ဆရာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးကလိမ်ကကြိုတင်ပြီး ဒီသီလရှင်တွေ စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့အကြောင်း ဆရာကို ပြောထားတဲ့

အတွက် သေချာမစစ်ဆေးတော့ဘဲ မနာလိုလို့ ပြောတာ နေမှာပါဆိုတဲ့ မှန်းချက်နဲ့ ဒီအမှုကို သိမ်းပစ်လိုက်တယ်။

တကယ်တော့ ဦးကလိမ်ဟာ ဆရာ့ကို တွေ့စဉ်က တည်းက ပရဟိတကို ဗန်းပြပြီး လိမ်ညာခဲ့တာပါ။ ဖြူစင်တဲ့ သူဟာ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဖြူစင်မယ်လို့ပဲ ထင်တတ်တယ်။ လိမ်တဲ့သူဟာလည်း သူတစ်ပါးကို လိမ်မယ်လို့ပဲ တင်တတ် တယ်။ ဆရာဟာ ဦးကလိမ်ကို ဆရာ့လိုဖြူစင်မယ်လို့ပဲ ယုံ ကြည်တယ်။ တကယ်တော့ ငွေတစ်မတ်ထက် ကျော်လွန်ပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခိုးယူခဲ့ရင် ပါရာဇိကကျတာပဲ မဟုတ်လား။

ငယ်ဖြူရဟန်းတစ်ပါး အနေနဲ့ ပါရာဇိကကျအောင် ဘယ်တော့မှ ခိုးခြင်း၊ လိမ်ခြင်း လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင် ထားတာဟာ ဆရာ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပါပဲ။ ဦးကလိမ်ဟာ (၂၀၀၉) ကနေ (၂၀၁၄) ထိ ဆရာနားမှာကပ်ပြီး လိမ်ခွင့် ခိုးခွင့် ရသွားတာဟာ ဒီအထင်ကြောင့်ပဲပေါ့။ ဦးကလိမ်နေတဲ့ မြို့က မန္တလေးနဲ့ကပ်လျက်ပါ။ သူ့ကျောင်းကို သွားကြည့်ပါ။ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) လို့ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ သုံးခန်းတွဲအိမ်သာကြီးကို ယခုအချိန်တိုင်အောင် တွေ့နိုင် တယ်။

မကွေးတိုင်း၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ မန်ကျည်းစုရွာ၊ မြို့သစ်
 မြို့နယ်၊ ပုဂံညောင်ဦးမြို့နယ်၊ ရေနီရွာ၊ မတ္တရာစတဲ့ နေရာ
 တွေမှာ အဝီဇီတွင်း (၆) တွင်းလောက် တူးလှူဖူးပါတယ်။
 ဦးကလိမ်ကို ငွေအပ်ပြီး ဘာစာရင်းမှမစစ်ဘဲ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ
 ပါ။ သူကလည်း ဘာစာရင်းမှ မပြပါဘူး။ တကယ်တော့
 ဒီက စာရင်းမတောင်းတောင် သူကတော့ မှန်ကန်မယ်ဆိုရင်
 စာရင်းဇယား အတိအကျကို ပြသင့်တယ်ထင်ပါတယ်။ တစ်
 တွင်း သိန်း (၁၂၀) ကျတယ် ပြောရင် သိန်း (၁၂၀) တစ်ခါ
 တည်း ပေးလိုက်တာပါ။

လိမ် မလိမ်ကတော့ ဦးကလိမ်က အသိဆုံးနေမှာပါ။
 အချို့ကြီးလှူတဲ့ပရဟိတတိုင်းမှာ သူဟာဘယ်တော့မှ စာရင်း
 ရှင်းတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဦးကလိမ်ရဲ့ မင်းသားခေါင်း
 ဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်ကြီးပေါ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါ
 တယ်။

ဆရာကို ကြည်ညိုလေးစား

ကမ္ဘာဂန္ထဝင် ရသစာပေတွေများစွာ ဖတ်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ အမေရိကန်ကနေ မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ မြန်မာပြည်ကို သူ့ဖခင်ဟာ အမေရိကန်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ အရိုးပြာကို မြန်မာပြည်မှာပဲ အုတ်ဂူသွင်းဖို့ မှာထားတာကို လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ပါပဲ။

တစ်ရက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးရင်း ဆရာရေးတဲ့ ‘အရိုးမရှိသောဒဿန’ စာအုပ်နဲ့ ‘မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း’ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ဆရာကို ကြည်ညိုလေးစားသွားတယ်။ သူ့ဖခင်အတွက် လပတ်ဆွမ်းကျွေးလုပ်ဖို့ လာပင့်ရင်း စတင်သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ ဆရာရဲ့ စာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီး ဖတ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို ထွင်းဖောက်နိုင်အောင်ရေးနိုင်တဲ့ ဒီလိုစာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာပြည် တစ်ခုတည်းအတွက် မဖြစ်သင့်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေ အတွက်ပါဖြစ်သင့်တယ်။

ဆရာသာ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုကောင်းကောင်းရေးနိုင်ရင် အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ ဘာသာမျိုးစုံ၊ လူမျိုးစုံက လူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အနှစ်သာရကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ထည့်သွားမှာကိုး။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာက စာပေပြိုင်ပွဲတစ်ခုဝင်လို့ ဆုရရင်လည်း ပရဟိတအတွက် အများကြီး ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနိုင်တယ်။ စာပေဆု တစ်ခုခုလောက် ဆွတ်ခူးနိုင်ရင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာတစ်သန်းပဲ။ ဒါရိုက်တာတွေက ကြိုက်လို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီပြီး ရတာ။ ဒီလိုဆိုရင် မြန်မာပြည်က ပရဟိတတွေအတွက် ကြိုက်သလောက် လှူပေတော့ပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက အနောက်နိုင်ငံတစ်ခုမှာနေပြီး အင်္ဂလိပ်လို စာရေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ စိတ်ကူးဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ အနောက်နိုင်ငံတစ်ခုမှာနေရင် မိမိစားဝတ်နေရေးတစ်ခုကို သာမက စာပေအတွက်ပါ ပါရမီဖြည့်ပေးမယ့် သူ့ကိုတွေ့ရတော့ အားတည်းတက်ခဲ့မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဦးကလိမ်ကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ဦးကလိမ်က အားပေးတယ်။ ကူညီတယ်။ ပထမ နိုင်ငံခြားတရားပွဲတွေ ဟော၊ နောက်ဥရောပမှာလည်းဟော၊ ပြီးမှ တိတ်တိတ်က လေး လက်ထပ်ဖို့ အကြံပေးခဲ့တာ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဖြစ်ချင် တော့ (၂၀၁၃) ခုနှစ်က လည်ချောင်းနာရောဂါ ပြန်ပေါ် လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးကလိမ်ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း မလုပ်ဘဲ ပြည်ပထွက်ပြီး လူဝတ်လဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပြည်ပနိုင်ငံမှာ ချော်လဲရင်း ခါးရိုးထိတဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း ဖြစ်လာပြန်တော့ လူ့ဘဝမှာ ရေရှည်လက်တွဲဖို့အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက် ရွေးခဲ့ရတော့တာပေါ့။

မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ရေစက်ဆုံရခြင်း အကြောင်းနှစ်ချက်ကို မေ့ပဒ်မှာ ဘုရားရှင်ဟောကြားထားပါ တယ်။ အရင်ဘဝတွေက အတူကုသိုလ်ပြုခဲ့ဖူးခြင်း၊ ယခုဘဝ မှာလည်း တစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက်သယ်ပိုးခြင်း တို့ဟာ ရေစက်ဆုံမိခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားတွေပါပဲ။

လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စဟာ အစောကြီးကတည်းက ဦးက လိမ်သိပြီးသားပါ။ ခုမှသာ သူ့အရင်က ဘာမှမသိသလို သွား

ခါနီးမှသိလို့ အပြင်းအထန် တားသေးတယ်၊ မရလို့ပါဆိုတဲ့ အပေါက်မျိုးနဲ့ လူအများစုကို သူလုပ်နေကျအတိုင်း လိမ်ညာ ပြီး ဆရာရဲ့ဒကာတွေကို သူ့ဘက် မပါပါအောင် ဆွဲဆောင် ခဲ့တာပါ။

ဦးကလိမ်ရဲ့တပည့်တွေ ဆရာ့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းရဲ့ ပထမဆုံး အကြောင်းက သူတို့ စီစဉ်ထားတဲ့ မလေးရှား တရားပွဲ ဖျက်လိုက်လို့ပါ။ ဖျက်ရတဲ့ အကြောင်းကလည်း မရိုးသားသောနည်းနဲ့ ဓမ္မပူဇာငွေကို မလိုချင်လို့ပါ။ မလေး ရှားတရားပွဲ ဟောရမယ့်ရက်မှာ ဆရာတို့က လက်ထပ်ပြီး လူ့ဘဝ ရောက်နေကြပြီ။

ဒါကြောင့် ပရိသတ်တွေကို လိမ်ပြီး မဟောပါရစေ နဲ့လို့ တောင်းပန်တာကို ဦးကလိမ်က လက်မခံဘဲ နည်းမျိုး စုံနဲ့ အကြပ်ကိုင်ပြီး ဟောခိုင်းတော့တာပဲ။ သင်္ကန်းပြန်ဝတ်၊ သိမ်ပြန်တက်ပြီး ဟောလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် မရိုးသားတော့ ဘူး။ အရင်ရဟန်း မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက် ရဟန်းသစ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကို သိသွားရင် ပရိသတ်က ဘယ်ခွင့်လွှတ်ပါ့ မလဲ။

ငရဲကျအောင် အကြံပေးသူ

ဆရာ့အနေနဲ့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာ သန့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မဟောဖြစ် တော့တာပါ။ မလေးရှားနဲ့တကွ နိုင်ငံခြားတရားပွဲ အကျိုး ဆောင်တွေ အလှူရှင်တွေကို ဒီနေရာကနေ တောင်းပန်ပါ တယ်။ သံသရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြည်ညိုမပျက်ဖို့ အတွက် တရားပွဲတွေ ဖျက်လိုက်ရတာကို နားလည်ပေးကြ ပါလို့။

ဦးကလိမ်က ဆရာ့ကို မုန်းရခြင်းရဲ့ ဒုတိယအချက်က လူဝတ်မလဲဘဲနဲ့ မိန်းမယူပါ။ သူ ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံး ထားပေးပွဲမယ်ဆိုတဲ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့လို့ပါ။ လူဝတ် လဲတာကိုသိသွားရင် ဆရာ့နာမည်နဲ့ အလှူခံလို့ မရတော့မှာ ကို သူတအားကြောက်နေတာကိုး။ ရဟန်းတစ်ပါး သိက္ခာချ လူဝတ်လဲပြီး အိမ်ထောင်ပြုတာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် လူဝတ်မလဲဘဲ အိမ်ထောင်ပြုနေကြတော့ အင်မတန် အပြစ်ကြီးပါတယ်။ သေရင် ငရဲအထိ ကျနိုင်ပါတယ်။ ဦးက လိမ်က ဆရာ့ကို ငရဲကျမယ့်အကြံပေးခဲ့တာပါ။ ဒီလို အကြံ

မျိုး ပေးတယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်နေ ကျ လက်ယဉ်နေသူလားလို့ တွေးစရာပါ။ အဲဒီအကြံဉာဏ် ကို ငြင်းလိုက်ပြန်တော့ ဒုတိယအကြံကို ပေးပြန်ပါတယ်။

လက်ထပ်ပြီး မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ သူ့ဝှက် ထားပေးမယ်။ လူမသိအောင် ခြောက်လ၊ တစ်နှစ် သွားနေ ပါ။ သူက ဆရာတောထွက်ပြီး တရားအားထုတ်နေပါတယ် လို့ အင်တာနက်ကနေ သတင်းလွှင့်ပေးမယ်။ ဒါတစ်ပြည်လုံး ကိုလိမ်ဖို့ သွေးဆောင် စည်းရုံးတာပါ။ ဒါကိုလည်း ဆရာ လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဦးကလိမ်က ဆရာ့ကို မုန်းဖို့အတွက် တတိယအချက် ပေါ်လာပြန်ပါ တယ်။ ဆရာက လူဝတ်လဲတဲ့သတင်းရယ်၊ ရစရာရှိတာတွေ ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး လှူမယ့်သတင်းရယ်ကို တစ်ခါတည်း ထည့်ချင်တယ်။ ပြဿနာက အဲဒီမှာစတယ်။ ဆရာလုပ်ချင် တဲ့နေရာတွေက များတယ်။ ဓမ္မပူဇာငွေရတာလေးနဲ့ လှူဖို့ မလောက်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မြေကွက်တို့ တိုက်ခန်းတို့ကို ဝယ် ထားပြီး ပြန်ရောင်းတဲ့အခါ ငွေပိုထွက်လာတာပေါ့။ အဲလို ကိစ္စမျိုးတွေကို ဒကာတွေ၊ တပည့်တွေက သူတို့ နာမည်နဲ့

ဝိုင်းလုပ်ပေးကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဦးကလိမ်က အများဆုံးပေါ့။ သူတာဝန်ယူပြီး မြေကွက်တစ်ကွက်၊ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်း (ငွေသွင်းဆဲ) တိုက်ခန်းနှစ်ခန်း၊ နောက်ပြီး မဝါဝါခိုင်မင်း ဦးဆောင်ပြီး ဝယ်ထားတဲ့ တောင်ဒဂုံက မြေကွက်ထဲမှာ ရှယ်ယာလေးစု သိန်းနှစ်ရာကို ထည့်ထားတယ်။ မြေကွက်ရောင်းပြီးတဲ့အခါ အမြတ်ထဲက ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ပရဟိတအတွက်လှူပြီး ကျန်အမြတ်ကိုခွဲဝေလှူဖို့ အင်တာနက်ကတင်တာ အားလုံးတွေကြမှာပါ။ စုပေါင်းလှူနိုင်ခွင့်ရလို့ အလွန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါ။

အဲဒီမြေကွက်ရောင်းပြီးလို့ ရတဲ့အရင်းနဲ့ အမြတ်ငွေကို မေတ္တာရှင်ဖောင်ဒေးရှင်းကို ထည့်ပေးဖို့ ဦးကလိမ်ကို ပြောထားပါတယ်။ အဲဒီမြေကွက်ကတော့ စုပေါင်းဝယ်တာဆိုတော့ ရောင်းပြီးမှ အရင်းရော အမြတ်ရော ရမှာဆိုတော့ ထားဦးပေါ့။ စောင့်ရမှာပေါ့။ ကျန်တဲ့မြေကွက်နဲ့ တိုက်ခန်းတွေကတော့ ဆရာရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်လို့ ဆရာလှူချင်ပြီဆိုရင် ဦးကလိမ်အနေနဲ့ ချက်ချင်းလွှဲပေးရမှာပါ။ ပြီးတော့ ဆရာ့ဆီက ငွေသိန်းနှစ်ရာ ဦးကလိမ်က ချေးထားသေး

တယ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ မိသားစုတွေနေဖို့ တိုက်ခန်းဝယ်ချင်
 လို့ လို့ဆိုပါတယ်။ မလေးရှားတရားပွဲ ပျက်တဲ့အတွက် လျော်
 ကြေးပုံစံအနေနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်ခ ပေးရမယ် ဆိုပြီး
 ဒေါ်လာသုံးထောင်လည်း ယူသွားပါသေးတယ်။ တကယ်
 ရောက်မရောက် မလေးရှားက တရားပွဲအကျိုးဆောင်တွေပဲ
 သိမှာပါ။

ဆရာက ပစ္စည်းတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး ပရဟိတလုပ်
 ငန်းတွေမှာ ခွဲဝေလှူဒါန်းချင်ကြောင်း ပြောတဲ့အခါတုန်းက
 ဦးကလိမ်က တားတယ်။ မလှူပါနဲ့၊ ဆရာတို့ လင်မယား
 မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ထုခွဲရောင်းချပြီး ချမ်းချမ်း
 သာသာ နေရတာပေါ့တဲ့။ ဆရာတို့က ခါးခါးသီးသီးငြင်းတဲ့
 အခါ မလွဲပေးဘဲ အချိန်ဆွဲနေတာ တစ်လလောက် ကြာသွား
 တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာနဲ့လက်ထပ်တဲ့အမျိုးသမီးက ပရ
 ဟိတတွေ လှူဒါန်းဖို့အတွက် သက်သေရအောင် အီးမေးလ်
 ပို့ထားမှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ပို့လိုက်တယ်။ အီးမေးလ်ပို့ပြီးတော့
 သက်သေက ရသွားပြီး မပေးရင် မရတော့မှန်းသိမှ လွဲပေးပါ

မယ်လို့ ပြောလာတယ်။ အဲဒါ - ဈေးဆစ်လိုက်သေးတယ်။
သူ့ကိုချေးထားတဲ့ သိန်းနှစ်ရာကို တစ်ခါတည်းလှူပါ။ ပညာ
ရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးတွေမှာ အတိုးနဲ့ ထောက်ပံ့ပေးပါမယ်လို့
ကတိပေးပါတယ်။

ဒါကြောင့် သတင်းစာမှာ လှူမယ့်အတိုင်း လှူလိုက်
တယ်။ ပညာရေးနဲ့ ကျန်းမာရေးမှာ တကယ်လှူမလှူကတော့
အားလုံး စုံစမ်းကြည့်ပေါ့။ ဆရာ့ အနေနဲ့ကတော့ နောက်
ကျော ဓားနဲ့ထိုးပြီး ငွေရှာတတ်တဲ့ တပည့်မျိုးနဲ့ ဘဝဆက်
တိုင်း လွဲရပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။

လိပ်ပြာလုံပါတယ်

မေး။ ဆရာ့အနေနဲ့ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စွပ်စွဲမှုတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘာများပြောချင်ပါသလဲ။

ဖြေ။ တကယ်တော့ အခုလိုစွပ်စွဲတဲ့ ရဟန်းနဲ့ မာတုဂါမ
ဇာတ်လမ်းတွေက လူ့လောကမှာ အများအပြားရှိကြပါ
တယ်။ ရဟန်းဘဝမှာ အောင်မြင်လာပြီဆိုတော့ အမျိုးသား
ရော အမျိုးသမီးပါ ချဉ်းကပ်တာတွေရှိခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်က မေတ္တာသမားဆိုတော့ အားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာ

အောင် ပြောဆိုပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့အနေနဲ့ နှုတ်နဲ့ ပြောဆို
 မှုတွေကြောင့် တစ်ပါးသူ ထိခိုက်မယ်လို့ မမြင်မိပါဘူး။ တစ်
 ဖက် မာတုဂါမမှာလည်း ကိုယ့်ကို ရိုးသားစွာနဲ့ ပြောဆို
 ဆက်ဆံတာနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် အပြောအဆို
 ခံရတာတွေဟာ တစ်ဖက်လူတွေရဲ့ စိတ်ယုတ်မာမှုတွေ
 ကြောင့်ပါ။ ဆရာ့အနေနဲ့ရော တစ်ဖက်က စွပ်စွဲခံရသူတွေ
 အနေနဲ့ပါ လိပ်ပြာလုံတယ်လို့ ဆရာပြောရဲတယ်။ တိုက်ခိုက်
 သူတွေရဲ့ အကုသိုလ်ဟာလည်း ကြောက်စရာပါ။ နောက်ပြီး
 ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကိုယ်လိုမပြောနဲ့ မြတ်စွာဘုရားလက်
 ထက်တော်ကပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဝေသာလီပြည် မဟာ
 ဝုန်တောမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အခါ ညီတော် အာနန္ဒာက
 မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်။ ဒီအရပ်မှာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်
 တွေ ပေါများတယ်ပေါ့။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ညီတော်
 အာနန္ဒာကို ဒီလိုခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တွေပေါရင် စားကြွင်းတွေကို
 ပရပိုဇ်မတွေကို ပေးဖို့ မိန့်ကြားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ညီတော်အာ
 နန္ဒာက မုန့်ဝေတဲ့အခါ ပရပိုဇ်မတစ်ဦးဆီမှာ မုန့်နှစ်ခု ကပ်
 ပါသွားတယ်။ ဒါကို ဘေးက ပရပိုဇ်မတွေက ညီတော် အာ
 နန္ဒာနဲ့ ပရပိုဇ်မကို ပေးစားပြောဆိုကြတယ်။ နောက်နှစ်ရက်

သုံးရက်လည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ထပ်ဖြစ်ပြန်တော့ ပိုစွပ်စွဲကြ
 တော့တာပေါ့။ ညီတော် အာနန္ဒာက မသိလို့ မှားပြီးလှူဒါန်း
 ခဲ့တာကိုတောင် အဲဒီခေတ်မှာ စွပ်စွဲခံရသေးတာပဲ။ ခေတ်
 အဆက်ဆက်မှာ ဒီလို လူတွေတော့ ရှိနေမှာပါ။ ဒါကြောင့်
 လည်း ဆရာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဦးစားပေးပြောဆို ဆက်ဆံကြ
 သူတွေနဲ့ စွပ်စွဲကြတာပေါ့။

မေး။ ဆရာ့အနေနဲ့ ရဟန်းဘဝကိုစွန့်လွှတ်ချိန်မှာ အားလုံး
 ခွဲဝေလှူဒါန်းခဲ့တာဆိုတော့ လူ့ဘဝကို ဘယ်ဝင်ငွေ့နဲ့ ဆက်
 လက်လျှောက်လှမ်းမှာပါလဲ။

ဖြေ။ ဆရာ ရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ၊
 မအောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဘဝကို ပြန်သွားမှာပါ။
 အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ ရဟန်းပြန်ဝတ်ခွင့်ပြုမယ့်အကြောင်း
 ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ကတိပေးထားပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ
 မြတ်မင်းမောင်

သတိပြုကြပါ

- သစ်တစ်ပင်ကောင်းလို့ ငှက်တစ်သောင်းနားခဲ့ပေမယ့် မသူတော်ငှက်တွေ မစင်စွန့်ကြဲလို့ ဒီအပင်ကြီး အနံ့ထွက်ရတယ်လို့များ နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားမိလေသလား။
- အပင်ရေလောင်းသလိုနဲ့ အမြစ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်တတ်သူတွေကလည်း အနားမှာ ရှိနေတတ်တာပဲ။
- သနားသလိုနဲ့ ရောဂါတိုးဖို့ ဆေးထိုးမှားစေချင်သူတွေလည်း အခုအချိန်မှာ အများကြီးပဲ . . . ။
- အရိပ်ခိုရင်း နေရာယူလုပ်စားဖို့ ကြိုးစားရာက အလိုမပြည့်ဝလို့ အပါယ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြတဲ့ လူအန္ဓတေလည်း သတိထားကြည့်ရင် မြင်နိုင်တာပဲ။

- ပြောတိုင်းမယုံနဲ့
 တိုက်တဲ့ဆွေးတွေ သတိထား
 တိုက်တံခါးတွေလည်း အမြဲဖွင့်မထားဖို့
 တပည့်တော် သတိပေးသားနဲ့။

- အကောင်းလောကခံတုန်းက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့
 ကြံတစ်ချောင်းလုံးကုန်အောင် ဝါးခဲ့ကြသူတွေလည်း
 အဆိုးလောကခံကျမှ ပါးစပ်ညောင်းသလိုနဲ့
 ဘာကြောင့် ထွေးပစ်ချင်ရတာလဲ။

- နေမင်းကြီးကွယ်လို့
 အမှောင်ကျသွားတယ်ဆိုပေမယ့်
 အေးမြတဲ့ လရောင်ဆိုတာလည်း
 အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်သေးတာပဲ
 အမှန်နဲ့အမှား သေသေချာချာကွဲပြားဖို့ကတော့
 အချိန်ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားကြီးက
 နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်သမားပဲ။

- ကိုယ်အမှန်လို့ ယူဆထားတဲ့
 အကြောင်းအရာတစ်ခုကို

အများရှေ့မှာ ချပြရင် တာဝန်ယူမှုဆိုတာ ရှိရပါမယ်
အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာမို့
နောက်ကွယ်မှာ ရှိနိုင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းတရားကို
မသိနိုင်သေးသမျှ အမှန်လို့ မယူဆပါနဲ့။

- နံရံကိုခေါင်းနဲ့တိုက်သူမှန်သမျှ အားလုံးနာကျင်ရမှာမို့
အချိန်လေးတော့ စောင့်ကြပါ။

- အကျိုးတရားတို့မည်သည်
အကြောင်းတရားတို့ ကင်းရိုးထုံးစံမရှိပါ။
အမြင့်ရောက်လေ လေတိုက်တဲ့ဒဏ်ခံရလေပဲ
အဆိုးလောကခံဆိုတာ မွေးကတည်းက ကြုံရတာမို့
မိတ်ဆွေကဲ့။

- အကောင်းလောကခံကျတော့
တစ်ခါတစ်ခါမှ ကြုံရတာမို့
ခံနိုင်ဖို့ ခက်တယ်။ . . . ။

“ဦးဇဝနကြီးကော လောကခံနဲ့ ကြုံဖူးပြီလား”

(မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

- မည်သူမဆို လောကခံနဲ့ ကြုံနိုင်တာမို့
ကိုယ့်အလှည့်ကျရင် ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့
ကြိုးစားကြပါ
တစ်နေ့တော့ သူပြန်လာမှာပါ။
- သက်တမ်းတစ်ဝက်လောက် ပေးခဲ့သူကတစ်ယောက်
ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့ ကိုယ် ရခဲ့သူတွေက အများကြီး
ထပ်ပြီး မျှော်လင့်ရင် အတ္တတွေ သိပ်များနေမလား။
- လောကခံနဲ့ ခရီးသွားနေသမျှ
လမ်းမချော်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်ပုံမလား။
- သမိုင်းထဲက သမိုင်းတွေဆိုတာလဲ
ခုနှစ်၊ သက္ကရာဇ်အလိုက် တစ်ပိုင်းစီရေထားခဲ့တာလေ။
- တောင်ဖီလာဆရာတော်ရဲ့
ကိုယ့်အသားကိုယ် ဓါးနဲ့လှီးတဲ့
သာဓကများ သူမသိဘဲ နေပုံမလား။

- မီးစာကုန်သွားလို့ များ ထင်မထားပါနဲ့။
လောကဓံတရားဆိုတာ
အမြင့်တက်ဖို့ အကောင်းဆုံးတွန်းအားပါ။
- ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မြင်ဖို့ အဆုံးအမထားခဲ့တာ
ယူတတ်ရင် သံသရာထိ အသေမြတ်ဖို့ မဟုတ်လား
ဘဝကို အသေသတ်တဲ့စိတ်တဲ့
တစ်ဘဝလုံးနဲ့ သူရင်းပြီး ရေးထားတာ။
- သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ကလဲ့စားတဲ့
သူတော်ကောင်းမှန်ရင် ကလဲ့စားချေပါဦးမလား၊
တွေ့စရာ ပေးသွားခဲ့တာ . . . ။ ။

မစ္စလမ်းတဲဘဝ လွဲအပ်ခဲ့ရ

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ဆရာတော်တည်ထောင်ခဲ့သော ရိပ်သာများနှင့် ကျောင်းများကို အရှိန်အဟုန်မပြတ် တရားစခန်းများ ဆက်လက်ဖွင့်နိုင်ရန်အတွက် အစီအစဉ် တကျ လွဲအပ်ထားခဲ့ပါသည်။

လွဲအပ်ခံထားသော ဆရာတော်များကလည်း ဆရာတော်၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပြီး ယခင်အတိုင်း တရားစခန်းများ ဖွင့်ခြင်း၊ တရားဘာဝနာများ ပြသလေ့ကျင့်ပေးခြင်းများကို လေးလတစ်ကြိမ်၊ HIV ဝေဒနာရှင်များအားလည်း တရားစခန်း ဖွင့်ပေးခြင်း၊ ပရဟိတ လုပ်ငန်းများကိုလည်း နေရာဒေသအလိုက် ရဟန်းရှင်လူများကို အသီးသီးတာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော နှလုံးသားဝယ်ဘုရားတည်ခြင်း စာပေးပွဲကြီးကို နှစ်စဉ်မပြတ် မဖြစ်မနေ ကျင်းပသွားမည်ဖြစ်၏။

ဆရာတော် သန္ဓေချစိုက်ပျိုးပေးခဲ့သော သာသနာပြုသစ်ပင်များကို မသေမညှိုးရလေအောင်၊ ဆက်လက် ရှင်သန်ကြီးထားဖို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ကြရန် အောက်ဖော်ပြပါ ဆရာတော်များအား လွဲအပ်ခဲ့သည်။

သုဒ္ဓဝိပဿနာရိပ်သာ၊ မှော်ဘီမြို့

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မှော်ဘီမြို့နယ်၊ ဖန်းခါးကုန်း
ကျေးရွာနှင့် ရေပြာရွာအနီးရှိ သုဒ္ဓဝိပဿနာရိပ်သာကြီးကို
အစဉ်အဆက် တရားဘဝနာများ ဟောကြားပြသရန် ဆရာ
တော်မှ တာဝန်ပေးလွှဲအပ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်များမှာ-

က။ ဘွဲ့တော် ဦးပညာစာရ၊ ဝါတော် (၂၈) ဝါ၊ ပထမကြီး
တန်း၊ ခမည်းတော် ဦးလှထွန်း၊ မယ်တော် ဒေါ်ကြီး
မေ၊ မွေးဖွားရာဒေသ ချောင်းဦးမြို့နယ်၊ ငါးယှဉ်ရွာ။

ခ။ ဒုတိယဆရာတော်မှာ ဘွဲ့တော် အရှင်ပညာဒီပ ဓမ္မာ
စရိယ၊ ဝိနယဝိဒ္ဓ၊ ဥပတောဝိဘင်္ဂဓရ၊ ဝါတော် (၂၁)
ဝါ၊ ခမည်းတော် ဦးမဲ့၊ မယ်တော် ဒေါ်တင်ညွန့်
မကွေးတိုင်း၊ ပခုက္ကူမြို့နယ်၊ မြောက်လူးကန်ရွာ
ဇာတိ။

ဂ။ တတိယဆရာတော် အရှင်ဝေပုလ္လ၊ စာချတန်း၊
ဝါတော် (၁၂)ဝါ၊ ခမည်းတော်ဦးဝင်းတင်၊ မယ်တော်
ဒေါ်ခင်ဝင်း၊ မန္တလေးတိုင်း၊ နွားထိုးကြီးမြို့နယ်၊
မကျည်းကန်စံပြကျေးရွာတွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ယခု

အခါ နယ်လှည့်ဓမ္မကထိကအဖြစ် တရားတော်များ
ဟောကြားလျက်ရှိပါသည်။

ရွှေပြည်သာဓမ္မရိပ်သာ၊ ရပ်စောက်မြို့

ရှင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ရပ်စောက်မြို့နယ်၊ ရေဖြူ
ရွာအနီး ရွှေပြည်သာဓမ္မရိပ်သာကြီးကို တရားစခန်း၊ ကလေး
ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဆရာတော်လွှဲအပ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်များ
မှာ-

က။ ဘွဲ့တော် ဦးသူမန၊ ဓမ္မာစရိယ၊ ဝါတော် (၃၁) ဝါ၊
ခမည်းတော် ဦးကျော်သန်း၊ မယ်တော် ဒေါ်မြသီး၊
ရေစကြိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ခ။ ဘွဲ့တော် ဦးတေဇဝံသ၊ စာဝါကြီး၊ ဝါတော် (၁၅) ဝါ၊
ခမည်းတော် ဦးသန်းအောင်၊ မယ်တော် ဒေါ်ခင်ရီ၊
မကွေးတိုင်း၊ ကံဆယ်ကျေးရွာ၊ စလင်းမြို့နယ်ဇာတိ
ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ဓမ္မကထိကအဖြစ် တရားဟော

ကြားရင်း စာပေများကို ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။
ကလောင် အမည်မှာ ဦးတေဇဝံသ (စလင်း) ဖြစ်
သည်။

၈။ ဘွဲ့တော် ဦးကောမလ၊ Ph.D (thesis) ၊ သီရိလင်္ကာ၊
ဝါတော် (၁၁)ဝါ။ ခမည်းတော် ဦးဌေးအောင်၊ မယ်
တော် ဒေါ်ကြည်မြင့်၊ ဘုတလင်မြို့နယ် လက်ပံ
မြောက်ရွာတွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဓမ္မကထိ
ကအဖြစ် တရားတော်များကို ဟောကြားခြင်း၊ အရှင်
ကောမလ (ဆန်နီနေမင်း) ဟူသော ကလောင်အမည်
ဖြင့် ဓမ္မရေးရာစာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

မန္တလေးကျောင်း၊ ရွှေပြည်သာ

ရွှေပြည်သာမြို့ရှိ မန္တလေးကျောင်းတိုက်အား ဆက်
လက် သာသနာပြုနိုင်ရန် ဦးစန္ဒီမာ (B.A ဓမ္မာစရိယ)၊ ခမည်း
တော် ဦးဖိုးချိတ်၊ မယ်တော် ဒေါ်အေးသန်း၊ ဝါတော် (၁၇)
ဝါကို လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဦးစန္ဒီမာ၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ
အရှင်ကုဏ္ဍာစာရာလင်္ကာရကိုလည်း တွဲ၍ လွှဲအပ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးစန္ဒီမာ၏ ဇာတိမှာ မြိုင်ချောင်းကျေးရွာ၊ ကကရံ
ကျေးရွာအုပ်စု လပွတ္တာမြို့နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

သစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာ၊ မြိတ်မြို့

မြိတ်မြို့ရှိ သစ်ညီနောင် ဓမ္မရိပ်သာကြီးကို အစဉ်
အဆက် သာသနာပြုနိုင်ကြရန် လွှဲအပ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်
များမှာ-

က။ အရှင်ခေမာစာရ၊ ဝါတော် (၁၈)ဝါ၊ ပထမကြီးတန်း၊
ခမည်းတော် ဦးညွန့်ငွေ၊ မယ်တော် ဒေါ်ပု၊ မွေးဖွား
ရာဇာတိမှာ အုန်းပင်တော်ရွာ၊ တောင်သာမြို့နယ်
ဖြစ်ပါသည်။

ခ။ ဦးယောသိတ၊ သာသနာ့ဓဇ ဓမ္မာစရိယ၊ M.A ၊
ဝါတော် (၁၅) ဝါ၊ ခမည်းတော် ဦးလှထွေး၊ မယ်
တော် ဒေါ်တင်တင်၊ မွေးဖွားရာဇာတိမှာ မြို့သစ်
ကုန်းရွာ၊ ကျုံပျော်မြို့နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

တွဲဖက်၍ သာသနာပြုမည့်ဆရာတော်မှာ ဆရာ
 တော် ဦးဝိစက္ခုဏ၊ ဓမ္မာစရိယ၊ ဝါတော် (၁၁) ဝါ၊ ခမည်း
 တော် ဦးမောင်ဦး၊ မယ်တော် ဒေါ်ကြင်မြ ဖြစ်၍ ဇာတိမှာ
 ဝဲကြီးရွာ၊ ကျောက်ကြီးမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်းဖြစ်ပြီး ကျောက်ကြီး
 ဆရာတော်ဟူသောနာမည်ဖြင့် နယ်လှည့်ဓမ္မကထိကအဖြစ်
 သာသနာပြု တရားများ ဟောကြားလျက်ရှိပါသည်။

ဝေနေယျသုခဓမ္မရိပ်သာကြီး၊ ကော့သောင်းမြို့

ကော့သောင်းရိပ်သာကြီးကို ဆက်လက်သာသနာ
 ပြုရန် လွှဲအပ်ခဲ့သူ ဆရာတော်မှာ - ဦးဝါယမ၊ ဓမ္မကထိက၊
 ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ၊ ဝါတော် (၁၅) ဝါ၊ ခမည်းတော် ဦးဖိုးချို၊
 မယ်တော် ဒေါ်ညိုဖြစ်သည်။ မွေးဖွားရာဇာတိမှာ ဆင်ပေါင်
 ဝဲမြို့နယ်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကျောင်းတိုက်၊ ရိပ်သာများသည် ဆရာတော်၏ ကြိုတင်စီမံမှုတို့ကြောင့် ဝါတွင်းတရားစခန်းများ၊ နွေရာသီ တရားစခန်းများနှင့် ကလေးအထူးယဉ်ကျေးမှု တရားစခန်း များကို ယခင်အတိုင်း ဆက်လက်၍ ဖွင့်လှစ်ကျင်းပသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

မှော်ဘီ သုဒ္ဓဝိပဿနာရိပ်သာကြီးတွင်လည်း နှစ်စဉ် ကျင်းပလျက်ရှိသော နှလုံးသားဝယ် ဘုရားတည်ခြင်း စာမေး ပွဲကို ဆက်လက်ကျင်းပသွားမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော် သန္ဓေချစိုက်ပျိုးခဲ့သော သာ သနာပြု သစ်ပင်များကို မသေရလေအောင် ဆက်လက် ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးစေရန် လွှဲအပ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်များနှင့် တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဌတု

တာဝန်ကျေသူ သုံးဦး

ဆရာတော်အနေနဲ့ အသက် (၅၀) အထိ ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ အနာဂတ် သာသနာအတွက် ရိပ်သာများ၊ ကျောင်းများ၊ အထက် တန်းလောကီစာသင်ကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်းများနဲ့ နှလုံးသားမှာ စာပေနှင့်ရော တရားဓမ္မနှင့်ပါ ဘုရားအဆူဆူ တည်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ပြင် ငွေကြေးအခက်အခဲဖြစ်သူ ရဟန်းရှင်လူများကို လှူဒါန်းခဲ့သည်မှာ အဆောက်အဦမပါ ငွေသားသီးသန့် သိန်းနှစ်သောင်းကျော် စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် လောကအလိုအရ တာဝန်ကျေသူ တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ရပြီးဖြစ်၏။

ထို့အတူ ဆရာတော်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော အဖေနှင့် အမေ သည်လည်း တာဝန်ကျေကြသည်ဟု မှတ်ယူပါသည်။

ယခုအခါ အသက် (၅၀) ရှိပြီဖြစ်သော ဆရာတော်(ဒကာတော်) ဦးစိုးမြင့်သည် သူရေးချင်သော ဂန္ထဝင်ရသစာပေများကို သူဝါသနာ အရ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူတို့သည် ဦးစိုးမြင့်ကဲ့သို့ တာဝန်ကျေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြဖို့ ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စာရေးသူများ

ဆေးစွမ်းကောင်းတွေဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ သမားတော်

ရောဂါတွေ ပျောက်ကင်းပြီး
 အသက်ရှည် ကျန်းမာစေမယ့်
 ဆေးစွမ်းကောင်းတွေ ဖော်စပ်ခဲ့တဲ့
 သမားတော်တစ်ယောက်
 မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ပြီး ထောင်ကျသွားလို့
 အမျိုးဇာတ်နိမ့်လို့ ဆိုပြီး
 သူဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းတွေကို
 မသောက်သုံးဘဲ ပစ်ပယ်ထားမယ်ဆိုရင်
 မိမိရောဂါ တိုးရုံသာရှိပါလိမ့်မယ်။

“မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် တန်ဖိုး
 ရှိပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ သူ့စာပေ၊ သူ့တရားတွေက ပုစ္ဆာပုန်
 သံသရာအတွက် ကောင်းကျိုးတွေပေးနေဦးမှာပါ”